

Ca. 26.

ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ
ΤΑ ΠΡΟ ΟΜΗΡΟΥ
ΤΑ ΟΜΗΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΕΝ ΣΤΝΤΟΜΩΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

IOANNIS TZETZAE
CARMINA ILIACA

NUNC PRIMUM
E CODICE AVGVST
EDIDIT
GOTTLOB BENED. SCHIRACH.

HALAE
SVMTV IO. IAC. CVRTII
MDCCLXX.

AD

KLOTZIVM

DE TZETZE

EPISTOLA.

AD

M V I N T O I K

D E S S E

E S T O L A

Nescio, *Amice*, an plures vnquam causae quenquam more potuerint ad palam edendam verae obseruantiae, integerrimae pietatis, amoris summi significationem, iis, quae me iubent hac scribenda epistola animi TIBI prorsus deuincti monumentum publicum statuere. Fuit tempus, quo TVAM a me voluntatem abalienare fortuna iniqua conabatur, quo, me TIBI male cognito, plurimi fuerunt, qui me saepissime audirent, cum dicerem, crebrisque vsurparem sermonibus, quod de Archelao traditum est: * ἐκ ἐμε μισει, ἀλλ

a 3 ἐκεινον

* Plutarch. Apophth. oper. Tom. II. pag. 177. ed. Franc.

ἐκείνον, ὃν ἔδοξεν ἔμε εἶναι. Nunquam equidem desii, TE, hoc est, eum, a quo Musis Academicis, huicque omni, quam viuo, vitae initiatus publice eram, qui mihi et ad ingrediendam, et ad suscipiendam illam vitae rationem auctor existeras, colere, atque venerari. Iam vero et licet acerrimo amoris et pietatis sensu TE complecti; discussis quippe nebulis, quibus involutum me videre et cognoscere non poteras. Felicem, quae nos coniunxit, horam! felices omnes, quos TEcum dulces exegi dies! Illa ipsa vincula, quibus quidem libentissime adstringor, quanta sunt, studiorum similitudo, atque animorum, suauitas consuetudinis, delectatio vitae et inde voluptas quotidie recens nata? Haec, quanta sint, cum sentiam; ea me TIBI debere palam profiteri dudum cupio.

Neque tamen hae, quamuis graues causae, me solae ad has TIBI scribendas literas impulerunt. Sunt aliae, eaeque, nisi ad amorem maiores,

iores, tamen ad officium. Debetur
 TIBI ille, quem offero, *Tzetzes*; redit,
 vnde venit, dum TE primum salutat.
 Copiam mihi fecisti illius Codicis, vnde
 haec carmina prelis submissa sunt, ad-
 hortatus ad edendum es me timidum
 in tali re, vbi maiores in re critica
 vires, quam quales me habere sentie-
 bam, posci mihi videbantur, de quo
 consilio postea monebo plura; sugges-
 sisti mihi denique ad hunc poetam di-
 iudicandum, et cognoscendum, con-
 ducentia, adeo interiora, vt vere ne-
 sciam maior ad TE redeat an me, si quae
 sit huius libri gratia, et vtilitas. Iam
 accipe quaedam de nostro illo auctore,
 quae TEcum primo communicare pla-
 cet, qui Tzetzae iam alio loco menti-
 onem iniecisti a).

Memini huius poetae edendi
 consilium iam habere Petr. Dan. Hue-
 tium, qui haec ad Fr. Georg. Grae-
 vium

a 4

a) in praef. ad Stratonis Epigr. pag. 19.

vium: b) *Est mihi Tzetzae eiusdem poema de rebus Troicis sic inscriptum: Ιωάννης γραμματικῶς τῷ Τζέτζῃ τὰ πρὸ Ὀμήρου κ. λ. Adiecta sunt Scholia non contemnenda. Haec edere olim habebam in animo: sed aliis studiis ex transverso obiectis abreptus sum. Μεθ' ομηρικῶν fragmentum iam edidit Dodwellus c), atque copiose de nostro auctore egit, cuius disputationis paullo post aliquam particulam, huc recte facientem, dabimus. Idem integri carminis publicam lucem vehementer optavit. Ipse TV etiam alibi docuisti, Tryllitium, virum, Graecarum literarum olim peritissimum, editionem horum versuum meditatam atque pollicitum esse.*

Quod igitur alii, aut morte, aut aliis causis impediti, cogitantes non perfecerunt, id, TVA humanitate ad-

b) in *Quaesit. et Respons.* per Epist. p. 244. dans les *Dissertations* recueillies par l'Abbé de Tilladet.

c) in libr. de veteribus Graecorum Romanorumque cyclis p. 799 fqq.

adiutus, qui praestantissimi viri, huius codicis Augustani copiam TIBI facientis, liberalitatem in me contulisti, perficere, nec differre longius potui editionem libri, quod munusculum non ingratum fore literarum Graecarum amantibus et alii quidam amici spondebant.

Codicem huius carminis asseruari in Bibliotheca Electoris Saxonici, quae Dresdae est, didiceram ab Henr. Ignatio Clodio, a) quem tamen virum, in nostro consilio iuuando non eum TE reperisse, quem exspectabas, quemque ego vel utilitatis publicae causa esse optabam, vere doleo: magis dolerem, nisi ex literis ad TE datis a viro doctissimo, *Quellio*, quas mihi benigne tradidisti, cognossem, non adeo magnam, cum hoc carerem codice, factam esse iacturam. Permittam, *Vir Amicissime*, vt eius, quod dixi, rationem aliis lectoribus dare possim; adscribendis ex illis ad TE da-

a 5

tis

a) in primis lineis Bibliothec. Iusoriae p. 145.

tis literis, quae huc potissimum con-
 ferunt: -- *Codex Dresdensis est forma
 media: in frontispicio adnotatum est,
 codicem esse scriptum manu Tryllitii;
 de quo codice autem descriptus sit, in-
 veniri nequit.* -- *Textus verba sunt
 ehaerere paullo grandiori scripta,
 quam notae. Ad marginem quaedam
 addita sunt, a manu tamen recentiori.*
*Inde a versu 24 Ἄλλα γὰρ κ. λ. eadem
 deprehenditur lacuna, quae est in Au-
 gustano codice, asteriscis notata, et
 verbis: Hic desunt quaedam: Ad-
 iunctus est huic Mst. Dodwelli tracta-
 tus de veteribus Gr. et Rom. Cyclis.*
*Ex lacuna notata colligo, cod. Dres-
 densem ab Augustano exemplari esse de-
 scriptum, aut fortasse utrumque ex Bi-
 blioth. Regia Londinensi, ubi haec Ho-
 merica, auctore Fabricio, * servantur.*
 Haec ex ista eruditi et humanissimi
 Quellii epistola huc ponenda esse du-
 ximus. Possidet etiam Bibliotheca
 Cae-

* Biblioth. Gr. Tom. I. p. 295.

Caesarea Vindobonensis codicem horum carminum Ioannis Tzerzae, charraceum, et bonae notae existimatum. *

Possidet eundem Codicem Bibliotheca Senatus Amplissimi Augustani**, a cuius benignitate TIBI illius vsus beneuolentia *Pauli a Stetten*, viri generis nobilitate, doctrinae copia, ingenii elegantia illustris, mihi TVVS fauor et amicos iuuandi nota liberalitas concessit. Habebat ille codex, vti scis, praeter alia iam edita opuscula, hoc etiam carmen, literis tamen parum luculentis exaratum, compendiisque scribendi perpetuis ita deformatum, vt verborum lectionem saepiuscule vix oculi nostri consequerentur, atque in consilium adhibitis amicis nonnullis non semel illum versum vsurparemus:

Bene

* cf. Bibliothec. Acroamatic. Recensionem specialem omnium codd. Mst. Bibl. Vindobonens. contin. auct. I. Fr. Reimanno pag. 754 sq.

** vid. Catalog. bibl. August. auct. El. E. hingero p. 766.

*Bene qui coniciet, vatem hunc
perhibebo optimum.*

Praeterea iniucundo cum sensu vidi, tum non procul ab initio carminis quosdam versus abesse, tum tertiam partem, quae *Μεδοουνημα* complectitur, plane in nostro Codice desiderari. Illos itaque modo versus, quos Dodwellus iam euulgavit, addere inde licuit. Sed operae pretium arbitror de ipso hoc carmine paucis exponere, cum et temporis, qua premor, angustia, et librorum penuria longiori disputationi officiat.

De ipso Tzetze nec opus est multa dicere, et, quae alicuius momenti sunt, iam occupavit Potteri a) et Fabricii diligentia, b) quibus addere, qui volunt, possunt Bailletum. c) Floruit ille, ut Gerard. Io. Vossius ipsius

- a) in Comment. ad Lycophron. Cassandr. p. 109.
 b) in Biblioth. Graec. L. V. c. I. p. 64. c. 7. p. 17. et pag. 48.
 c) dans les Jugemens des Savans T. I. P. I. p. 325.

us verbis ostendit, d) inde ab a. C. clo clx. atque ipse etiam de genere suo memoriae quaedam prodidit e) Nemo enim illo lubentius de se ipso locutus est, et copiosius laudes suas enarrauit. Quid? quod se ipse cum Catonibus comparauit, et formae quoque, quam Palamedis ad similitudinem accessisse putat, imaginem posteritati tradidit. f) Scripsit, ut Grammaticum decet, quam plurima, quorum interciderunt alia, alia ad nostram memoriam peruenerunt. Nota sunt uerboſa Scholia, quibus Tzerzes Lycophronis Caſſandram illuſtrauit. Licet enim *Iſaaci*, fratris Ioannis, nomen illa praeferant, rectius tamen alii exiſtimare uidentur, tribuenda ea eſſe Ioanni, qui, ut honori fratris inſeruiret, eius nomine praefixo ea edidit. Neque dicere quicquam attinet de opere illo, quod Chiliades inſcripſit; quo etiam

d) de hiſtor. Graec. Libr. II. c. 27. p. 232.

e) Chil. V. uerſ. 583 add. XI. 21 ſequ.

f) Chil. II. a uerſ. 102.

etiam laudem meritus videtur, qua ornatus est ab Angelo Politiano, g) appellante eum *incomparabilis memoriae virum, atque infinitae paene lectionis*. Nec vero ipsum Grammaticum tenuiter de se sensisse hi versus testantur: h)

Ἐνδὲ γὰρ μνημωνέσσερον τοῦ Τζέτζου
θεύς ἄλλον

Ἄνδρα τῶν πρῖντε καὶ τῶν νῦν ἐξέφη-
νεν ἐν βίῳ.

Inprimis vero de carminibus Homeri bene mereri voluit Tzetzes. Nam et illa commentario illustravit, qui in Bibliotheca, quae est Lipsiae, Paulina, asservatur, et allegoricam fabularum Homericarum interpretationem dedit, et alia egit, quae Fabricii i) verbis narrare liceat: „*Johannis Tzetzae Metaphrasis Homeri versibus Politicis, sive, ut ipse loquitur Chiliad. IX. vers. 283, ἡμαξερμένοις σίχοις scripta, ad Irene*

g) in Epistol. Libr. I, 2.

h) Chiliad. I, v. 277.

i) l. c. Libr. II. c. 3. p. 294.

ven Augustam, a qua pro singulis pa-
ginis tulit duodecim aureos, hinc τὴν
Ἀργούσης βιβλίον vocat XIII. v. 626.
Fuit Mst. in Bibliotheca Antonii
Augustini, et hodieque in Bodleiana ex-
stat Oxoniae, fragmentumque illius
produxit Vir Clar. Henricus Dodwel-
lus in Dissertationibus de veteribus
Graecorum et Romanorum cyclis p.
802. ex quo apparet, non Homerum
tantummodo, sed et alios, qui de Bello
Troiano scripserunt, opere illo, velut
compendio, esse comprehensos. Video
etiam a Labbeo, et inter codices Mstos
bibliothecae Caesareae Vindobonensis re-
ferri Tzetzae Iliadem Paruam Home-
ricam. Praeterea in Regia Londinensi
habentur eiusdem Tzetzae Pro-Home-
rica, Homerica, et Post-Homerica,
quae in Catalogo Mst. Angliae, ante
paucos annos edito, perperam refertur
sub corrupto nomine Iohannis Tetri,
per litteras me monuit laudatus Neoco-
rus. Fragmentum insigne Μεθουμ-
γικῶν versibus Hexametris constans cum
Scholiis

Scholiis graecis edidit, et notis illustravit idem Dodwellus libro laudato, at monet, operae pretium esse futurum, quisquis προομνησά illa et μεθ-ομνησά, utpote ex reliquis priscorum poetarum Cyclicorum, ipsi licet Tzetzae non inspectorum, collecta, integra in publicum ediderit. „

Sed procul dubio iucundum erit lectoribus, hanc ipsam Dodwelli sententiam accuratius cognoscere. Quae huc, quae ad nostram rem pertinent, e libro laudato transferemus. Est quidem illa disputatio longiuscula, sed facit tamen mirifice ad ingenium carminis perspiciendum, continetque alia, quae scire Tzerziani lectoris interest.

Hausit illa, (locutus erat antea de mense Delphico) ni fallor, Tzetzes e vetustissimis Epici Cycli Poetis, vetustisque eorum Scholiastis. Erant enim in Poesi omnium antiquissima Epica vario argumento libri, sed plerumque nominibus Auctorum admodum incertis. Nec de Ilii duntaxat excidio,
de

de quo egit Homerus; verum etiam de aliis Mythici interualli Historiis, tam antiquioribus quam recentioribus. Horum plerosque in vnum corpus coegere veteres Grammatici, et communi Ἐπικῶν Κύκλος (qui Μελικοῖς et Ελεγιακοῖς opponebantur) titulo designauerunt. Primus fortassis huius corporis collector Dionysius fuerit, seu Milesius, seu Samius, seu Urbis utriusque ciuis. Hunc Κυκλογράφον alii, alii Κύκλων vel Κύκλος Ἴσχυρῶς Auctorem Veteres appellant. Non quidem, vt opinor, quasi alius ab Epico Cyclus ille fuisset Historicus; sed quod Poetas complecteretur Historicos, qua nempe Mythica Historiae nomine censetur, historia certe, in qua versarentur Poetae, omnino dignissima. Sic enim Eumelus Poeta antiquissimus k) Historicus appellatur. Huius Dionysii Cyclographi Libros VII. fuisse, auctor l) Suidas est. Nec illum

k) Schol. Pind. Olymp. XIII.

l) Suid. Διονυσ.

lum numerum excedunt m) *Veteres, qui ex hoc Opere testimonia depromserunt. Quo tempore vixerit, incertum est. Clemente tamen Alexandrino antiquiorem fuisse constat atque Athenaeo. Accessere deinceps alii ad hunc eundem Poetae, ipsi quoque Epici, collectore fortasse Polemone, a quo nomen Cyclicis Polemoniatis. Illi locum forsitan habebant in Cyclo, qualis extabat aetate Procli. Corporis enim unum neminem collectorem de nomine memorat, hac ipsa, ut videtur, causa, quod non unus fuerit, qui opus integrum in unum Corpus redegerit. Hucusque nullus erat in Cyclo Epico locus Homero ipsi. Alioqui non ita scripsisset Proclus, Cycli Epici Poetis ab aetate pretium fuisse potius, quam ab elegantia. Erant enim Poetae Epici admodum antiqui, teste n) Clemente Alexandrino. Et ne quidem elegantiae nomine in celebres fuisse, agnoscit*

m) *Clem. Alex. Protrept. Athen. Deipnosoph. L. VII. c. 3.*

n) *Clem. Alex. Strom. I.*

scit Proclus, qui Antimaclum illis accenset, quem Homero ipsi anteposuit Imperator Hadrianus. o) Vtinam extaret Procli illa, quam legit Photius, *Cbrestomathia*! Nam et nomina Poetarum recensuit, et secula, quibus vixerint, et fortassis etiam collectorum. Recentior erat Proclus, si quis fortasse fuerit, qui Homerum ipsum Cyclo ipsi inseruerit. Ita rem se habuisse exinde suspicio est, quod λέξεως, quam Poetis Cyclicis antea tribuerat, exemplum ex Homero dederit Auctor *Etymologici Magni*. Exinde etiam quod *Homerica* seorsim locum habuerint in collectione *Tzetziانا*. Fieri tamen potest, ut Ομηρικῶν nomine Poetas illos complexus fuerit Collector *Tzetzianus*, qui in iisdem versati fuerint temporibus, quibus *Homeri Ilias* atque *Odyssæis*. Erant enim tempora illa media inter *Vlyssis* caedem et Θεογονίας, quos *Epici Cycli* terminos describit Proclus. Itaque Poetis Cycli *Epici*, cum fuerint

b 2

Grae-

o) *Spartian. vit. Adrian.*

Graecorum antiquissimi, λέξεις fuisse
 sui cuiusque seculi proprias, observa-
 runt Grammatici, in Lexica proinde re-
 ferendas. Constabant autem Lexica vetu-
 sta e Scholiastis pro Alphabeti serie di-
 spositis, sed ea demum Alphabeti serie,
 qua disposita fuerant ipsa Scholia: Ut
 scil. sub voce prima, qualiscunque de-
 mum ea fuerit, et casu etiam vel tem-
 pore obliquo, ut in Auctore, cuius λέ-
 ξεις fuerant, legebantur, occurrant;
 non autem sub voce sententiae praeci-
 pua, nec origine vocis primaria. Erant
 ergo et Poetis Epicis sui quoque
 Scholiastae. Inde, ni fallor, emana-
 bant nostra quoque Operis Tzetziiani
 Scholia, in quibus veterum quoque
 Scriptorum testimonia aduocantur:
 Plane ut ex Epico illo Cyclo Operis
 Tzetziiani etiam forma emanauit. In
 multis tamen ab Epici Cycli forma ad-
 modum diuersa. Nulla audio esse in
 Opere Tzetziiano Librorum Dionysii
 septem vestigia. Et ne quidem Pole-
 monis, qui ipse Dionysianae Collectio-
 nis

nis formam innouauit. Nec aliorum, si qui fuerint, qui postea quid noui coepto a decessoribus Operi attulerint. Tribus duntaxat partibus constare fertur: Ἠγοοῦνξιόσις, Οὔνηξιόσις et Μεσοῦνξιόσις. Quae si ad tempora antiquiora, coeua atque recentiora referantur, ea omnia satis commode complectentur, quae in coeuo sibi Cyclo Epico fuisse testis est Proclus. Sed liber ipse breuior esse fertur, quam ut Homeri Iliadem capiat solam. Adeo longe ab eo abest, ut par sit reliquis Cycli Epici Poetis integris capiendis. Itaque Epitomen esse suspicor iunioris cuiusdam seu Poetae, seu Grammatici, qui tamen sua antiquioribus Cycli Epici Poetis debuerit. Carminis genus est idem, quod Epicis omnibus commune fuit, Hexametri. Aliud ab eo, cui magis assueuerat Tzetzes ipse, Politici. Fecit hoc, ut aptius infererentur suis ipsa Poetarum verba, quoties conuenire viderentur, nec institutam Epitomen praeter modum augere. In illo sane censuerat Lesches,

cuius versum noster hoc ipso, quod datus, Fragmento descripsit. Hoc tantummodo discrimine, ut quae Lesches Dorice conceperat, eadem ipse in Dialectum Ionicam transtulerit. Leschem certe ita in inedita Homeri Metaphrasi memorat Ioannes Tzetzes quasi suis ipse oculis usurparit, atque inde hauserit, quae ad Homerum de rebus Troicis splendendum facerent. Nec Leschem modo, verum etiam Stefichorum. Verba Tzetzi illa sunt:

Εἶτα λοιπὸν μοι μετ' αὐτὰ μάθοις τὰ
τῆ πολέμου,

Κατὰ λεπτὸν σύμπαντα σεναῶς πεπ-
τατυσμένως,

Οὕτως ὡς ἂν ἀνέγνωκας Ομήρου,
Στεσιχόρου,

* Εὐριπιδολικόφρωνας, Κολλέθου τε
καὶ Λέσχου,

Καὶ Δίκτυν συγγραφέμενον καλῶς
τὴν Ἰλιάδα·

Τρυφιδώρου, Κοίντου καὶ ἑκατὸν
βιβλία·

Οὐκ

* L. Εὐριπίδου, Λυκοφρου.

Οὐκ ἂν λεπτομερέστερον ἔτιως ἔξηκρι-
βώσω,

Καὶ τότε τμήματι βραχεῖ πάντα
συγκεκλεισμένα.

Ὅπως πᾶς ὁ βεβλόμενος ἐν πόνῳ βρα-
χυτάτῳ

Ἀνεγκωκέναι τοῖς πολλοῖς δοκῆ βιβλι-
οθήκας,

*Helenam laesisse dicitur Stesichorus in-
fensamque sensisse. De rebus, ut vide-
tur, agens Troicis. Nec absurde non-
nulla ἐπικῶς scripsisse potuit, utcumque
μελοποιοῖς accenseri plerumque soleat.
Quidni enim id faceret patris filius, qui
sua omnia Epice conceperat, Hesiodi?
Qui Leschem vidit et Stesichorum de re-
bus excidio Troiano coaeuis, idem et
alios Cycli Epici Poetas videre poterat
de rebus Ilio capto antiquioribus atque
recentioribus, et (si videretur) excer-
pere. His autem antiquissimis anti-
quissimorum Poetarum Scholiastis de-
buisse puto Tzetzem tot alia illa pri-
mariorum Veterum, quamuis his Epi-
cis Poetis recentiorum, testimonia, quae*

in illius Scriptis legimus adeo frequen-
tia. Nec enim ipsum oculis suis usur-
passe verisimile est, quae aduocat, Scripta
omnia, nec post illius demum tempora
omnia intercidisse. Hae si nostrae pro-
cedant coniecturae, erit sane operae pre-
tium, si quis Περικλήδῃ illa et Μετ-
κλήδῃ in publicum ediderit. Immi-
scuit quidem versibus suis Collector quis-
quam nonnulla e Scholiastis, quae in
Poetis Epicis ipsis non repperat, mu-
tauitque nonnulla, ut ex hoc ipso in-
telligimus Fragmento. Sic tamen esset,
cur Orbi Litterario gratularemur, si
vel vestigia multa conseruavit Poeta-
rum antiquissimorum, doctissimorum-
que Scholiastarum. Mibi certe Ho-
mero ipso et Hesiodo Poetae Epicici pleri-
que videntur antiquiores. Dedi autem,
cur ita sentiam, rationes. Dum opus
integrum edatur, gustum dabit hoc
Fragmentum, quod ab Amico nupero
accepi Eduardo Bernardo, Professore
Sauliano meritissimo, ipse autem a
Cl. Bentleio.

Ver-

Verfibus deinde illis datis ita
pergit:

Ἰωάννης τῆ Τζέτζε. Nescio, an ita
haec verba intelligenda sint, quasi
Auctor Μεθορησιῶν vel Collector po-
tius, ipse fuerit Tzetzes. Is idem
certe si Scholiorum Auctor fuerit, tex-
tus sui consarcinator esse non potuit.
Loquitur enim Scholiastes ita, quasi
non unus fuerit, sub numero nempe
Multitudinis: ὁ Φασὶν (inquit) αὐτοὶ
et Ολυμπιάδας ἔλεγον. Textusque sui
sententiam ipse pro λόγῳ habet. In eo
denique ab Auctore suo discrepat, quod
Thargelionis XII°. Troiae excidium tri-
buit Poeta, Scholiastes autem eiusdem
mensis diei XXIII°. Is enim ὀγδόη
Φθίνοντος. Tzetze ergo antiquior erat
Μεθορησιῶν collector, vel potius Gram-
matici collectores. Et tamen iunior
idem Longino, quem in hoc ipso frag-
mento aduocatum legimus. Aureliani
nempe temporibus atque Zenobiae. Sed
cum plures Operis sui Auctores memo-
rat, Scholiastes, innuit nimirum, ut

in Epico Cyclo ipso plures erant Poetae, qui Κυκλικῶν nomine communi aduocantur; sic in Operis vniuersi constructione, quod ex Epicis Poetis constabat, plurium fuisse, incertique nominis, operum similiter Grammaticorum. Locum videntur habuisse Grammatici in nectendis inuicem diuersorum Poetarum Scriptis, Principio nimirum cuiusque Poetae, vel fine. Hic enim par erat, nonnulla addi a Collectore, sed eodem, quo et Poetae, Metri genere Epici. Tale est, quod damus impresentiarum. Loquitur autem numero singulari: ἐγὼν ἐγείω - ἐλαύνων - κατέλεξα - ἐρείω. Itaque, quod plurali tamen numero illum aduocat Scholiastes, hoc vnum, ut puto, indicat, plures fuisse, incertosque, qui in Collectione vniuersa partes suas sibi quisque vindicare possent. Singuli nimirum singulas.

Haftenus Dodwellus. Cum vero iniecerit mentionem Cyclicorum poe-

poetarum, ipsumque auctoris nostri argumentum moneat, addamus quaedam ex iis, quae, perlectis virorum doctorum disputationibus, comparatisque inter se et excussis veterum scriptorum locis obseruasse nobis videmur. De cyclicis quidem poetis diu esse, cum minus recte exposuerint viri docti, exemplo Scholiastae veteris Horatii apparet. Ridicule enim, iure ideo notatus a Wowerio, a) cyclicum poetam esse scribit, b) *circumforaneum, qui circumeat Ciuitates, recitans sua scripta, et artes cyclicas, quae nimia profunditate obscuritateque in gyrum vertantur, propter nimias verborum ambages.* Accuratius et iustius iudicarunt de cyclicis poetis, praeter laudatos a Fabricio, c) Casaubonus, d) Salma-

a) de Polymath. c. 24. p. 212.

b) ad Art. poet. 137.

c) Bibl. Graec. L. II. c. 2. p. 287.

d) ad Athenaeum L. VII. c. 3. et 4. p. 481.

Salmasius, e) et imprimis Christ. Gottl. Schwartzius. f)

Κύκλος ἐπικὸς corpus fuit quoddam carminum, a pluribus poetis compositorum, omnes veteres fabulas, inde a nuptiis Coeli et Terrae, vsque ad Vlyssis reditum complectens. Inueniuntur gemmarum veterum sculpturarum collectiones, quarum signa ita disponi possunt, ut eadem rerum historia, per totum illud temporis interuallum, perpetua serie deducatur. g) Qui vero huius mythologiae antiquae quasi codicem composuerant, et quarum carminibus *σύνταγμα μυθολογικὸν* illud contextum erat, ei appellabantur cyclici. Eodem quoque nomine illos insignitos esse arbitror, qui

e) in Exercitationib. Plinian. ad Solin. Tom. I. p. 565.

f) in disput. de poetis Cyclicis, Altorf. a. 1714.

g) v. Description des Pierres gravées du feu Baron de Stofsch Cl. III. S. 3.

qui toti ex hoc cyclo penderent, omnium carminum argumenta inde peterent, atque, ad imitationem istius cycli, materiam aliquam simplici et continua serie ab initio vsque ad finem perfequerentur. Hi inprimis Troiani belli historiam sequebantur, Homerum potissimum imitari conati, a quo non historiam solum, sed versus quoque, et verba mutuabantur. Eumolpus cecinit νόστον ἑλλήνων, alius res gestas Memnonis, qui Troianis auxilio venerat, alii aliam Troiani belli particulam sibi enarrandam sumserunt. Illud vero studium, actus quasi varios fabulae Troicae quosdam describendi versibus, ex errore puto ortum, quo ducti permulti non intelligebant, quid Homerus in Iliade sibi proposuisset. Neque enim illum iram Achillis, malaque inde orta canere voluisse putabant, licet poeta clare consilium in ingressu operis professus sit, sed, totum bellum Troianum eum narrare debuisse,

buiffe, fomniabant. h) Optime con-
 filium et artem poetae intellexit et ex-
 plicuit Aristoteles. i) Ἦδη καὶ ταύτη
 Θεσπέσιος ἀν Φανείη Ὅμηρος, παρὰ τῆς
 ἄλλης, τῷ μηδὲ τὸν πολεμὸν, καίπερ
 ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρῆσαι
 ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἀν μέγαν, καὶ ἐκ
 εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι, ἢ τῷ μεγέ-
 θει μετριάζοντα καταπεπλεγμένον τῇ
 ποικιλίᾳ. Νῦν δ' ἐν μέρος ἀπολαβῶν
 ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς· οἷον
 νεῶν καταλόγῳ, καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίοις
 οἷς διαλαμβάνει τὴν ποίησιν. Isti autem
 longe aliter sentiebant, atque vbi quae-
 dam desiderari animaduerterant, quae
 ad belli Troiani historiam pertinere
 censabant, male ea iudicabant omissa
 esse a poeta, ipsique haec, nimis pro-
 fecto liberaliter, addere studebant.
 Hoc modo factum, vt Quintus Cala-
 ber

h) v. Lud. Kufferi Hist. Crit. Homeri
 p. 70. sequ.

i) in Poetic. c. 23.

ber scriberet τῶν μεθ' Ὀμήρον siue τῶν
 παραλειπομένων Ὀμήρω Libros XIV.
 quibus bellum Iliacum inde ab Hec-
 toris interitu vsque ad redeuntium Grae-
 corum naufragium persequitur: hinc
 Ἑλένης ἀρπαγὴν versibus narravit Co-
 luthus et Ἴλιε ἀλωσιν Tryphiodorus.
 Inter Romanos vero idem suscepisse
 Aemilium Macrum e duobus Ouidii
 locis apparet. Alio dicit: a)

Tu canis aeterno quidquid restabat
 Homero,
 Ne careant summa Troica bella
 manu.

alio: b)

Carmen ad iratum dum tu perducis
 Achillem
 Primaque iuratis induis arma viris
 Eius

a) Epist. Pont. II, 10. 13.

b) Amor. II, 18. adde Bartholinum de poe-
 tis medicis.

Eius generis poetis, siue ingenium spectes, siue scribendi rationem, siue argumentum carminis, addendus etiam videtur Tzerzes, quo tamen recentiorē vidit patria nostra. Laurentius enim Rhodomannus, Argonautica, Thebaica, Troica, graecis versibus narrauit, quos libros postea, auctoris nomine omisso, editos Dionys. Peraius et Io. Barnesius ab antiquo poeta compositos existimauerunt. c)

Restat vt de ipso carmine iudicium nostrum TIBI exponamus, quod, si minus honorificum esse lectores existimauerint, velim tamen iidem TEcum non mirentur, cur in carmine, quod perquam mediocre existimem, edendo operam aliquam posuerim. Nam illud non indignum editione iudicauit Dodwellus, cuius verba paullo ante dedimus, addita simul iudicii sui causa. Est

c) v. Car. Henr. Langii Vit. Laur. Rhodom. p. 311.

Est fortasse inter tot mediocria et vilia nostrae aetatis carmina, quae Germania singulis annis parit, aliquot versibus non optimis antiquioris aevi locus. Si vnquam, non male locuta est Christina, Sueciae regina, cum iudicaret, ineptias antiquas certe non minoris fieri debere, quam nouas. a) Praeterea, quod maxime ad me pertinere sentio, illud Tzetzae opusculum prodir *genium seculi sui*, atque adeo in re literaria, nec non ingenii humani historia locum quendam poscere sibi videtur. Libere igitur sententiam nostram dicemus.

Ipsam dicendi genus fat Graecum purumque est. Hausit enim Tzetzes plurima verba et plerasque dicendi formulas ex Homericis fonte.

Sed

a) Christine n'a pas fait difficulté de dire, que les fortises anciennes valoiẽt bien les nouvelles. v. Memoir. concern. Christine p. Arkenholz. To. I. p. 345.

Sed artem, sententias apte inter se iungendi, conglutinandique quasi omnes carminis partes, ita, ut unum inde corpus coalesceret, a patre poetarum non potuit noster discere. Inde semper ad verba ἔπειτα et αὐτὰρ confugit, quorum repetitione lectorem paene enecat, nec hac parte dissimilis cyclicis poetis, quos Pollianus versibus a Vincentio Obsopaeo pessime explicitis, irridet: a)

Τοὺς κυκλίους τέττες τὲς αὐτὰρ ἔπειτα
λέγοντας

Μισῶ λαποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων,
Ὅι δ' ἔτῳς τὸν Ὀμηρον ἀναιδῶς λα-
ποδυτῆσιν

Ὡσε γράφειν ἤδη Μήνιν αἶειδε θεά.

Ingenii poetici nulla, certe obscura vestigia deprehendimus, coloris nullam curam, mentis diuiniore, oris magna sonan-

a) in Anthol. Epigr. Graec. L. II. p. 236.

fonantis, venae bonae aut nulla aut tenuissima documenta. Nam

acer spiritus ac vis
Nec verbis nec rebus inest:

omnia vulgaria, tenuia, quotidiana. Ingenti inopiam compensare procul dubio voluit eruditionis copia, cuius ostentandae nullam occasionem omisit, similis discipuli cuiusdam Apellis, qui, cum Helenam pulchram pingere non posset, diuitem eam, multoque auro ornatam pinxit. * Hinc exemplis et nominibus clarorum hominum cumulandis admodum delectatur, quod studium in re parua magnum σχολαστικὸν et σοφιστικὸν eos delectat, qui non, quid deceat, laborant, sed vbique inanem doctrinae affectationem amant. ** Porro Tzetzes sibi vehementer placuisse in describendis formis mulierum,

c 2

viro-

* cf. Clem. Alexandr. in Paedag. L. II. p. 210.

** cf. Gesneri Prolegom. in Claudian. p. 8.

virorumque videtur. Nam illorum de pulchritudine non credidit se aliter loqui posse, nisi multis verbis frustra effusis, abhorrens ab ratione diuini Homeri, qui licet nunquam Helenae faciem describat, tamen, quod Troiani principes non indignum putant, Graecos Troianosque propter Helenae speciem tot mala tanto temporis spatio sustinere, * tam praeclare illius vultus diuinam pulchritudinem pinxit, ut, qui hanc artem probe intellexit, Quintilianus, *quaenam igitur illa forma credenda est?* diceret. ** Quem iudicem sequitur pluribus Cl. Lessingius, recte irridens Constantinum Manassen, Helenae formam describentem. a) Sed hoc picturae genus omnes posterioris aevi poetae et scriptores adamauerunt, qui, cum subli-

mita-

* Iliad. γ. v. 156.

** Instit. Orat. VIII, 4. 21.

a) v. Laocoon, oder über die Grenzen der Poesie und Malerey c. 20. p. 200.

mitatem sententiarum desperarent, in multo minoribus rebus operam ponebant. Non magis sibi placuit Musæus Herus forma describenda, b) quam Aristaenetus Laidis, c) aut Claudianus Mariae, d) aut Petronius. e) Quae quidem licet ita sint, vellem tamen ob multas causas totum carmen exstaret, et nunc a me edi posset. Sed cum hoc non sit in manu nostra situm, illud, quod potuimus, certe dedimus, non sine spe, fore, ut ineditum adhuc nobis carmen boni consulerent viri his literis fauentes, eoque maiore cum iure, quo certiores eramus de TVA, *Vir* optime, adprobatione et plausu, quo vel solo contenti erimus, exemplum secuti Horatii. f)

c 3

Super

b) de Hero et Leandro v. 55. sequ.

c) Libr. I. Epist. I.

d) de Nupt. Hon. et Mar. v. 265.

e) in Satyr. c. 126.

f) Sermon. I, 50. 82. sequ.

Supereſt, vt moneamus de notis. Quodſi auctorem antiquae bonitatis obſeruationibus criticis aliſque plane deſtitutum emitteremus in lucem, vituperationem virorum doctorum iure incurrere nos arbitraremur. At in tali poeta, qualem noſtrum modo pinximus, crimine vacare nobis ipſi videmur. Narratur *Boilauius Capelli Puellam* ſat infelicem, antea quam ederetur, perlectam nulla nota beaſſe; quam, vbi prodiſſet, ridens, interrogatus ab amicis, quidni emendare opus ſibi traditum voluiſſet, reſpondit, *il ne valoit pas la peine*. De conſilio edendi antea me purgavi; de ſedulitate addendarum notarum non facile excuſationem inuenire potui. Neque tamen prorfus incuriae et negligentiae crimen inire voluimus. Ad didimus notulas quasdam, breuioreſ eas, at neceſſarias, vt ſpero. Suſcepit praeterea curam obſeruationum conſcribendarum Vir longe doctiſſimus, et animo meo cariſſimus, *Morus* meus, qui,

qui, quam publica cum laude proficitur Lipsiae humaniorum literarum disciplinam, adeo adamavit, ut Tzerzem meum ornaret animadversionibus doctissimis. Colis et amas ipse, *Amice*, Morum nostrum, quare tum et ipsae, tum, quia ab eo proueniunt, notae certum plausum ferent TVVM. Inde et nomen Ipsius laudatum illis adscripsi.

Dixi, spero, satis de iis, quae ad rem meam pertinere visa sunt: sunt, quibus nihil sit satis. Hos si me non curare profiteor, quis aegre ferat? TIBI vero si me pluribus commendem, TVO, quo hucusque fruor, amore non dignus mihi viderer ipse. Abstraxit me abs TVA dulcissima consuetudine, vitaeque summa delectatione, dum in hoc libro edendo occupatus eram, fortuna mea, praeterquam quod TE careo, laeta et felix. Nunquam vero animum abs TE meum abstrahet vlla fortunae vicissitu-

ciffitudo, aut locorum interuallum.
Sic me amare, *Dulcissime*, perge,
vt de TE, sanctissima necessitudine
TIBI adstrictus, merebor. Reicit
verborum ornamenta ambitiosa veritas,
simplex et candida. Flore literis et
orbi, quem ornas, literario, frange
inuidiam, et faue TVO Schirachio.
Scripsi Helmstadii in Iulia Carolina,
die XXX. Sept. MDCCLXIX.

1000.

Ἰωάννου γραμματικῆ τοῦ Τζέτζου τὰ
πρὸ Ὀμήρου καὶ τὰ Ὀμήρου καὶ τὰ
μετ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ καλῶς ἐκ-
δοθέντα.

Ἄργα-

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν ἐξήγη-
σις.

Ὁ παρῶν ποιητῆς Φυσιοσύντομος ἂν, καὶ τῆς ἀΦε-
λεῖς τῶν νεῶν Φροντίζων, συντόμως τὴν πᾶσαν
Ἰλιάδα ἐν τῇ παρουσίᾳ βίβλῳ ἐξέθετο· Φι-
λόμηρος δὲ, ἔπειρ τις ἄλλος, τελῶν, ἐπει-
δὴ τινὰς εὐρίσκει τὸν Ὀμηρον λέγοντας δαι-
μονιώδεις δοξάζειν θεοὺς, οὐ μὴν δὲ τὰς
ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ
σοιχεῖα, καὶ τοὺς σοφὰς ἐπίστε καὶ τοὺς
βασιλεῖς λέγειν θεοὺς, τοῦτο δεικνύς καὶ
ἀνατρέπων τὸν λῆρον αὐτῶν, χριστιανικώτα-
τος ἂν, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις χρόνοις Καλ-
λιόπην καὶ μούσας καὶ θεοὺς φησι καὶ
αὐτὸς, δεικνύς πάντως ἐκ τούτου, ὡς καὶ
Ὀμηρος οὕτω ταῦτα πάντα ἐλάμβανεν.

A

Ἄργαλέου πολέμοιο μέγαν πόνον
Ἰλιακοῖο

Ἐνεπε, Καλλιόπεια, ὑφ' ἡμετέρησιν
αἰοδαῖς,

Ἀρχῆθε

Ἄργαλέου χαλεποῦ παρὰ τὸ ἔργον, ὃ δη-
λοῖ τὸ δυσχερές καὶ χαλεπὸν ἔργαλεον καὶ
ἀργαλέον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸ χαλεπὸν ἔρ-
γον καὶ ἐργῶδες ἔλεγον, ἢ παρὰ τὸ ἄλγος
ὃ δηλοῖ τὴν λύπην, ἀλγαλέον καὶ ἀργαλέον.

Πολέμοιο πόλεμος λέγεται ἀπὸ τοῦ πολεῖν
ἀμῶν καὶ θείζεν.

Μέγαν πόνον μέγας λέγεται παρὰ τὸ μὴ
γῆς πλήσιον εἶναι ἀλλ' ὑψηλός, μέγας τις
ἂν, καὶ συσταλῆ, μέγας πόνον δὲ ἐκ τοῦ
πένω, τὸ ἐνεργῶ.

Ἰλιακοῖο πολέμοιο καὶ Ἰλιακοῖο καὶ τὰ ὅμοια
ἰωνικῆς διαλυσεώς ἐσιν· οἱ γὰρ ἰῶνες τὰ εἰς
οὐ διφθογγον, διὰ τοῦ οἰο ἐκφέρουσιν· οἷον Ἰλια-
κοῖο, τρωικοῖο· ἴλος γὰρ, ὃ τρωὸς παῖς, πατήρ
δὲ Λαομέδοντος τὴν Ἰλίον ἔκτισεν.

Ἐνεπε· ἔπω τὸ λέγω. καὶ τὸ προσωκτικὸν
ἔπε, καὶ ἔνεπε δὲ ἐν ν, ἀσολικῶς διὰ δύο·
οἱ γὰρ αἰολοὶ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιού-
σιν ἐπὶ τῶν βραχέων, ὡς ἔνεπε.

Καλλιόπεια καλλιλογία· ἢ δὲ τῷ ε γινο-
μένη εἰς εἰα ἐκφώνησις τῶν Ἰωνῶν ἐσιν.

Ἡμετέρησιν ἡμετέρας· τροπῆ τοῦ α εἰς ν
μενόντος καὶ τοῦ ε προσγεγραμμένῃ· ἔσι δὲ
διαλέκτος ἰωνικῆ·

καὶ μετ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 3

Ἀρχῆθε δ' ἐπάειδε καὶ ἐς τέλος ἐξε-
ρέεινε,

Ἐξ ὅτε ὁ Πριάμος λοιγὸν Τρώεσσι φυ-
τεύει,

Δύσπαριν οὐλόμενον, ἀρχὴν πολέμοιο
κακιοῦ, 5

Τὸν νόος οὐκ ἐρέεινέν Ὀμήρου κυδαλίμοιο.

Ἐννεπε δ' Ἀργεῖης Ἑλένης ἐρόεσσαν ὀπω-
πὴν

A 2

Πῶς

Ἀρχῆθε δίχα τῶν, πάντα γὰρ τὰ εἰς θε-
λήγοντα ἐπιρήματα, ὡς περὶ τὰ τρίτα προσώ-
τα, γράφεται, συμφώνως μὲν ἐπιφερομένης δίχα
τῶν, Φονίητος δὲ ἐπαγομένης τὸν ἐφέλικτον
καὶ δῆλα τὰ παραδείγματα.

Ἐξ ὅτε· ἐξ ὅτου, ἤγουν ἐξ οὗ χρόνου.

Λοιγὸν· κυρίως, ἢ πάντως φθορᾶ, παρὰ τὸ
λίαν οἶγεν θάνατον τότε τὸ σῶμα καὶ κατα-
πίνειν τοὺς θνήσκοντας.

Τρώεσσι· Τρῶες εἰσι τὸ κοινὸν ὄνομα, ὡς καὶ
γυναῖξι, καὶ πᾶσι ὅμοια.

Δύσπαριν· παρὰ τὸ δῖναδαμ παριένει τὸν
μόρον. οὗτος δὲ οὐ μόνον παρήει, ἀλλὰ καὶ
τὰς Τρῶας ἅπαντας ἀπώλεσεν, ὅθεν καὶ
δύσπαριν αὐτὸν ἔφην· ἢ ὅτι εἰφείς εἰς τὸ ὄρος
θανεῖν, ἀπὸ ἀρχῆς πέντε ἡμέρας ἐθελιάδῃ.

4 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Πῶς τέ μεν ἦγεν Ἀλέξανδρος Σπάρτηθε
Τροίην.

Ἐννεπε δὲ πλόον Ἑλλήνων καὶ νῆας ἀπά-
σας.

Εἰπέ δέ Πηλεΐδαο κότον καὶ ὄλδρον
Ἀχαιῶν, 10

Σαρπηδότος Πατρόιλου τε καὶ Ἔκτορος
οἶτον·

Εἰπέ δὲ Πενθεσίλειαν, κούρην ἀντιάνειραν.

Ἐννεπε δ' Ἀιθίοπων στρατὸν υἷα δ' ἤρεγε-
νεῖης.

Φράζεο δ' Ἀιακίδαο πότμον δακρυόεντα
Ἐυρύπου-

Ἀντιάνειραν· τὴν ἐναντιομένην ἀνδράσιν, πο-
λεμικὴν, ἢ τὴν ἀπὸ τινος Ἀντιανείρας δε-
σποίνης Ἀμαζόνων κατέλκυσαν τὴν τῆ γενέας
σειρὰν, ἢ ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἀντὶ τοῖς ἰδίοις
ἀνδράσιν τὴν οἰκίαν ἔχουσιν· ἐκατέρωθεν
γὰρ τῆ Θερμύδοντος ποταμῷ ἐναντίον ἀλ-
λήλοισ οἰκᾶσιν· ἢ ὅτι ἐναντία καὶ ἐχθρὰ τοῖς
ἰδίοις ἀρῆσι βρέφειν ἀναίρειν γὰρ αὐτὰ.
τάδε ὀλίγων τὰδε θέλω περισώξασιν ὕσπερ
πρότερον οἱ Ῥωμαῖοί, τὰ ἐκείνοις ἐναντία
ἐποίαν.

Ἀιακίδαο· οὐ τῆ Ἀχιλλέος παππο
Αἶακῃ γὰρ καὶ Ἐνδμήδῳ τῆς Σκύρουος θυ-
γατρὸς

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 5

Εὐρύπυλον δ' αἶειδε καὶ ὕα Ἀιακίδαο, 15

Μαντείας δ' Ἑλένου καὶ Ἀλεξάνδροιο
Φονῆα

Εἰπέ δὲ καὶ πτολίπορθον Ἐπειοῦ δούρεον
ἵππον,

A 3 Ἔισο-

γατρός, Τελαμών καὶ Πηλεὺς, Πηλέος
δὲ καὶ Θέτιδος Ἀχιλεὺς Ἀιακίδαο, Ἰωνι-
κῶς, Ἀιακίδειο, Ἀττικῶς.

Εὐρύπυλον· οὗτος ὁ Εὐρύπυλος Μυσῶν
τῶν περὶ Τροίαν ἦν βασιλεὺς, υἱὸς Τηλέ-
φου καὶ Ἰερῆς, μετὰ δὲ θάνατον Ἀχιλῆος
σύμμαχος ἐλθὼν τοῖς Τρωσίν, ὑπὸ Νεοπτο-
λέμου ἀναιρεῖται.

Μαντείας δ' Ἑλένα· ὁ Ἑλένος υἱὸς ἦν τῆ
Πριάμα, μάντις τὴν τέχνην, οὗτος ἢ μόν-
ος τοῖς Ἑλλήσιν ἐπελθὼν, ἢ παρὰ Ὀδυσσεὺς
κατασχεθεὶς προέειπεν αὐτοῖς τὴν τῆς Τροίης
ἄλωσιν, ὅτι καὶ ὁ Φιλοκτήτης μετὰ τῶν
Ἡρακλέους τόξων ἐκ Λήμνου ἀχθῆ, καὶ τὰ
ὄσα Πέλοπος ἐκ τῆς Ἥλιδος, καὶ ὁ Ἀχιλῆος
υἱὸς Νεοπτόλεμος ἀπὸ Σκύρου.

Φονῆα· τὸν Φονέα· τὸ εἰς ἡ τρέπεται, Ἰω-
νικῶς.

Δούρεον ἵππον· καὶ ταῦτα Ἰωνικῆ συντολή
τῆ μακρῆ εἰς βραχὺ. τὰς δὲ ἰσορίας πά-
σας ταύτας προϊόντες λίαν ἀκριβῶς μνη-
σιδε.

6 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Εἶσοικεν ἤϊώσσε πελώρια τεύχεα Τροίης·
Ταῦτα μοι εὐπατέρεια, Διὸς τέκος, ἔνε-
πε, μῦσα.

Ἡ τοι μὲν Τροίη πολέμοις πρότεροις μο-
γέεσκε, 20

Πέρσε

Εἶσοικεν ἤϊώσσε, μέχρι τῆδε· τὸ σχῆμα
προθεωρία, προϋφήγησις, ὑπόσχεσις καὶ
προκρίτασις, καὶ προέκθεσις καλέεται, καὶ
ὅσα οἱ φήτορες εἰώθασιν καλεῖν ἔργον δὲ τὸ
σχῆμα ἐνκρίνει, ἢ δὲ ἐνκρινεῖ σαφῆνει.

Πελώρια· ὑψηλά, μεγάλα, παρὰ τὸ πελά-
ζειν τῷ Ὄρειῳ, ἢ μᾶλλον τοῖς ὄρεσιν.

Ταῦτα μοι· ἐπίλογος, κεφαλαίως, καὶ ἐπα-
νάληψις.

Ἡ τοι μὲν Τροίη· ἐντεῦθεν ἀρχεται ἢ
διήγησις ἱστορικωτάτως μετὰ μικρῆς τῆς
προδιηγήσεως· τὸ γὰρ ἀπ' αὐτῆς τῆς διηγῆ-
σεως ἀρχεῖται, ἀνητόρευτον τε καὶ ἀτεχνον·
τὸ δὲ πόρρωθεν ἀρχεῖται, καὶ μὴ συντόμως
ἐπιβάλλειν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, κακία ἐστὶ διηγῆ-
σασα, ἅσα φήνειαν γὰρ ἐμποιεῖ· Ἄρεταί
γὰρ διηγήσεως τέσσαρες, σαφῆνειαι, πιθανό-
της, καὶ ὁ τῶν ὀνομάτων ἐκληνισμός. ἐστὶ
δὲ τὸ ἦται μὲν προσωποποιεῖα, τὴν γὰρ ἰδίαν
γνώσιν ὡς μᾶτάν τινα παρεισάγει λόγους
καὶ διηγεμένην.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 7

Πέρσε γάρ αὐτήν Ἡρακλέος μένος ἀγριο-
θύμου.

Δουρὶ δ' αὖ αἱ συνθόμητραι ἐπέδραμον
εἴτα γυναῖκες,

A 4

Θυγα-

Πέρσε γάρ αὐτήν, ἢ παρὰ τῷ Ἡρακλέος τῆς
Τροίας πόρθησις δῆλη.

Αἱ Συνθόμητραι οἱ Ἐλληνες τῇ ἐπὶ Θερ-
μύδοντος μάχῃ Ἀμαζόνας ἐνίκησαν, καὶ
ἦγον τρισὶ πλοίοις τὰς ζωρηθείσας. αἱ νε-
κησασαι ἐν τῷ πελάγει τὰς φέροντας αὐτάς,
κατὰ κύμα φερόμεναι ἦλθον ἐν τοῖς κρημενοῖς
τῆς Μαυώτιδος, καὶ ἵππων ἐπιβάσασαι, Συν-
θίαν ἐλήϊζοντο ὡς δὲ τίνων κρατηθέντων,
γυναῖκας αὐτάς Σύνθαι ἐπέγνωσαν, πέμ-
πασι τούσδε πρὸς αὐτάς νέας, οἱ μεθ' ὅδω
μιγέντες αὐταῖς γυναῖκας αὐτάς ἔχον. καὶ
σὺν αὐταῖς, τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἐκ τῷ τό-
πῳ αὐτῶν, τὸν Τάαναιν διήβησαν, πρὸς ἥλιον
ἀνίσχοντο, καὶ ἑτέρων τριῶν ἀπὸ τε Μαυώ-
τιδος λίμνης πρὸς βορρᾶν, καὶ ἄκησαν
ἐκεῖσε. ἐξ ἧν οἱ Σαυρομάται Σύνθαι γεγό-
νασι, καὶ τῆτο μὲν ἰσορῆι Ἡρόδοτος, μέμ-
νηται δὲ τῆς ἰσορίας καὶ Διονύσιος ὁ περιηγη-
τῆς, λέγων.

τῆς γάρ τοι Φιλότητος Ἀμαζόνιδες ἐγέ-
νοντο,

ἦν τότε μετ' ἂν μήσορσιν ἐκ' ἀνδράσιν
Σαυροματῆσιν.

Ἐπέδραμον οἱ μὴ τὰς ἰσορίας ἀκριβῶς
ἐπι-

Θυγατέρες Ἄρηος Ἀμάζονες ἀγκυλό-
τοξοί·

Ἄυτάρ

ἐπιστάμενοι, ἀλλ' ἐγγαστριμύθοις λαλοῦντες,
πορθηθῆναι τὴν Τροίαν ὑπ' Ἀμαζόνων φα-
σίν, οὐτ' αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πορθήσεως ἐπιστα-
μενοι, οὐτ' εἰδότες, εἰ μὴ πορθήσῃς, ἀλλὰ
μόνον ἐπίδρομοίη ἦν, ἐγὼ δὲ περὶ τέττα Φά-
μην, ὅπως ἕκαστος τῶν ἱστορικῶν λέγει·

τῶν ἱστορικῶν Ἐλλάνικος μὲν λέγει, κ. τ. λ.

Θυγατέρες Ἄρηος ὡς πολεμικαί, καὶ ὡς
ἐκ τούτου καταγόμεναι κατ' Ἀπολλώνιον,
Φησὶ γάρ·

ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήσχεον
ἄκραν,
ἔνθα ποτὲ προμολῶσαν Ἀρετιάδα Μεννα-
λίπην

ἦρος Ἡρακλῆς ἐλοχῆσατο καὶ οἱ ἄποινα
Ἴππολότη ζωσῆρα παναίολον ἐγγυάληξεν
ἀμφὶ κασιγνήτην ὃ δ' ἀπημῖνα πέμψεν
ὀπίσσω

δὴ γὰρ καὶ γενεῆς ἔσαν Ἄρης Ἀρμονίης τε.

Ἀμαζόνες κατὰ τίνος, ὅτι τὸν δεξιὸν μα-
ζὸν ἔτεμον, ὅπως μὴ πρὸς τὰς τοξείας
ἐμπόδων γένηται, τῆτο δὲ ψευδός, ἀνηροῦν-
το γὰρ ἂν Ἐλλάνικος δὲ Φησὶ καὶ Διοδώ-
ρος.

Multa hic desunt.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 9

Ἄυτάρ ἐπεὶ παύσαντο χερῶν ἀγέρωχοι
ἔρωαι

Ἄρεας αἱματόεντας ἐπ' ἀλλήλοις προφέ-
ρουσαι, 25

Τρῶες ἀναπνεύσαντες ἀπὸ πτολέμου κρυε-
ροῖο

Γαίης ἔργα νέμοντο παρ' εἰρήνῃ κομόωντες.

Ἐοὺ δ' ἄρα μὴν τάδε μοίραις ἦνθανε χαλκιο-
μήτοις,

Ἄλλα γὰρ αὖθις μερμερὰ Τρῶσι μητιόωντο.

Hic defunt non pauca.

Τὸν σπόρον αὐξάνουσα σεληναίης ὑγρο-
τησι, 30

Ἄουνεκὰ καὶ κερδέσσα πέλει, καὶ ἄμαξαν
ἰθύνει,

Τῆς ἱερείαν ἔθεντο πανέλληνες τὴν κούρην,

Τὴν δ' ἔλαφον ῥέζχσιν παραίξασαν ὀμίλῳ,

Καὶ τότε ἄρ' ὑγροπλόις ἀνέμους ἐφίηκε
σελήνη,

Ζηνὸς φρασμοσύνησιν, ἐν οὐρανῷ ἀσπεροεν-
τος 35

Ἄουρια φυσιόωντας ἐπὶ Τρόϊην ἀνάγων-
τας,

A 5 Ἄργεῖοι

Ἄργεῖοι δ' ἀνάγοντο καὶ ἔς Τροίην ἐπέπλων
 Ἐκ πλατάνοιο μαθόντες ἀπὸ δράκοντος ἅ-
 παντα.

Τρωσὶ δ' ἄρ' Ἴρις ἔφαιεν Ἄρηος σῆμα
 κακοῖο,

Οὐρανόθεν πυκινῶς φαεινομένη πολύχροιοι·
 40

Σῆμα γὰρ ἦγε τέτυκται χειμάτος ἡδ' Ἄρηος,
 Ἄσρασιν οὐρανόις ἐπιλαμπέσιν ἴσα κομήταις.
 Τρῶες δ' ὡς ἐνόησαν, Φύλακας ἦσαν ἀπάντη,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πέλας Ἄργείων νέσς ἦσαν
 ἐκείνων,

Κοσμηθέντες ἄρα Τρῶες περὶ σῆμα Μυ-
 ρίνης, 45

Τεύχεσι λαμπρομενοὶ παρὰ ρηγμῖνα κατέ-
 βαινον,

Στησά-

Ἰσα κομήταις. Οἱ πυθαγόρειοι τοὺς κομήτας
 ἀσέρας εἶναι φασὶν ἀνατέλλειν δὲ κατὰ περιύ-
 δον καιρῶν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς μετεωρο-
 λογικοῖς τὴν ἀσέρας εἶναι λέγει, συνίσταται δὲ
 αὐτοὺς ἐκ ζηρῶν ἀναθυμιάσεων.

Σῆμα Μυρίνης. Μυρίνα πολίχνιον περὶ τὴν
 Τροίαν, ἀπὸ τινος Ἀμφικζόνος Μυρίνης ἐκείσε
 τελευτησάσης, ὅποτε τὴν ἐπιδρομὴν ἐκείνην κα-
 τὰ τῶν Τρώων ἐπίουεν.

Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο, νῆας τ' ἀπέεργον
Ἀχαιῶν.

Δηρὸν δ' ὡς ἐμάχοντο ἐτάσια ἐν δέει ὄσσης.

Πρῶτος Πρωτεσίλαος ἀρχίος ἐκθορε πλοίου·

Τοῦ δέ τοι εἶδος ἀγητόν, ἐπ' εἶδει κάρτας
ἔκειτο,

Ξανθοκόμης ἦν, ἐλίθριξ, ἠδὲ γλαγόχρους, 50

Τολμήεις, εὐσχήμεων, εὐθετος, ἀρτιγένειος,

Ἄιζῆων δὲ νεώτατος ἦν ἄνευ Ἀντιλόχοιο.

Τοῦδε,

Ἐν δέει ὄσσης. Δῆλος ὁ χρησμός, ὅτι ὁ
προπηδήσας θατέρου μέρους ἀναρῶνται.
Πρῶτος Πρωτεσίλαος καὶ πρόθε ὁ θόλος. τὸ
αἴμα κατὰ ποιητὰς παρανομασία, κατὰ ῥη-
τορας ἀντήχησις καλεῖται. Ἄιζῆων τε νεώτα-
τος· τοῖς καλλίστοις τοῦτον συγκρίναν εἶπεν
νεώτατος, ἐπειδὴ καὶ ποδάρης ὁ τοῦτου
ἀδελφὸς νεώτερος ἦν. ὁ δὲ οὗτος Ἀχιλεὺς ἂν
ὄπω τῇ Τροίᾳ ἐπεδήμει, νεώτερος γὰρ ἐκείνος
ἐπάντων καὶ ἡραιότερος. ἐλείπετο Λαοδάμειαι
νυμφίος γὰρ ἂν ὁ Πρωτεσίλαος καὶ ἐν τῷ θα-
λάμῳ λιπὼν νύμφην τὴν Λαοδάμειαν ἐξεπλεύσε
κατὰ Τρώων, καὶ προπηδήσας πάντων τοῦ
πλοίου ἀναρῶνται ὑπὸ Εὐφόρβου, ἢ Ἀχάτου, ἢ
Ἔκτορος ἢ Αἰνείου ἢ τινὸς ἀπλῶς τῶν Δαρδανίων.
καὶ τοῦτο κενόδοξα ἢ γυνὴ αὐτοῦ, ὡς πρότερον
ἔφημεν, ἀναρῶνται ἐνδυσάμενη τὸν νυμφικὸν αὐ-
τῆς σολισμὸν, καὶ ξίφει καιρίως αὐτὴν κατὰ
τοῦ ἥπατος τρώσασα.

Τοῦ δε γυνὴ θαλάμοισιν ἐλείπετο Λαοδά-
μεια,

Νυμφίοις κόσμοισιν ἀγαλλομένη ἐπὶ Βαίον. 55

Οὐ γὰρ δὴρὸν ἔχαιρεν ἐπ' ἀγλαΐῃ κομώσασα,

Νυμφίον ὡς γὰρ ἀκουσε καλὸν πεσέειν πα-
ρὰ νηυσίν,

Χείρῃσιν ἀντιπάλαισιν ἐν αἵματι τοῖο θα-
νόντα

Εὐφόρβου, Ἀχάτου, ἢ Ἐκτορος ἀνδρο-
φόνοιο,

Νυμφίοις κόσμοισιν περιζρέψασα ἑαυ-
τὴν, 60

Φαιδροῖς ὀφθαλμοῖσιν ἄσθ' παρα ἧπαρ
εἶδσα,

Εἰς αἶδην κατέβαινεν ἀτερπέα νυμφευ-
τῆρα,

Καλὴ καλῶ ζήσασα ἠδὲ θανοῦσα ἀκοίτη.

Τὴν ἐγὼ αἰνέω, ἠδ' αὖ τ' ἔσοχον ἀμφαγα-
πάζω,

Ὡς Εὐάδην, Ἀλκῆσιν, τε καὶ Ἀντιόπειαν, 65
Τὴν

Ὡς Εὐάδην. ἢ Ἰφιδος Εὐάδην, ἢ Καπανέως
γυνὴ Ἰανείρα πρὶν ἐκαλεῖτο, διὰ δὲ τὸ πλε-
θος τῶν Καπανέως ἔδων Εὐάδην ἀκλήθη, ἢ Πε-
τάνης

Τὴν Θεανώ τε καὶ Ὀινώνην καὶ Λουκρε-
τίν τε

Ἡδὲ

τάνης αἰολικῆς καὶ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀπόλλωνος
Ἰαμον μάντιν γενῆ. Ἄλλως. Εὐάδην γυνή
ἦν Καπανέως, ἣτις ἐν Θήβαις κεραυνώθειτα
τούτον ἀκούσασα εἰς πῦρ εἰσέβαλλεν ἑαυτήν, καὶ
ἀνῆρέθη, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ Φιλίστρατος ἰσο-
ρεῖ.

Ἄλκισιν. Ἡ Ἄλκισις Ἀδμήτου τοῦ Φεραίου
βασιλέως ἦν γυνή, οὗ μέλλοντος τελευτῶν ἀν-
τιδίδωσι ἑαυτήν, αἰτήσαμένου ταῖς μοίραις
τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτ' αὐτοῦ τελευ-
τῆ, μὴ βουλομένου τινὸς ἑτέρου ὑπὲρ αὐτοῦ
ἀποθανεῖν. Ἴσορεῖ δὲ τοῦτο Εὐριπίδης ἐν δρά-
ματι Ἀλκίσι.

Καὶ Ἀντίοπειαν. Ἡρόδοτος ὁ Ποντικός καὶ
Μενεκράτης ὁ περὶ Νικαίας ἰσορήτας τῆς πό-
λεως, ἰσορεῖ, ὡς Θησεὺς ἔχων τὴν Ἀντιόπην
καὶ περὶ τοὺς ἐν Νικαίᾳ διέτριψε τόπους, συν-
υπῆρχον δὲ τῷ Θησεῖ καὶ τρεῖς τινὲς ἀδελφοί,
Θόας, Εὐνεως καὶ Σολόεις, ὧν ὁ Σόλοεις ἔρα-
δεῖς Ἀντιόπης μετὰ τινος τῶν φίλων μῆνυει
ταύτη τὸν ἔρωτα. ἡ δὲ σώφρων οὖσα τῷ μὲν
Θησεῖ οὐδὲν εἶπε, τὸν δὲ Σολόεντα σφοδρῶς
ἀπεπέμψατο. ὡς ἀπογνοῦς ἄμικ καὶ φοβηθεῖς
ἀπεπνίξεν ἑαυτὸν ἐν τῷ ἀπ' αὐτοῦ κληθέντι
Σολόεντι ποταμῷ.

Τὴν Θεανώ τε. Ἡ Θεανώ κατ' Ὀμηρον
γυνή ἦν τοῦ Ἀντήνορος, ἣτις διὰ τὸν σώφρονα
βίον

βίον καὶ τοὺς νόθους τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς παῖδας ἐθήλασε, καὶ ἴσα παρθένω ἱέρεια τῆς Ἀθήνας ἐγεγύνη.

Καὶ Ὀινώην. Οἰνώη γυνὴ ἦν Ἀλεξάνδρου, ἀμειβετέτος δὲ αὐτᾶ ὑπὸ Φιλοκτήτου, καίτοι καὶ ἑτέραν γυναῖκα τὴν Ἑλέην λαβόντες, καὶ ταύτην παρωσήμενου, ὅμως συνανεῖλεν ἑαυτὴν, κατὰ μὲν Κόιντον, τῇ τούτου πυρᾷ ἑαυτὴν ἐπικαύσασα, κατὰ δὲ Λυκόφρονα, ἀπὸ τοῦ πύργου πεσοῦσα, κατὰ δὲ Δίτυν τὸν Κρήτα βρόχους ἀπάγξασα ἑαυτὴν.

Καὶ Λουκρετίην τε. Περὶ τῆς Λουκρετίας Δίων Κοκκειανὸς καὶ Διόδωρος ὁ Σικελὸς καὶ πλούταρχος καὶ Διονύσιος Ἰσορῶσιν, ὡς ἀγενὴς μὲν Ῥωμαῖα ἐτύγχανε, γυνὴ δὲ ἦν Κοζατίνου σωφρονεσάτη. ὁ δὲ Κοζατίνος οὗτος υἱὸς ἦν Ἰγερσίου. Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἀρδιατῶν πολιουργίᾳ συνδειπνοῦντες οἱ τοῦ ὑπερηφάνου Ταρκυνίου παῖδες, ὁ κατὰ Πλούταρχον ἄρῶν, ἀβροῦντες δὲ κατὰ Διόδωρον καὶ Σέξτος αὐτοῦ ἀδελφοὶ καὶ Βρούτος καὶ οὗτος ὁ Κοζατίνος ἔπαινον τῶν ἰδίων γυναικῶν ἐποιοῦντο. ἀναβάντες δὲ τοὺς ἵππους οἱ τέσσαρες ἅμα ἐπὶ τὴν ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν οἰκίαν αἰφινιδίως ἀνήρχοντο, καὶ πάσας μὲν εἶρον ἐν λόγοις τισι καὶ ἔργοις οὕτως αἰσχροῖς, Λουκρετίην δὲ ταύτην θυγατέρα Σπουρέου Λουκρετίου εἶρον ἐνεργοῦσαν σωφρόνως. ἔκτοτε δὲ ὁ μικρὸς Σέξτος ἐπεβούλευσε τὴν σωφροσύνην αὐτῆς καθυβρίσαι, καὶ δὴ λαβομένος ἄδειαν ἀνήλθε παρ' αὐτὴν ἦν γὰρ καὶ καθ' ἑαυτὴν συγγενὴς καὶ ἐπεχείρει βιάσειν, ὡς δ' οὐχ εὔρισκε καταπειθῆ σφάττειν ταύτην, ἠπέλει.

Ἦδὲ καὶ Ἀβραδάτου καλὴν ἄλοχον Παν-
θίην,

Πρὸς δὲ γε Πορκίην ἐσθλὴν παράκοιτιν
Βρούτου,

Ἄει

λει. ἢ δὲ ἔτοιμος ἦν ἀποθανεῖν ἢ σωφροσύνην
ὑβρίσαι. ὁ δὲ σφάττειν ἠπέλει αὐτὴν καὶ ὀ-
κέτην συμπαραδίδειν αὐτῇ ἐσφαγμένον, ὡς ὀ-
θεν μοιχευομένην ταύτην ἐλὼν καὶ συναπεσφα-
κῶς τῷ οἰκέτῃ. τοῦτο ἀκηροῦν σάφρων Λου-
κρετῖα παραχωρεῖ μὲν τῷ μικρῷ Σέξτῳ, μιγῆ-
ναι αὐτῇ, ὑπερον δὲ μάχαιραν κατασκευάσασα,
ὑπὸ τὴν κλίνην ταύτην κατέθετο. εἶτα τοῦ
πατρὸς καὶ ἀνδρὸς ἐκ τῆς στρατείας ὑποσραφέν-
των δηλοῖ τὰ σύμπαντα αὐτοῖς περὶ τοῦ
μικροῦ Σέξτου, καὶ εἰπούσα, ἔτι ἄνδρες ἐσέ,
ἐαυτοὺς ἐκδικήσατε, ἀφνειδίως πάειε ἐαυτὴν τῇ
μαχαίρᾳ καὶ ἀναιρεῖ.

Ἄλοχον Πανθίην. περὶ τῆς Πανθίης Ξενο-
φων ὁ ἰστοριογράφος φησὶ, ὡς γυνὴ μὲν ἦν
Ἠβραδάτου τοῦ Σουσιῶν βασιλέως στρατηγῷ
δὲ Κύρου, ὡς ὠραιότατον ὄντα καὶ ἀνδρείοτα-
τον ἐκόσμηε τοῖς ἰδίῳις κόσμοις ἢ γυνὴ τὴν περι-
κεφάλαιον, καὶ τ' ἄλλα τῶν ὀπλῶν λιθοκόλυ-
τον ποιούσα. ἀναιρεθέντος δὲ αὐτοῦ τὸ γύναιον
κατέκειτο ἐπὶ τῆς γῆς ὀδυρόμενον καὶ πενθοῦν,
καὶ οὕτω τὸν βίον κατέλυσε, ἀκινάκει ἐαυτὴν
ἀποσφάζασα, καὶ περὶ τὰ σῆρα τοῦ ἀνδρὸς
ἐπιθέσα τὴν κεφαλὴν, ἣν καὶ ἐν ἱματίῳ συνε-
κάλυψε τῷ ἀνδρὶ ἢ τρόφος.

Πορκίην ἐσθλὴν. Πορκίη γυνὴ ἦν Βρούτου τοῦ
Ῥωμαίου,

Ἄι πόσιος τίμησαν καὶ ἔλαβον κλέος
ἑσθλόν·

Ἄου δὲ λέχη ἤσχυναν ἀτάσθαλα ἔργα Φρο-
νοῦσαι, 70

Ἄοῖμ νῦν τελέθουσιν ἀναιδέες ἀγριόθυμοι
Φιλονόμη, Φαίδρα, Θεnéβοια τε, ἀλγεοδώροι.

Τῆς τοι Λαοδαμείης ὠραῖος παρακοίτης

Πρῶτος Πρωτεσίλαος Ἀρήιος ἔκθορε πλοίου,

Πίπτε

Ῥωμίου, ὃ Βρούτου περὶ Φιλίππου παρὰ τῶν
παρὰ καίσαρος ἀναιρεθέντος, ἡ πορναία παρὰ τῶν
αὐτῆς συγγενῶν φυλαττομένη, μὴ διαχειρίζαιτο
ἑαυτήν, ἀνδρακας ἐμπύρους ἀρπάσασα τῷ ἑαυ-
τῆς σωματι ἐμβάλλει, καὶ συγκλείσασα τὰς
σιαγόνας ἑαυτὴν ἀναιρεῖ, ὡς ἰσορεῖ Νικόλαος ὁ
Φιλόσοφος, καὶ Μάξιμος ὁ Αἰγυπτῆς καὶ Πλού-
ταρχος καὶ μυρία ἕτεροι συγγραφεῖς . . .

Οἴαι νῦν τελέθουσι. Τοῦτο δεινότης ἐστὶ ῥη-
τορικὴ, το τὰς μυχαλίδας Φιλονόμας καὶ
Φαίδρας, καὶ Θεnéβοίας λέγειν, ὡσπερ καὶ τοὺς
τυράννους Φαλάριδας ἢ Πεισιπρατοῦς καὶ τὰ
ἴμοια ὁμοίως. Τὰ δὲ τῆς Γραγκασίου θυγατρὸς,
Φιλονόμης, γυναικὸς δὲ Κύκνου περὶ τὸν πρόγο-
νον Τένυην, ἔτι καὶ τῆς Φαίδρας περὶ ἰππό-
λυτον, καὶ τὰ τῆς Θεnéβοίας τῆς καὶ Ἀντείας
γυναικὸς Προίτου περὶ τὸν Βεδεροφόντην πᾶσι
δῆλα.

Πρῶτος Πρωτεσίλαος. Ὁ Πρωτεσίλαος ἐν
χερρόνησφ ἀναιρεθεῖς ἐτάφη, φέρεται δὲ αὐτοῦ
καὶ

Πίπτε δ' ἐπεσσύμενος καὶ ἔλυσε φόβον
χρησιμοῖο, 75

Νίην οἷς ἐτάροισιν ἐῷ θανάτῳ περιτεύξας.

Πάντες γὰρ τὸν ἄριζον ἰδότες τὸν δὲ πε-
σόντα,

Νηῶν ἐξεχέοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,

Αὐτὰς δ' αὖ κατέδησαν πρυμεναίησι κάλω-
σιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐρύθυνε πελώριον οἶδμα θαλάσ-
σης 80

Αἱματόεις χεῖμαρῆρος ἀπ' ἀμφοτέρων κελα-
ρύζων,

Νύκτα

καὶ ἐπίγραμμα τόδε. τὸν δ' ὄχθον μνήμην
ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσαν ἑλλήνων παῖδες Πρωτε-
σίλαῳ Φθιμένῳ.

Ἐξεχέοντο, ἐξήρχοντο, τρεπικὴ ἢ λέξις ἀπὸ
τῶν ὑγρῶν. Καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον ἐνάριζεν
κυρίως τὸ γυμνοῦν τὰ ὄπλα, νῦν δὲ τὸ φονεῦεν.

Αἱματόεις χεῖμαρῆρος ἀπ' ἀμφοτέρων
κελαρύζων. τὸ αἷμα διὰ παχυμερείαν κατα-
φερόμενον οὐ ποιεῖ κτόπον. κελαρύζειν
εἶπον διὰ τὸ μαχομένων αὐτῶν, μετὰ θορύβου
χεῖμαρ αὐτῶ, καὶ ὅτι ἐκχεόμενοι τῶν φλεβῶν
συριγμόν τινα ἐμποιοῦσι, διὰ τὸ καὶ ἐκ τῶν ἀρτη-
ριῶν τὸ πνεῦμα ἐξερχομένου, καὶ πλήττειν αὐτὸ
καὶ αὐτῷ γίνεται ἡ ἀπόχρησις.

B

Νύκτα φυλαζόμενοι τρώες περὶ ἄστυ ἔχων
ρουν

Ἀντιβίην τρέιοντες ἐν Ἀργείοισι μάχεσθαι,

Κύννος δ' ἐκ Τενέδοιο μέσσω ἐνὶ νυκτὸς
ἀμολγῶ

Τρωσὶ χειριζόμενος ἤγειρε μάχην ἐπ' Ἀχαιοῖς,

85

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς κατέπεφνε καὶ ἀνέρας οἴοι
ἔποντο.

Ἐκ τότε δ' Ἀργείοισιν εἴσατο κέρδιον εἶναι

Τρώων κώμας πορθέμεν ἠδὲ τε ἄσσα πάντα.

Τεῦξαν

Κύννος δ' ἐκ Τενέδοιο· ὁ Κύννος οὗτος ἀνεψιὸς
ἦν Πριάμου, πατὴρ δὲ Τένου καὶ Ἡμιθέας
τῆς καὶ Λευκοθέας, ὃς τὴν Φιλονόμην ἀνηρηκὼς
διὰ τὴν φευδὴν τοῦ Τένου διαβολὴν, ἐλθὼν εἰς
τὴν Τένεδον συγκατάκησε τοῖς πασὶ καὶ συμ-
βαλὼν ἐν νυκτὶ τοῖς Ἑλλήσιν ἀναρεῖται ὑπ'
Ἀχιλέως· φέρεται δὲ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα
τόδε· θυμὸν δὲ Κύννου καὶ ὑπερφιάλους ἐπι-
νοίας ἀδὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος
ὄδου· ἀμολγῶ, τῆ μισουκταίῳ ἐν ᾧ οὐκ ἀμέλ-
γουσιν, ἢ οὐ μολοῦσιν καὶ πεμπατοῦσιν, ἢ τῆ
ἀορασίᾳ· μελγὸς γὰρ ὁ τυφλὸς σημαίνει δὲ
καὶ τὸν ἀσπόν.

Τρώων κώμας· τοὺς μείζονας ἀγροὺς, τὰ ὑπαι-
θρα χωρία, οὐ μὴν δὲ τὰς πόλεις, ὡς ἀμαθέ-
στοί τινες λέγουσιν.

Τεῦξαν δὲ κλισίας, πλεκτάς Σταβαράς ἀρα-
ρυίας.

Καὶ ῥ' οἱ μὲν παρέμινον ἐνὶ κλισίῃσι μένον-
τες, 90

Ἄλλοι δ' ἄσσα ἔπαρθον, Ἀχιλεὺς δ' αὐτὸς
μάλινα

Δίῳ σὺν Παλαμῆδεϊ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,

Ὅς σοφίῃ ἐπέκασο, γράμματα δ' εὖρε βρο-
τοῖσιν,

Πεσσὸν ἀριθμούς τε ζυγοςασίν τε καὶ ἄλλα.

B 2

Σὺν

Τεῦξαν δὲ κλισίας· δεκαετῶς γὰρ μαχόμενοι
οὐκ ἠδύνατο λινοῖς παρασημαῖς ἐν ταῖς ὑπαί-
θροις στραταίαις σκηθεῖν, ἀλλ' ἐξεγοποίησαν
ἐργασ ἀροτῆας καὶ αὐλάς σταβαράς ταύτας
ὀχρωσάμενοι. Τεῦξαν τοῦτο τὸ ἔργον ἐπὶ
τὸ κατ' ἀθροισιν λεγόμενον, τὸ δὲ οἱ μὲν,
ἄλλοι δὲ, τὸ κατὰ μερισμόν.

Δίῳ σὺν Παλαμῆδεϊ. Οὗτος ὁ Παλαμῆδης
υἱὸς ἦν Ναυπλίου καὶ Κλυμῆνης τῆς Κατρέως.
τούτου ἀδελφὸς Οὐαξ, Ἀσερόπη δὲ ἡ Ἀγαμέ-
μνονος μήτηρ καὶ ἡ Παλαμῆδους ἀδελφαί-
α ἄλλα. οὗτος ὁ Παλαμῆδης πρῶτα τοῖς Ἑλ-
λησιν γράμματα ἐξ καὶ δέκα εὗρηκε, τῶν δὲ
ἐπιλοίπων ὀκτώ Κάδμῳ μὲν ὁ Μιλήσιος
ἐξεῦρε τὰ τρία δασέα, Σιμωνίδης τὰ δύο μα-
κρά, Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος τὰ Γ διπλά.
Πρὸ

20 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Σὺν τῷ πρῶτον Ἀχιλεὺς καὶ ἄλλοις Πανα-
χαιοῖς 95

Εἰς μυστοὺς ἐνέβαλλεν ἐπ' ἄσσα Ἡρακλείδου
Τηλέφου εὐρυμέδοντος εὐγενέος βασιλῆος,
Ἐνθα μάχη δριμυεῖα πολὺς τε Φόνος Πανα-
χαιῶν,

Αὐτῶν τε Μυσσῶν, πολλοὶ δὲ τροπῶντο
Ἀχαιοί,

Τηλέφος αὐτὸς γὰρ καὶ αἴματος ἀναξ' Ἀτρεΐδης,
100

Πρὸς δ' αὖ τ' Ἐλωρος τ' Ἀιταῖος τ' Ἰσρηιο
γενέθλη.

Ἐν

Πρὸ δὲ Παλαμῆδους ἐπέχρηστο Φοινίκων γράμμα-
σιν Ἐβηνης, εὗρε δὲ ὁ Παλαμῆδης τὰ μὲν
γράμματα, ὅπως δεκαετῶς ἀποδημοῦντες τῶν
πατρίδων οἱ Ἐβηνης ἀπὸ ἡλίοις ὁμιλοῖεν ἐπιστο-
λαῖς. Πιστὸν δὲ ἐφεύρηκε πρὸς ψυχαγωγίαν
Ἐβηῶν τοῦ ἀχθοῦς μικρὸν τι αὐτοῦς κουφί-
ζων τοῦ κατασχόντος αὐτοῦς λοιμοῦ καὶ λιμοῦ,
τὰ δ' ἄλλα ἐφεύρηκε πρὸς κοινὴν τοῦ βίου
ὠφέλειαν.

Πολὺς τε Φόνος. πολλοὶ γὰρ ἀπὸ Τηλέφου
ἀνῆρέθησαν, καὶ Θέσσανδρος ὁ Πολυνείκους περὶ
Καϊκὸν ποταμὸν Μυσίαν. ἐκεῖ καὶ Τηλέφος
τιτρώσεται ὑπ' Ἀχιλέως, ὡς μέμνηται Πίνδα-
ρος, τίς γὰρ ἐθλὸν Τηλέφον εἶπ' ὁδοῖ τρώσῃ
Καϊκοῦ πρὸς ὕχθαις.

Ἐν δὲ γυναῖκες Μυσῶν ἄρμασιν οἷσι μά-
χοντο.

Καὶ νυ κεν ἐς κλισίας τε καὶ ἐς νέας ἦλθον
Ἀχαιοί,

Εἰ μὴ Τηλέφον αὐτὸν μηρῷ πλήξεν Ἀχιλ-
λεὺς,

Εἴ κε Νιρεὺς μὴ ἔπεφνεν ἀμαρμάνετον βα-
σιλεῖα 105

Ἄρματι μαρνάμενον Ἰερὴν δόρατι περονήσας,

Ἡ γάρ τε προθέεσκε καὶ Ἀργείους ἐνάριζε,
Μαινομένη ἐπ' ἀνοίτη τὸν περιέτρως Ἀχι-
λεὺς,

Τὴν Μυσοὶ τε καὶ Ἀργεῖοι σενάχοντο πε-
σοῦσαν.

Τόσσος δὲ Θρῆνος περὶ κάλλιπ' ὤρετο ταύτης

110

B 3

Τηλή-

Εἴ κε Νιρεὺς. Νιρεὺς ὁ χερρόπου υἱὸς καὶ
Ἀγλαίας, ἀνέλε τὴν Τηλέφου γυναῖκα τὴν
Ἰεράν, ὕπερον δὲ ὁ Νιρεὺς ἀναμεθεῖς ἐτίθει ἐν
Τροίᾳ, οὗ ἐπίγραμμα τόδε, Ἐνθάδε τὸν Κάλ-
λισον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα, Νιρέα τὸν χερρό-
που παῖδα καὶ Ἀγλαίας. ἐπὶ Ἰερᾷ δὲ ἐπίγραμ-
μα οὕτως φέρεται, ἔσω δὲ τὸ ἡμέτερον, μύσιον
ἀμπεδίον καλῆς ἐφίπερθε κολώνης δουρικλυτῆς
Ἰεραῖς τόνδε τάφον ὀραῖς.

22 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Τηλέφῳ ὡς σπείσασθαι Ἀχιλλῆα πολί-
πορθον,

Ἡ γὰρ καὶ Ἑλένην ἐπεκαίνυτο κάλλιπ' πολ-
λόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντο καὶ εἰς κλισίας κα-
τέβησαν

Πάντες ἄρ' Ἀργεῖοι Φίλεον Παλαμῆδεα δῖον,

Οὔνεκ' ἀνὴρ πολυίδρις ἦεν καὶ ἦπια ἦδει,

115

Τοὺς δέ τε ἀσχαλώοντας ἔρωτι πάτρης
ἔρατεινῆς

Εὐρῶν πρῶτον ἔτερπε καὶ ἐξελάασιν ἀνίην,

Ἦδέ

Τηλέφῳ ὡς σπείσασθαι. διὰ τῆς Ἰεράς
κάλλιπ' τῆς γυναικὸς τοῦ Τηλέφου Ἀχιλλεὺς
κατέλυσε τὸν πόλεμον τὸν κατὰ Μυσῶν. ἐβρή-
ησαν γὰρ ἐπ' αὐτῇ Ἑλληνὲς τε καὶ βάρβαροι
καὶ τούτου ἕνεκα παρὰ Τηλέφου μέλανος ἔλα-
βεν ἵππους ὡς πρὸς ἐφεῦρον.

Πολλόν. ἐπιβρῆμα ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺν ἔστι δὲ
καὶ ὄνομα, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ποῖός γάρ
τις ἔκκετο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

Οὔνεκ' ἀνὴρ. Οὔνεκα καὶ τῶνεκα ἀντὶ τοῦ
ὅτι οὐκ ἔχοντα οὔνεκα δὲ καὶ τῶνεκα συναλοι-
φαί ἀττικαί ἀντὶ τοῦ οὐ ἕνεκα περισπῶντα
ἅμα καὶ οὐκ ἔχοντα καὶ εἰς τὸ ἴδιον δασεῖαν ἔχουσα
τὴν τοῦ ἕνεκα.

Ἦδέ τε νούσους προύλεγε καὶ νούσων
ἀπερῶν

Ἄλθεσῆρια φάρμακα, βρώσεις τ' ἐξερε-
είνων,

Οὐνεκά σήματα ἠδὲ τέρατα προύλεγε πάν-
τα 120

Οὐνεκα τε ξύμπασι φίλος μερόπεσσι τέ-
τυκτο,

Οὐδ' ἀγέρωχος ἔην, ἢ ἀτάσθαλα ἔργα
ἔρεξεν,

Τούνεκα τὸν Φιλέσσκον Ἀχαιῶν ἔθνεα πάν-
των.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἠρώων φθόρος ἔχθος
ἀρίστων

B 4

Ἦς

Σήματα ἠδὲ τέρατα. Τέρας, σημεῖον, σύμ-
βολον καὶ τεκμήριον διαφέρει. τέρας μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ παρὰ φύσιν, οἷον ἄνθρωπος τυχὸν
τροίτου. σημεῖον δὲ τὸ παρὰ καιρὸν καὶ παρὰ
τόπον, οἷον ῥόδον ἐν χειμῶνι, ἢ βοῦν ἀνελεῖσθαι
ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ κλίμακας. σύμβολον δὲ τὸ
ἀπὸ συμβολικοῦ τινὸς καὶ συνθήκης γινόμενον.
οἷον, ὅταν πυρρὸν ἀνάφωρον σκοπιᾶν δηλῶ πο-
λεμίων ἐπλευσιν. τεκμήριον δὲ τὸ ἀπὸ γνωρί-
μων τινὸς νοῆσαι τὸ ἀγνωστούμενον ἢ τὸ μέλλον,
οἷον ἐὰν γάλα ἔχει ἢ γυνὴ δηλοῖ ὡς ἐγκυὸς
ἔστιν ἢ καὶ ἐγέννησεν, ἢ ἐὰν ἐρυθραὶ ὄρωντες
τὰ νέφη ἄνεμον σημαίνουσιν.

"Ὅς ἔα Φιλοκτῆτην Λήμνῳ λίπε νῆας ἐλά-
σας, 125

"Ὅς τ' Ἄϊαντα πελώριον ὕσερον ἔκ τε χο-
λώσας,

Λοκρὸν ὃς ἔρσε θαλάσση, Φεῦγε γὰρ εἰνε-
κα τοῖο,

Μοῦνος ἀπάντων Ἀργείων συγέεσκε τὸν
ἄνδρα

Οὔνε-

Λοκρὸν ὃς ἔρσε ἀπέπνιξε, καὶ ἡ μὲν τοῦ Φι-
λοκτῆτου καὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος ἰστορία
δῆλη. ὃ δὲ Λοκρὸς Αἴας οὕτως ἀνηρέθη. ἐν τῷ
ναῶ τῆς Ἰλιάδος Ἀθηναῖς πορθομένης τῆς
Τροίας προσπεφευγῖαν Κασάνδραν ἀποσπάσας
αἰχμάλωτον εἶλεν, Ἀγαμέμνων δὲ τῆς Κασάν-
δρας ἔρωτα ἠβούλετο μετ' ἐυλόγου δήθεν
αἰτίας ἐξ Αἴαντος ἀποσπάσαι αὐτήν, κοινωσά-
μενος δὲ τὸ πρᾶγμα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιτυχῆς
γίνεται τοῦ σκοποῦ. Κηρυξαντῶν γὰρ αὐτῶν
ὡς ἐν τῷ ναῶ αὐτὴν ἐβιάσατο ὁ μὲν Αἴας εἰδὼς
τὸ τοῦ ἀνδρὸς κακομήχανον, ὅπως τὸν Παλα-
μῆθην ἀνῆλεν, ὅπως τε τὸν Τελαμῶνιον Αἴαντα,
Φοβηθεῖς καὶ αὐτὸν τὸν περὶ ψυχῆς κίνδυνον
χειμερίου ὄντος τοῦ χρόνου ἐπιβάς τῆς ἰδίας
ὀλκᾶδος εἶχετο τοῦ ἀπόπλου, κινδυνεύει δὲ
πλησίον δήλου περὶ Τῆνον ἐν ταῖς γυραῖς πέ-
τραις. Ἀγαμέμνων δὲ λαβὼν τὴν ἐρωμένην
Κασάνδραν δόλοισι εἶπον τοῦ μιαινωτάτου ἀνδρός.
Αἴας δ' ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐξαχθεῖς ἐτάφη
περὶ Δήλου καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ. ἐνθάδε
τὸν

Οὐνεκεν οἱ ἀρετῇ ἐριδαίνων οὐδὲν ἰσοῦτο,
 Τῷ καὶ ὄλεθρον ἔτευξε δολοφροσύνησι νόοιο.

130

Ἄργείοις δ' ἐχόλωσεν Ἀχιλλῆα πολίπορθον,
 Λοιμὸν δὲ ζονόεντα κατὰ στρατὸν ὤρσε Φέ-
 ρεσθαι.

Ἄρχην δ' αὐτῶν ἔχθεος εἶπω τίς τοι
 ἐτύχθη.

Οὐ μὲν Ὀδυσσεὸς εἰκὴ μνήσομαι αὐτὸς ἀρό-
 τρου,

B 5

Οὐ

τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέχε, Αἴαν
 τ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθιμενον, Λοκροὶ
 δ' ἐτησίως ἐπέந்துσαν τὸν ἄνδρα πρεσβύτατος. Ὀλ-
 κὰδα γὰρ τριήρη πληροῦντες παντοίων θυμά-
 των, καὶ μέλαν ἰσίου πετάσαντες, καὶ πῦρ ἐμ-
 βαλόντες πρὸς ἄνεμον πρὸς πέλαγος ἐώθουσαν
 αὐτήν, κακῆς κατεφλέγετο, τῷ τάφῳ δῆθε τὸ
 τοῦ ἥρωος χωρὶς αὐχένων ὑπάρχουσα.

Οὐ μὲν Ὀδυσσεὸς τὸ οἴημα παράλυσιν
 ἀνασκευαστικῆ Ὀδυσσεὸς. τὸ 05 μακρὸν ἰωνι-
 κῶς. ἃ δὲ ψευδῆ αἰτία τῆς ἔχθρας Ὀδυσσεὸς
 καὶ Παλαμῆδους ταῦτα. Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων
 ἀποπλεῦσαι πρὸς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μαγίαν
 ὑποκρίνατο καὶ λαβῶν ὄνον καὶ βοῦν ἡροτρία,
 θεῖς ὁ Παλαμῆδης Τηλέμαχον τὸν ἐκείνου
 υἱὸν πρὸ τοῦ ἀρότρου, εἰδείξεν αὐτὸν σωφρονου-
 ται.

26 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Οὐ τ' ἄρα Τηλεμάχοιο ψεύδεα πάντα τέ-
τυκται. 135

Αὐτὸς γὰρ συνέγειρεν Ἀχαιῶν πάντας
ἀρίστους,

Ταῦτα δέ τοι ἐρέω νημερτέα ὥσπερ
ἐτύχθη

Ἄργείοις περὶ ὧσιν ἀπ' Ἄργεος οἶδμα θα-
λάσσης,

Ἐς Τροίην· ὅτ' ἐπλων φαίνεται σήματα
πολλὰ,

Σικηπτοὶ ἐριφλεγέες μεγαλοσμάραγοι, βρον-
ταί τε, 140

Ἴριδες ἠδὲ κομήτοι, λείφεις τ' ἡελίοιο

καὶ τὰ γε θυμῷ τρέεσκον πάντες Πανα-
χαιοί,

Αὐτὸς

ται. Ὀδυσσεὺς γὰρ φοβηθεὶς μὴ τῷ ἀρότρῳ
πλήξῃ τὸν παῖδα ἐπαυθῆ τοῦ ἀστροῦ μνη-
νότων, καὶ συνεξέπλευσε τοῖς Ἑλλήσι καὶ τού-
του ἕνεκα ἐμνήσθη τῷ Παλαμῆδει.

Οὐ τ' ἄρα Τηλεμάχοιο. ἀπὸ κοινοῦ τὰ
σχῆμα κληῖται, λαμβάνεται γὰρ κοινῶς καὶ
ἐπ' αὐτῷ μνήσεται.

Οἶδμα θαλάσσης. Κῦμα, ἐκ τοῦ οἰδῶ οἰδήσω
οἰδήμα καὶ οἶδμα.

Αὐτὸς δ' αὖ Παλαμίδης ἐκ δέος εἴλετο
πάντων,

Φήσας οὐκ Ἀργείοις Τρωσὶ δὲ σῆμα κακοῖο.

Πάντα γὰρ ἀντολήθην (ἐφαίνετο σήματα
ταῦτα. 145

Πρὸς δὲ τε μάντις εἶπεν ἀληθέα πάντα
πιφαύσκων

Πεσσὸν δ' αὖ καὶ γράμματα δευτέρον εὔρεν
Ἀχαιοῖς,

Καὶ τότε τὸν κυδαίνεσκον δίδω Παναχαιοῖ.

Καὶ τότε θυμὸν ἔννομεν ἀριζοφόνου Ὀδυ-
σῆος.

Αὐτὰρ

Φήσας οὐκ Ἀργείοις τὸ σῆμα συνεκδοχή
ἔστι δὲ ἐναντίον τῶ ἀπὸ κοινοῦ. ἐν μὲν γὰρ
τῶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πρῶτον λαμβάνεις καὶ ἐπὶ
τοῦ δευτέρου. ἐν δὲ τῇ συνεκδοχῇ, ἐν τῷ
πρῶτῳ μὴδὲν εἰπὼν συνεκδόχη τὴν τοῦ δευτέ-
ρου ἀπόδοσιν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἴσθέντος, ὡς νῦν,
φήσας οὐκ Ἀργείοις, συνεκδέχη γὰρ ἐκ αὐτοῦ
λέγειν τὸ σῆμα κακοῖο τοῦ δευτέρου λόγου αὐ-
τοῦ Τρωσὶ δὲ.

Πεσσὸν δ' αὖ καὶ γράμματα οὐκ ἄκαίρος
τοῦτο διττολογία ἐστίν, ὡς τις ἀπειρος ῥητορι-
κῆς ὁποιαδήποτε διὰ τὸ ἀνώτατος εἰπῆν με, δε
σφίην ἐπέκασο γράμματα δ' εὔρε βροτοῖσι,
καὶ νῦν, πάλιν λέγειν με πεσσὸν δ' αὖ καὶ
γραμ

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀπὸ Μυσῶν ἐς κλισίας κατέ-
βησαν, 150

Τηλέφῳ ἠδὲ καὶ ἄλλοις σπείσάμενοι βασι-
λεῦσιν,

Ἐξ ὀρέων λύκοι ἐς κλισίας κατέβαινον
Ἀχαιῶν,

Δμῶας ἀναρπάζοντες ἰδ' οὐρέας· αὐτὰρ
Ὀδυσσεύς,

Ἦ θυμῷ ποθέων Παλαμῆδεϊ ἀντιφερῖζειν,
Μαιρὰ βοῶν ἀνέβαινε ἐπ' οὐρεα θηρᾶς
ἐρύξων 155

Τοξοφόρους πολέας κούρους Φορέων Πανα-
χαιῶν,

Νήπιος· οὐδ' ἐνόησε τὸ σῆμα πέλασ λαιμοῖο·
Τοὺς δὲ ἰδὼν Παλαμῆδης μειδιῶν προσεί-
πεν·

Ἦ Ὀδυσσεῦ πολυβῆλε, σὺν ἀνδράσι τοξο-
φύροισι

Τίπτε λύκοισι μάχην παναφραδέα τὴν δὲ
Φορεῖτε; 160

Οὐ

γράμματα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνωτὸς ῥηθὲν προ-
κατάσσει ἢ κεφαλαιωδῶς τὰς εὐρέσεις τῶν
τεχνῶν τῷ ἀνδρὶ διηχημένην, τὸν δὲ εὐκρινῶς ἐν
τῷ οἰκείῳ τόπῳ ποιήμεθα τὴν ἐκθεσιν τῶν.

Οὐ νυ λύκοι σχέτλιοι παρὰ οὖρεσι καὶ πά-
ρος ἦσαν,

Ἄλλὰ τίς αὐτῶν Ἀργείους δηλήσατο
πρόσθε;

Λοιμᾶ σῆμα τὸδ' ἐσιν, ἑᾶτε δὲ καὶ τόξα
καὶ ἰούσ·

Ἐν λαχάνων βελέεσσι ἐρύκατε λοιμᾶ
ἐρωήν,

Μῆδὲ κρεῶν γεύεσθε, καὶ εἰς ἄλλα βαίνετε
πάντες· 165

Ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ τε πάντες ἐπόιουν, ὡς
εκέλευεν,

Μῆνος δ' αὖ Ὀδυσσεύς ἐν ἐπεσβολίῃσιν
ἀτίζει.

Λοιμᾶ δ' αὐτίκ' ἐπείσφρησαντος ἐπ' ἄσσα
Τρώων,

Ἄυτοὶ ἀσινέες ἐν κακοῦ ἔφυγον οἴοι ἀπ'
ἄλλων·

Καὶ τότε δὴ Παλαμῆδην ὡς θεῖον ἦσαν
ἄγοντες· 170

Ἄυτάρ

Καὶ εἰς ἄλλα βαίνετε πάντες. Πᾶς λοιμὸς
ἀπ' ἐκφλογώσεως ἤλιξ καὶ γῆς ἀναδίδεται,
κατὰ γῆν τὸν Λοιμώδη κειρὸν καθαρὸν τὸν
ἀέρα ἢ θάλασσα κέκτηται.

Ἄυτάρ ὁ ἐχθρὸς ἀνὴρ οἱ ἐμήδετο κῆρα
μέλαιναν,

Καὶ κτάνεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, δολοφροσύνησι
νόοιο·

Ἦ τοι γὰρ Παλαμῆδης πόρθεεν ἄσρα
Τρώων

Σὺν Ἀχιλῆϊ. ἔλον δὲ εἴκοσι τρεῖς τε
πόληας,

Ἐν τάων κειμήλια πολλὰ φέρον πανα-
χαιοῖς,

Ἦδὲ γυναῖκας πολλὰς, Χρύσου τ' Ἀσυνό-
μειαν·

Ἄυτάρ

Παλαμῆδης γὰρ σὺν Ἀχιλῆϊ πόρθεν. αἱ πό-
λεις, ἄσπερ Ἀχιλεὺς ἔλε σὺν Παλαμῆδει,
Δέσβος, Φωκίαι, Κολοφῶν, Κλαζομεναί, καὶ
Σαύρονη, Κύμη, Τῆνος, Ἀιγιάδος, αἱ ἑκατὸν
αἱ πόλεις, Σίδη, καὶ Ἀτραμύτειον, Δίλαιον,
καὶ Κολώνη, Ἐνδιον, Κίβλα, Λυονησσός, Τέ-
νεδος, σὺν Αἰκίσιβη, Θήβη, Χρῦσαι καὶ Πήδα-
σος, Ἄινειον τε καὶ Πῖνος, ταύτας κατέχευε
Ἀχιλεὺς πόλεις σὺν Παλαμῆδει, τῶ σαφωσά-
τῃ Ἐυβοεῖ καὶ στρατηγικωτάτῃ υἱῷ Ναυπλῆε
τῷ σοφῷ, μητρὸς δὲ τῆς Κλυμένης.

Χρῦσου τ' Ἀσυνόμεϊαν, Ἰάνων διάλεκτος
ἐστὶ τὸ τὰ εἰς ἠ Λήγοντα Θηλυκὰ διὰ τῷ εἰα
ἀκφέρειν. Δευκίππη, Δευκίππεια, Πηνελόπη,
Πηνι-

Ἄυτάρ Ἀχιλεὺς Ἴπποδαμείαν ἔλε βρισηῶς
ῥοιος ἀπ' ἄλλων Ἀργείων καὶ ἔχεσθε παρ'
αὐτῷ·

Ἄλλ' ἄρα τῶν ἀσοίτε κοράων εἶδος ἔρατόν·
Χρυσῆς μὲν ἦν τυτθῆ, λεπτή, γλανέβ-
χρους, 180

Ξανθοκόμη, μικρόμασος, ἐτῶν δέκα ἐννεά-
δος τε,

Παρθένος ὠραίη· Βρισηῆς Ἴπποδάμεια
Μαιρά ἦν, λευκῆ, μαλανόθριξ, οὐλοέθειρος,
Καλλιμάσος, ἰδ' εὖσολος, εὖρις, καλλιπάρσιος,
Φαιδρὸν μείδιώσα, συνόφρυς δ' εἶδετο
ἔμπης· 185

Ἐν

Πηνελόπεια, Περσεφόνη, Περσεφόεια, Ἄσυνό-
μη, Ἄσυνόμεια, καὶ τὰ ὅμοια. Ἄσυνόμη
δὲ ἢ τῆς χρύσου θυγάτηρ ἐκαλεῖτο, ὡς ἢ τῆς
Βρισηῆς Ἴπποδάμεια, τὸ γὰρ Χρυσῆς καὶ τὸ
Βρισηῆς πατρωνυμικά εἰσι, καὶ ἡ κύρια.

Τυτθῆ, τυτθὸς ὁ μασὸς, καὶ τυτθὸν βρέφος
τὸ ἐπιμαδίδιον, ἐξ αὐτῆ δὲ πᾶν τὸ μικρὸν
καταχρηστικῶς τυτθὸν λέγεται.

Μικρόμασος, μασὸς ὁ γυναικεῖος, παρὰ τὸ
μικρὸν εἶναι γάλακτος, μασὸς ὁ ἀνδρῶες παρὰ
τὸ μὴ ἐδίεσθαι.

Ἐν δὲ Μένητος ἦν γυνή, ὃς βασιλεὺς Λε-
λέγγων

Ἐμοσάτου προάτου δὲ χρόνα τότε τὴν δε
εἶδους

Ἄιαίδης ἀπάτερθεν Ἀχαιῶν κάσχεθεν
οἴκοι.

Οἱ δὲ βαρυφρονέοντες Ἀχιλεῦ ἀγριάεσιον,
καὶ τοτ' Ὀδυσσεὺς Ἀτρείδην προσέειπεν
ἄνακτα 190

Ἀγνώσεις τὰ δε δὴ Παλαμῆδεος ἔμμενα
ἔργα,

Ὅς σὰ σιῆπτρα παρέρρεται, ἢ δ' Ἀχιλλῆι
εἴσκει.

Ἄλλ' ἄγε σὺ βασίλευε, ἀτὰρ Παλαμῆδεα
πέφνον.

ὦς φάτο οὐλιος ἀνὴρ. τῷ δ' ἐφείνδανε
βελή.

καὶ δὴ ταῦτα κατέσχεθον ὥσπερ ἔειπον
γράψαι, 195

Ὅσσαίεν ἂν Πρίαμος Παλαμῆδεϊ γράψῃ
φιλοῦντι.

Ἄυτὰρ ἐπεὶ γράψαν, Παλαμῆδεος εὐνῆ
ἔθεντο,

Δμῶα δολώσαντες δώροισι Παλαμῆδεος ἐθάλα,
καὶ

Καὶ τότε τὸν δὲ ἄγουσι παρὰ κλισίας ἀπὸ
Λέσβου,

Μῆχαρ ἐλεπτόλεων δῆθεν καλέοντες ῥέζαμ'
200

Χωρίζουσι δὲ ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου,
Ἵουτος δ' αὖ προσέειπε παρ' Ἀτρείδαισι μο-
λήσαις·

Ἐἰ μὲν μῆχαρ ἐλέπτολι δίξῃθ' ἀρείωνε

Ἐἰσὶ τοὶ Ἄϊαντες δοιοὶ πολεῶν ὀλετῆρες,

Ἐἰ δ' ἀπ' ἐμεῖο χερῶν ἄλλο ποθέσκετε μῆ-
χαρ, 205

Ἄυτίκα Τροίῃ ἔτοιμος ἐμῷ ἐνὶ μήχει κῆϊσθαι.

Ὡς Φάτο, οὐδ' ἐγίνωσκε, τὰ δὲ προέτευξαν
εἰκῆνοι.

Ἄυτίκα γὰρ δὴ ψεύδεα γράμματα ἔξαγα-
γόντες,

Ἰλλᾶσιν αὐτὸν ἔδησαν, Ἑλλάδος ὡς προδο-
τῆρα·

Καδδὲ Μυκηναῖοι κτείνουσι Κεφαλῆνες τε,
210

Βάλλον-

Καδδὲ Μυκηναῖοι, ἀπὸ Μυκῆνης τῆς Ἰναχου
Θυγατρὸς, Μυκῆνη ἢ πόλις καὶ Μυκηναῖοι,
ὣν ἦρχεν ὁ Ἀγαμέμνων. Ἀπολλώνιος δὲ Μυ-
κῆνην Φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ τῶν πεσῶν ἐκείσε
τὸν

Γ

τὸν

Βάλλοντες λιθάδεσσιν· ὁ δ' ἔβενε ταῦτα πι-
Φαύσκων.

Καὶ

τὸν μύκητα, ἦτοι τὴν λαβὴν τῶ ξίφους τῶ
Περσέος, λέγων·

Κηφῆος νέα δῶρα μύκης ὄβι κάππεσεν ἄρης.

Κεφαλῆνες, Κεφαλήνες λέγονται ἀπὸ Κεφάλου
τῶ Διόνεος τῶ Ἀρκείσιος πατρὸς· κυριεύσας
γὰρ τῆς χώρας, ἕτως αὐτὴν ὠνόμασε, τῶ
τῶ Κεφάλῳ ἀπαιδοῦντι, ἐδόθη, χορηγὸς παι-
δοποιῆσαι μίγνυσι τῶ ἐντυχόντι, θῆλει, ὅς
ἄρκτω μίγνυσι, τὸν Ἀρκείσιον ἔτεκεν, ὡς φησὶν
Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰσακηνσίῳ πολιτείᾳ, ἐγὼ
δὲ φημι ἀγρότιδι γυναικὶ μίγνυσι, τὰς γὰρ
ἀγρότιδας γυναικὰς ἄρκτας καὶ λυκαίνας ἐκά-
λεν, ὡς Ὀμηρος. Πρῶτον δὲ οἱ Κεφαλήνες
Τάφιοι καὶ Τηλεβόωι ἐλέγοντο ἀπὸ Ταφίος τῶ
Ποσειδῶνος καὶ Ἰπποδόης παιδός, ὅς ἐν Ἐχι-
νάδεσσιν γεννηθεὶς, καὶ Τηλεβόωι τῆς πατρίδος,
Τηλεβόας τὸ ἔθνος ὠνόμασε. Ταφίος δὲ
παῖς, Πτερέλας, ἔ παῖδες ἐν Μυκῆνῃ ἐλθόντες
ἐπήλασαν βῆς τῶ Ἠλεκτρώωνος, στρατεύειν
δὲ μέλλων αὐτὸς ἐπὶ Τηλεβόας, ὑπὸ Ἀμφι-
τρώωνος ἄκοντι ἀναρῆσαι, ὅς Ἀμφιτρώων
παρὰ Κρέοντος τῶ Φόνος καταρθεὶς σὺν Κεφά-
λῳ τὰς Τηλεβόας πορφῶν, οὐδὲν ἦνεν,
ἕως Κομαιθῶ ἢ Πτερελάου θυγατρὸς Ἀμφι-
τρώωνος ἐραδεῖσα, τὴν χρυσὴν τρίχα τῶ πα-
τρὸς ἀπέκοψε, καὶ τῶτον ἀνῆλε, καὶ ἕτως
Ἀμφιτρώων ἐγκρατὴς τῶν νήσων γενόμενος,
ἀναρῆσθαι μὲν τὴν πατροκτόνον Κομαιθῶ, τὴν δὲ
χώραν δίδωσι Κεφάλῳ, ὅς Κεφαλήνες ὠνό-
μασεν.

Χοῖρε, ἀλήθεια κυδρῆ, πρόφανες γὰρ ἐμῆο.

ὦς ὁ μὲν ἐκθανέν, ἄλλοι δ' αὖ μύροντο
Ἀχαιοί,

Σιγῇ πάντες δειδιότες χόλον Ἀτρείδαο, 215

Ὅ γὰρ θαπτεῖν εἶα ἔ, οὐτ' ἄρα δάκρυά
λείβειν,

Φῶς, θανέειν τὸν θάψαντα, καὶ ἀηλαυστὶ
ἑσείδω.

Ἄϊας δ' ὡς ἐνόησεν ἐταῖρον τὸν δὲ πεσόντα,

Ἐγγύθει γὰρ Σαλαμῖς τε καὶ Ἐυβοία τῶν
πάτρων,

Ἰοιμῶξας μέγα καὶ ἄορ ἐκλύσας παρὰ μηροῦ,

Βαῖνε μέσον Παναχαιῶν, ἐν δὲ κέδασσε
βολῆας, 220

Ἄυτὸς δὲ κλαίεσκε ἄσινά πεσῶν παρὰ
νεκρῶ,

Ἐν δὲ κόμην προθέλυμνον τίλλεν ἀπὸ κρα-
τὸς ἑλιων,

Θάψε δὲ τὸν Φίλεον, κλαύσας ἀεκητὶ
ἀνάκτων.

Ἄλλ' ἦται μορφῆν τοῦδ' ἀνέρος ἐξερεείνω.

Μακρὸς, λευκὸς ἔην, ξανθόθριξ, πινάρο-
χαίτης 225

Μάκροψις, ξαθινός, σοφίης ἢδ' Ἀρήος
ὑποδμῶς,

Ξανθοκόμης δ' ἄρ' ἔων κατακείδετο πιναρο-
χαίτης,

Ἵουινεν οὐκ ἀλέγιζε κομῶν οὐδὲ βλακειίης,

Ἄλλ' ἄρ' ἐνὶ κονίησιν ἀρήϊον ὕπνον ἴαυεν,

Ἐλδόμενος πολέμοιο λόχων τε Φαλαγγάων
τε, 230

Λαῶν δ' οἱ οἱ ἔπαντο, ὅπως σῴοιτο ἕκαστος,

Ταῦτα γὰρ οἱ ψυχῆς δόκει κρείσσω κο-
μέων τε,

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἔκτεινε δόλοισι, κτερέϊξε
δ' ἄρ' Ἄϊας. 233

Τέλος τῶν πρὸ Ὀμήρου τοῦ Τζέτζου.

Ἄρχῃ

Λόχων τε, Ἀριακός καὶ Ἀιλιανός οἱ τὰ τακτι-
κὰ συγγραφάμενοι, τὸν λόχον ἡμῖν παραδεδί-
κασιν εἶναι ἀνδρῶν σύστημα διτῷ ἢ ἰβ' ἢ ἰε'
καλεῖται δὲ ὁ λόχος καὶ εἰχος, καὶ δεκάσ-
χος. τὸ δὲ ἡμισυ τῆς λόχου, ἐνωμοτία συγ-
καίται δὲ ὁ λόχος ἐκ πρωτεσάτων καὶ λοχα-
γῶν καὶ ἡγεμόνων, ἐξ ἐπισατῶν καὶ βραγῶν.
Φύλαξ δὲ ἐστὶ τὸ σύστημα τῶν λόχων, ὁ καὶ
συλλογισμὸς καλεῖται.

Φαλαγγάων δὲ εἶπον Δωρικῶς καὶ Ἀττικῶς.
οἱ γὰρ Δωριεῖς καὶ Ἀττικοὶ χιλιῶν, καὶ μυ-
ριῶν καὶ Φαλαγγάων λέγασιν, ἔ φαλάγγων.

Κτε-

Ἀρχὴ τῶν Ὀμήρου ἐν συντόμῳ ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Ἀὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσεν Ἀχιλεὺς ὄβρυμοθῦμος,

ὣς Βρισηίδος εἴνεκα τοιάδ' ἔργα γέγοντο,
Δάκρυε μὲν Παλαμῆδεα, τὴν δ' ἐφέηκεν
Ἀχαιοῖς.

Γ 3

Ἄυτὸς

Κτερεῖξε δ' ἄρ' Ἄιας, ἐνεταφιάσεν, ἔθαψεν,
ἐκ τῆς Ἰρα, ἢ γαί, ἐρεῖξε, κατερέιξε, καὶ
συγκοπῆ Ἀιολικῆ, κτερεῖξεν. ἔτω μὲν ὁ Πα-
λαμῆδης ἀνααιρεθεὶς ἐτάφη ἐν Λεπετύμῳ, ὅρει
Μεθύμης, ἐπίγραμμα δὲ εἰς φέρεται ἐπ' αὐ-
τῷ, ἔσω δὲ τῆτο τὸ παρ' ἡμῶν γεγονός·

κῆμα δὴ Παλαμῆδης Ναυτιλιάδης Με-
θύμη,
ἀντ' εὐεργεσίας Λακύνῃ νιφάδι.

ὣς Βρισηίδος εἴνεκα, τῆτου εἴνεκα γέγονεν
ἡμῖν τῆ Ἀχιλλέως. Ὀμήρος κακοηθείας
χρησάμενος ῥήτορος, ἑτέραν λέγει αἰτίαν τῆς
σῆτου ἀργῆς. εἰ γὰρ τὴν εἰρήμην τῆ Παλα-
μῆδους ἐφ' Ἑλλήνων ἀναίρεσιν, αὐτὸς ἀνέκρετο
δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτῆ πρὸς τοὺς Ἑλληνας γε-
γονότα ἐγκώμια.

38 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Ἄυτὸς δ' αὖ τ' ἀπέπαυσε μάχης, πολεμοίο
τε παμπαν,

Πρὸς δὲ γε λοιμὸν Ἀπόλλων Ἥλιος μέγας
ἦκεν, 5

Θηῆσιον δ' Ἀργεῖοι, Παλαμῆδες οὐκ ἐτ'
ἔφυτος,

Ὅς λοιμοὺς τε πρόφασκε, καὶ ἀλθέςηρια
τεύτων'

Τρῶες δ' ὡς ἔμαθον λοιμὸν τε χόλον τ' Ἀχι-
λῆος,

Ὅνι' ἐτι πύργων ἔνδοθι, οὐδὲ πόλης ἔμι-
νον,

Ἄλλ' ἄρα προφρονέες πυλέων πετάσαντες
ὄχῆας, 10

Ἄχρι νεῶν κατέβανον, ἰδ' Ἀργεῖους ἐδάϊ-
ζόν'

Οἱ δ' ἄρα δαμνόμενου λοιμῶ καὶ χεῖρεσι
Τρῶων

Ἐξ ἀπάτοισιν ὀνείρου πανσυδίῃ ἐχέοντο

Τρῶσιν ἐναντίβων προλεμίζειν ἰμείροντες,

Σπει-

Πετάσαντες ὄχῆας, ὄχῆες τὸ κλεῖθρον τῶν
πολεῶν καὶ πᾶν τάτων ἐπισήριγμα, καὶ ὁ λε-
γόμενος καταράκτης ἀνωθεν ἀπὸ τῆς τείχους
καθιέμενος, καὶ ἐμφράττων τὰς πύλας.

Σπεισάμενοις δ' ἔδοξε δύο προμάχεσθαι ἀ-
πάντων, 15

Ὅς δ' ἂν νικῆσῃ, Ἑλένην Φορέειν σὺν ἐταί-
ροις·

Ἐκ δ' ἔθορον Τρώων Πάρις, Ἀργείων Με-
γέλαος,

Ὡς Πάρις ἠττήθη δέ, Τρῶες ὄρκια χεῦον,

Ἄυτίκα γὰρ Μενέλαον Πάνδαρος ἐμβαλεν
ἰῶ,

Ἄουδ' ἔλαβεν κῦδος, δόξης δ' ἀπόεργεν ἐαυ-
τόν. 20

Τὸν μὲν γὰρ Μαχάων ἴησατο Φάρμακα
πάσσων.

Τρωσί δὲ καὶ Τροίῃ καὶ Πανδάρῳ ἔπλετο
πῆμα,

Τόξα γὰρ οἱ ἐρύοντι κακᾶγγελος ἤλυθεν
αἶσα,

Γ 4

Ἄρης

Φορέειν σὺν ἐταίροις τὸν νικήσαντα,
σὺν τοῖς ἑαυτῶ ἐταίροις Φέρειν τὴν Ἑλένην,
ἔχει τὴν Ἑλένην, καὶ τὰς αὐτῆς ἐταίρους.

Τόξα γὰρ οἱ ἐρύοντι, οὐχ ἅμα ἐλπύοντε
τῷ Πανδάρῳ τὰ τόξα εἶφάνη ὁ κομήτης, οὐ
γὰρ νυκτὸς ἐτόξευσεν. ἀλλὰ περὶ ἑσπέραν
προέφθη Φακίς ὁ κομήτης, ὃς ἐδήλα παρα-
σπονῆς

Ἀσῆρ παμφανόων, σῆμα πολέμοιο, κομή-
της.

Ἄθηναίη Ὀμήρου, τὴν ἔα Ζεὺς προΐαλθεν,

25

Ἐν δὲ Θεοὶ ἀλλήλους ἄρων ἡματι κείνῳ,

Ὀκευόεις Κρόνος, ἠδέ τε Ἄρης ὀβριμόθυμος,

"Οἱ

σπονδήσιν καὶ σύγγυσιν ὄρκων, καὶ πόλεμον.
γεγονούσας δὲ ἡμέρας παρασπονδήσας ὁ Πύρρα-
ρος ἐτόξευσεν περὶ δὲ κομητῶν πρότερον εἶπον,
τί τε αὐτὰς Φασὶν εἶναι οἱ Πυθαγόρειοι, καὶ
τὶ Ἀριστοτέλης.

Σῆμα πολέμοιο κομήτης, τῶν κομητῶν γὰρ
εἰσὶν οἱ μὲν ἀνθρωπόμορφοι, καὶ δηλᾶσι βλάβ-
βας περὶ ἀνθρωπῆς καὶ πολέμου, οἱ δὲ θηρώ-
μορφοι, καὶ δηλᾶσι περὶ θηρία, οἱ δὲ δοκοει-
δεῖς, καὶ δηλᾶσι βλάβην φυτῶν καὶ ξύλων καὶ
τῶν ὅσα ἐκ ξύλων εἰσὶ, οἱ δὲ ὑδατοειδεῖς, καὶ δη-
λᾶσι λείψεις ὑδάτων καὶ ἕτερα μυσία, ἵνα μὴ
μακρολογῶ.

Ἄθηναίη Ὀμήρου, τὸ χῆμα ἐφερμηνευτι-
κόν, ἐφερμηνεύω γὰρ, λέγων, τὴν παρ' Ὀμή-
ρου Ἄθηναν ἀστέρα κομήτην εἶναι.

Ὀκευόεις Κρόνος, πρὸς τὸν Ψευδὸν ἀποτει-
νόμονος ταῦτα Φημί. ἐκείνος γὰρ τὴν δ' Ἰρα-
ψωδῖαν, ἐξηγέμενος, Θεὸς ἐνταῦθα τὰ Χερ-
βιμ καὶ Σεραφίμ εἶναι λέγει.

Ὀβριμόθυμος. ὀβριμος ἀπὸ τῶ ὄμβρος, ἢ
ὄμβροποιός. ὀβριμος δὲ, ὁ ἰσχυρὸς ἀπὸ Ὀβρι-
μῆς

Ἔοιξεν ἄξιον ἀνδρῶν πολέμου ἀσπίδα,
ἄσπετον δ' αὖ καταπέφυγον, σφῶν δὲ πόληας
πέρσαν,

Ἔειπεν ἐπ' ἡματι τοῖω ἀριστεύειν ποθέουσιν,
30

Ὅτε χρονοκράτορα φάτερος φάτερον ποιή-
σει,

Γ 5

Ἦν

μῆς, ἦγεν τῆς Περσεφόνης, Ὀβριμῆς καὶ Βρι-
μῆς κληθείσης διὰ τὸ ἐμβριμήσασθαι τῷ Ἑρμῇ,
ταύτην βιαζόμενῳ. ἐκ τετραγώνου δὲ σχήματος
ἐβλεπῶν τότε ἀπὸ τῆς ἀριστερῆς, Ἄρης καὶ Κρόνος.
Κρόνος μὲν ἐν κεντρικῷ ὑπάρχων ὕψει τῆς Ἄρης,
Ἄρης δὲ ἐν ζυγῷ ὕψει τῆς Κρόνος, καὶ ἐστὶ τὸ
τοιᾶτο σχῆμα δυσυχῆς τοῖς θεῶσιν ἐν πολέ-
μοις δοξαζόμενον καὶ ἀριστεύσαι.

Σφῶν δὲ πόληας, τὸ σφῶν κυρίως δευτέρου
προσώπου ἐστίν, ἀντὶ τῆς ὑμῶν, ἀπὸ καὶ τρί-
του, ὡς τὸ, τίς τ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἐριδι ζυγέηκε
μάχεσθαι, ἀντὶ τῆς ἐκείνης.

Ποθέουσιν, Ἀττικοὶ μὲν μετὰ τῆς εἰκῆς καὶ
ὅτε ὑποτάσσουσιν, ὡς τὸ, εἰκὴ ποθέουσιν καὶ,
ὅτε ποιήσῃ, Ἰωνες δὲ οὐ μετὰ τῶν κυρίων ὑπο-
τακτικῶν ὑποτάσσουσιν.

Ὅτε χρονοκράτορα, χρονοκράτορες, καὶ μη-
νοκράτορες, καὶ ἡμεροκράτορες, καὶ ἡροκρά-
τορες οἱ ἀστέρες γίνονται, καὶ ἐτι τῶν λεπτό-
τερα,

Ἦν ἀρχὴν ἐπάσας ἢ οἰκοῖς ἀντίσσειεν
 Ἦ θάτερος θατέρου ἢε Κρόνος Ἡελίοιο,
 Ὡς τότε εἰσορόωντες, Τροίη κήδεα τεύ-
 χον.

Ἄντίκα γὰρ ὤρουσαν Ἀχαιοὶ τέ Τρῶες τε

35

Ἄλλή-

τερα, καὶ χρονοκράτωρ μὲν λέγεται, ὅτε τὴν
 χρονιάϊαν αὐτῆ κίνησιν ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ
 ποιῶται, ὡς ὁ Κρόνος, ὁ Ζεὺς, Ἄρης, καὶ οἱ
 λοιποὶ. μνηοκράτωρ δὲ ὡσπερ ὅταν ὁ ἥλιος ἐν
 κριῷ, ἢ ἐν ταύρω βαδίξῃ, καὶ δεσπάξῃ τῆ
 μηνός. ἡμεροκράτωρ δὲ λέγεται, ὅταν αὐτῆ
 ἐκὶν ἢ ἡμέρα καὶ πολεὺμ τὴν πρώτην ὥραν
 αὐτός, καὶ ὁ μετ' αὐτὸν διέπῃ. ὠροκράτωρ δὲ
 λέγεται ἀστὴρ, ὅταν συναναφέρηται καὶ συνανα-
 τέλῃ τῷ ὠροσκοπῆντε ζωδίῳ, ὅταν ἐν ὁ Κρόνος
 χρονοκρατορῶν τὴν ἀρχὴν αὐτῆ καὶ χρονοκρα-
 τορίαν τῷ Ἄρηι, ἢ Ἄρηι τῷ Κρόνῳ ἢ καὶ τοῖς
 ἀλλήλοις οἰκοῖς ἐυρεθῆσονται, ἢ ὁ Κρόνος ἐν
 τῷ λέοντι, λίαν ἐπιβλαβὲς, καὶ ἐπικίνδυνον
 τὸ θεμάτιον τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ μέλλουσιν ἀρι-
 στεύειν, οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἀριστεύουσιν, ἀλλὰ
 καὶ τὰς αὐτῆς, καὶ καὶ ἐαυτῶν πατρίδας ἀπόλ-
 λουσιν, τοῖσδε δὲ ἦν τὸ θεμάτιον, καὶ ὅτε
 Πάνδαρος ἐξῆχθεν ἀριστεύων, καὶ τὸν Μινέλκον
 βέβληκεν.

Ὡς τότε εἰσορόωντες, τὸ χῆμα ἐπιλυτικὸν
 καὶ βεβαιωτικὸν τῶν προτέρων, τὴν ἀπότασιν
 ἔχον

Ἀθήλοισι μάχεσθαι, πικρὰ δὲ πίπτε κά-
ρηνα,

Ἀντίλοχος γὰρ ἔπεφνε Θαλυσιάδην ἐχθ-
πῶλον,

Ἀγήνωρ δ' Ἐλεφήνορα Τρώϊος ἐκτανεν ἀνήρ,
Ἄϊας

ἔχον παλιν πρὸς τὸν ἐξηγησάμενον ἐν Ὀμήρῳ
θεὸς ἕναί τας χερουβιμ καὶ βλαμματα τούτων
ὁποῖον δήποτε, καὶ φησὶ πρὸς αὐτὸν, μονοῦ
ᾧ σοφώτατε οἱ ἀσέρες νῦν παρ' Ὀμήρῳ θεοὶ
Κρόνος καὶ Ἄρης ἐκ τετραγώνων οὐρανῶν
τε ἀπάλους, οὐ μὴν δὲ Χερουβιμ τε καὶ Σε-
ραφίμ, οὐ γὰρ Ὀμήρος ταῦτα ἠπίστατο.
οὕτω τότε ὀρῶντες ἐκ τετραγώνων, ἔχ' ὡς σὺ
φῆς, ἄλλη τῇ Τροίᾳ ἐπέφερον.

Ἀντίλοχος. Πολυμήδης καὶ Νηλεὺς Νέστωρ,
Νέστωρ καὶ Ἐυρυπίης, Ἀντίλοχος.

Ἀγήνωρ δ' Ἐλεφήνορα, ὁ Ἀγήνωρ υἱὸς ἦν
Ἀντήνορας καὶ Θεανῆς τῆς Ἐκάβης ἀδελφῆς,
ὁ δ' Ἐλεφήνωρ Ἐυβοίων ἀρχὸς ἦν, υἱὸς δὲ
Χαλκιάδοντος καὶ Μελανίππης, ᾧ πρὸς Ἴλιον
ἠκολούθησαν καὶ οἱ Θεσέως παῖδες, Ἀκάμας
καὶ Δημοφῶν, ἄρχεσθαι μὴ θέλοντες ὑπὸ
Μενεδάω ἀνηρέθη δὲ ἔτος ὁ Ἐλεφίνωρ ὑπὸ
Ἀγήνορος καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ τὸδε

ἦσεν ἀπ' Ἐυβοίης Ἐλεφήνορα ἀρχὸν Ἀβάν-
των

ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέχε βίον.

44 Τὰ πρὸς καὶ τὰ Ὀμήρου

Ἴλιος δ' αὖ Σιμοείσιον Ἀνθεμίδην ἐνάριξε,
Λεῦκον δὲ Πριάμοιο παῖς νόθος Ἄντιφος
εἶλε, 40

Δημοκίοντα δ' ἐνήρατ' Ὀδυσσεὺς Δαρδανίωνα,

Ἐκ δὲ βίου Δαναὸν ἀπόερσε Διώρεα Πείρωος,
Τοῦ

Δαρδανίωνα, οἱ παῖδες διαρᾶνται εἰς γνησίους καὶ νόθους, οἱ δὲ νόθοι διαρᾶνται εἰς σκοτίας καὶ παρθένους· καὶ νόθοι μὲν εἰσὶν, οἱ μὴ ἐκ νομίμων γαμῶν, ὅμως δὲ γνωσκόμενοι, τιῶν εἰσὶν. σκοτία δὲ, ὣν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μητὴρ ἀγνωεῖται, ὡς οἱ ἐκραιπτοὶ. παρθένοι δὲ οἱ τεχθέντες ἀπὸ νομιζομένων ἔτι εἶναι παρθένων, Φθαρεισῶν λαθρα καὶ τεξασῶν.

Πειρῶος, ὁ Πειρῶος, Θρακῶν βασιλεὺς ἦν, ὃς ἀνείλε Διώρεα τὸν Ἀμαρῦγκεα υἱὸν βασιλέως Ἡλῆων, ἀνῆρέθη δὲ αὐτὸς ὁ Πειρῶος ὑπὸ Θόαντος τῆς υἱᾶ Ἀνδραίμονος, καὶ Γόργης τῆς Οἰνέος θυγατρὸς, ὕστερον δὲ μετὰ χρόνον καὶ Θόας. Φέρονται δὲ καὶ τῶν ἐπίγραμματα, ἐπὶ μὲν Διώρει σὺν Ἀμφιμάχῳ κειμένῳ τῷ Κτεάτου υἱῷ, ὕστερον ἀνηρημένῳ τότε·

Ἄρχων Ἀμφίμαχος Κτεάτου παῖς ἦδε
Διώρης

ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

ἐπὶ δὲ Πείρωος καὶ Ἀνάμαντος υἱῷ Ἴλιαντος ὕστερον ἀνηρημένων, τότε·

πελτο·

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 45

Τοῦ δὲ Θόας Ἀίτωλος ἐν ἀέρι θυμον
ἀπήυρα,

Ὡς τῶν μαρναμένων Διομήδης ἐνθορε μέσ-
σον,

Τεύχεσι λαμπόμενος, πυρὶ τεχνήεντι ἀ-
φλέκτω, 45

Ἵουχ

πελτοφόρου Θρήκης Ἀκάμας καὶ Πείρωσ
ἥρωσ

ἔδραν ναίοντες τὴν δ' ἔλαχον φθίμενοι.

ἦν δὲ ὁ Πείρωσ ἐκ τῆς Θράκης, Ἰβριού υἱὸς
Ἰμβράσου, ὁ δ' Ἀκάμας υἱὸς Εὐσώρου. ἐπὶ
δὲ Θόαντι φέρεται ἐπίγραμμα τοῦδε

ἰὸν ὑπερδύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς Θίνους ἠδὲ κόνης κατέχει.

Πυρὶ τεχνήεντι ἀφλέκτω, κάτοπτρον μη-
χανικὸν εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὁ Διομήδης, δό-
κησιν πυρὸς ἀποσίλβον, ὡσπερ καὶ Ἀχιλεὺς,
πρὸς ἐπτόησιν τῶν πολεμίων κατ' ἠλιάκις
ἀκτίνος φερόμενον, καὶ τῇ ἀντανόκλασει προ-
επιπέμνον τοῖς ἀπειροτέροις τὴν δόκησιν, ἔτω
παρακελεύοντα θῶαν καὶ οἱ κράτιστον τῶν μη-
χανικῶν, ὁπόσοι περὶ πυργοποιίας καὶ θέσεως
πολέμων ξυγγεγραφήκασιν, Ἀρχιμήδης καὶ
Ἐΐσιον ὁ πάππος καὶ Διονύσιος, καὶ Σώσατος,
καὶ Κτησίβιος, καὶ Φίλων, καὶ Φιλεταίριος,
καὶ Ἀνθέμιος, καὶ Ἰσοκράτης, καὶ ὅσον ἐγ-
κριτον Φῦλλον μηχανικόν, κάτοπτρα ἐπὶ τε
λόφων τεχνᾶσθαι καὶ ἐπὶ ἀσπίδων, εἰ δυνατόν,
καὶ

Ἵουχ οἶον Φλογέεσσι Συρακουσίοισι κατόπ-
πτρου,

Τῷ ῥ' Ἀρχιμήδης Φλόγα εἰλικυσεν ἡελίοιο
Πρῆσε

καὶ ἐπὶ θαλάκων, καὶ μηχανῶν, ὅπως παν-
τόιως τοῖς ἐναντίας κατάπληξι γίνοιτο. πυρὶ
πῦρ, καὶ σῦς, καὶ δρῦς, καὶ τὰ ὅμοια ἐπὶ
τῶν ἐνθεῖων μακρὸν ἔχουσι τὸ ὕ, καὶ ἐπὶ τῶν
ἀναλογεσῶν πτώσεων τὰς ἐνθείας, ἐπὶ δὲ γενι-
αῆς καὶ δοτικῆς, καὶ τῶν λοιπῶν, συστέλλει
αὐτὸ.

Συρακουσίοιο κατόπτρου, ὃ Ἀρχιμήδης ἔτος
ἐπὶ Ἰέρανος ἦν καὶ Πυθαγόρου, γεράν, γεομέ-
τρης μηχανικός Συρακῆσιος, τὴν ἡλικίαν ἐγγυὲς
πεντήκοντα ἔτων, ὃς μυρία μὲν πεποίηκεν ἔτε-
ρα, ἀλλὰ καὶ Μάρκελλον τὸν ἐρατηγὸν τῶν
Ῥωμαίων, τῇ Συρακούσῃ πολέμῳ βαρεῖ κατὰ
γῆς καὶ θαλάσσης ἐπιτεθέντι, μεγάλοις ἐνέ-
δραυσε μηχανήμασι. πρῶτὰ μὲν γὰρ μηχανὰς
ἐκ τῆς τείχους καθίει, αὐτάνδρους ἀνίστη τὰς
τρήρεις ἐκείνου, καὶ μετεωρίζων εἰς ὕψος, καὶ
κατασπῶν εἰς τὴν θαλάσσαν ὑποβρυχίως ἐποίη-
τοῦ Μαρκελλοῦ δὲ τὰς λοιπὰς ὀγκύδας πόρρω-
τερον τῆς τείχους πελαγιώτερον καθελκύσαντος, ἢ
μηχανήμασι πάλιν ὃ αὐτὸς Ἀρχιμήδης τὸν
καθ' ἓνα Συρακουσίων ἐποίηε λίθους σφενδοῦν
ἀμαξήρεις, καὶ πάλιν τὰς ὀγκύδας βυθίζων
ἀπογνοῦς δὲ ὁ Μάρκελλος τοῦ τείχους ἐπίπλαν,
τόξῳ βολὴν πόρρωθεν εἰλικυσε ταῦτα. ὃ δὲ
κατόπτρον ἔξαγώνιον ποιήσας, ποδιῶν τὸ μέ-
γεθος, καὶ ἀνατείνας αὐτὸ ὡς ἀπέγειν ἐξ ἴσας
διασῆ-

διασθήματος, μεσημβριῆς καὶ θεριῆς, καὶ
 χειμεριῆς ἥλις ἀκτῖνος, καὶ θεῖς παρ' ἑκαστὴν
 ἐκείνου γωνίαν ἕτερα τέτταρα μικρότερα κάτω
 πτρα, τῇ ἀνακλάσει τῆς ἀκτῖνος τὰς θλικὰδας
 ἐνέπηρσε τοσούτον ἀφ' ἑσθηνίας· ὁ δὲ Μάρκελλος,
 ἐπὶ ταῖς συμπάσι δεινοπαθῶν, ἔλεγεν· εἰ δυνα-
 τὸν ἐξεγένετο, πᾶσαν τὴν περὶ τὸν κόσμον ὑ-
 πάρχουσαν στρατῶν εἰς ταυτὸν συναχθῆναι,
 καὶ τῷ ἐμῷ στρατεύματι ἀντιτάξασθαι. ἔσησα
 ἄν, εὖ οἶδα, νικητικώτατον τροπαῖον. νῦν δέ,
 ἀβάλε μοι τῆς ἀσχύνης, ἐν τι δαυμόνιον γηραι-
 οδράριον γενναίως καὶ ἀσυγκρίτως οὕτω καταγω-
 νίσταί, ὡς μὴδὲ τὸ σύνολον ἀντάρξειν τολ-
 μῶν, οὗτος ὁ Ἀρχιμήδης διαβεβαιῶτο Ἰέρωνι
 εἰ ἔχει, ὅσα ἐδράσου τὸν χειρισίωνα, τὸ μῆχα-
 νημα, τὸ καὶ τρισπαστον καλέμενον, κινήσασθαι
 τὴν γῆν λέγων ἔτωσί, Δαρίδι καὶ Συρακασίῳ
 Φωνῇ, πᾶ βῶ καὶ κινήσω τῶν γῶν. τινὲς δὲ
 τῶν ἱστορικῶν λέγουσιν, λέγειν τὸν Ἀρχιμήδην
 τελευτᾶ ὁ γέρον ᾠδέπως. ἀλκῆς τῆς Συρα-
 κῆς ὑπὸ Μαρκελλοῦ, ἢ παννυχίζοντων Συρα-
 κῆσιων Ἀρτέμιδι, ἢ προδομένης παρα τινῶν,
 ἐπέση τῷ γεωμέτρῳ Ῥωμαῖος ξιφῆρης, μηχαν-
 νικὸν τι διάγραμμα γράφοιτι, καὶ καθῆλκεν
 αὐτὸν. ὁ δὲ, ἀπίσηθι, ἄνθρωπε, τῆς γραμ-
 μῆς, αὐτῷ ἔλεγεν. ὡς δ' ὁ Ῥωμαῖος ἐπέκειτο,
 καὶ σφοδρότερος ἔλκεν αὐτὸν, ὁ Αρχιμήδης
 στραφεὶς, καὶ συνεὶς τὸ πρᾶχθέν, ἐβόα, δότω
 μοι τίς τί τῶν ἐμῶν μηχανῶν. καὶ περιδεῆς
 γεγονώς ὁ Ῥωμαῖος ἀνῆλεν αὐτὸν, ὁ δὲ βυσι-
 λεὺς Ῥωμαίων ὁ Μάρκελλος ἐδρόνησε, τῶτο
 ἀκηνούς, καὶ περ πολέμιος ὢν, καὶ τῆν κόμην
 ἐσπάραζεν καὶ πολέμιῳ πεφυκότι καὶ γέροντι,
 καὶ μεγαλοπρεπῶς αὐτὸν μετὰ πάντων Ῥω-
 μαίων,

Πρῆσε δὲ Μάρκου Μαρκέλλου νέας Ἀινεάδαο,
 Ὅου τοῖον Διομήδεος ἔφλεγε πῦρ ἀπὸ ὀπ-
 λων

Ἀφλε-

μαίων, καὶ τῶν ἀρίστων Συρακυσίων ἐνεταφία-
 σε. τὸν δὲ τούτου, οἶμα, Φονέα πελέκει κα-
 τέκρινεν. ἐπιγράμματα δὲ ἐπ' Ἀχιμῆδος
 φέρονται μυρία, ἃν ἔδεν ἐπίταμα εἰπεῖν, φέρε-
 ται δὲ καὶ ἐπὶ Μακρέλλω τόδε·

οὗτος τοι Ῥωμαῖος ὁμέγυς, ξένη πατρίδος
 ἀσῆρ

Μάρκελλος, κλεινῶν Κλαύδεος ἐκ προ-
 γόνων,

ἑπτάνικς τῶν ὑπάταν ἀρχῶν ἐν Ἄρηι Φυ-
 λάξυς

τὸν πολὺν ἀντιτάλοις ὅς κατέχευε Φόνον.

Ἀινεάδαο Ἀινεάδαο, οἱ Ῥωμαῖοι ὡς ἀπὸ Ἀινεΐς
 κατηγμένοι. Ἀινεΐς γὰρ ἐκ Κρεάσης τῆς Πριά-
 μος Ἀσκάνου γενεᾷ, πορθηθείσης δὲ τῆς Τροίης,
 εἰς Λατίνας ἀπελθὼν, ἔλαβεν Λάβηνα τὴν
 Λατίνου θυγατέρα, ἀφ' ἧς Σίλβιον γενεᾷ, Σιλ-
 βίου Ἀινεΐς, Ἀινεΐς δὲ Λατίνος, Λατίνου Κά-
 πυς, Κάπυος Τιβερίνος, Τιβερίνου Ἀμάλιος,
 οὗ Νομήτωρ καὶ Ἀμάλιος, Νομήταρος παῖς,
 Ἐγέστης, καὶ θυγάτηρ, Σιλβία, ἢ Ῥέα Ἰλία,
 καὶ τὸν μὲν Ἐγέστην Ἀμάλιος ἀνείλεν κυνηγε-
 σίων, τὴν δὲ Ἰλίαν ἐκείαν τῆς Ἐπίου πιεῖ, ὅπως
 μένη παρθένος, ἢ δὲ Φθαρεῖσι γενεᾷ Ῥώμου
 καὶ Ῥώμου, οἱ πολιζοῦσι τὴν Ῥώμην, ὅθεν καὶ
 Ῥωμαῖοι λέγονται.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 49

Ἄφλεγεῶς δ' ἀμάρυσσεν ἀποσφράπτων σε-
λάσσειν, 50

Ὅϊα τε σείριος ἀστὴρ σκύλακος Ὀαρίωνος,
Τοῖον τεύχεσι λαμπόμενος μέσον ἐκφορῆ
χάρμης·

Φηγέα δ' αὖ τε πρῶτον ἐνήρατο ὕια Δάρητος,

Ὅς ἔα τέχνης περιεργεός ἤδεε δαίδαλα
ἔργα,

Τοὺς ἰερεῖας Ὀμηρος Ἡφαίσιοιο κικλήσκει· 55

Ὅυτος μὲν τὸν ἐνήρατο, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀχαιοί,

Ἄτρείδης Ὀδίων πέφνεν, Ἰδομενεὺς δ' ἄρα
Φαῖσον,

Παρ'

Ἀμάρυσσεν, ἀμαρύττειν, κυρίως τὸ φερέσθαι
ὑδωρ ἐν τοῖς κήποις καὶ πρασιαῖς, διὰ τῶν τα-
Φροειδῶν δρυμμάτων, ἃ καὶ ἀμάρην καλεῖνται,
νῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἔλαμπεν.

Ὅϊα τε Σείριος, πολλοὶ καὶ πολλαὶ κύνες ὑπῆρ-
χον τῷ Ὀρίωνι τῷ Βοιωτῷ, τῷ Ὑσιεὸς καὶ Ἐυ-
ρυάλης υἱῷ, ἧν μία ἦν καὶ ἡ Μέρα, ἣτις κατ-
ησερίδῃ σὺν αὐτῷ ἀνηρημένω ὑπὸ σκοροπίου.
παρὰ δὲ τὸ γένειον τῆς Μέρας κῆται ὁ Σείριος
ἀστὴρ.

Δ

50 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Παρ' δὲ Σκαμάνδριον ἔπλεν ἀχειρεκόμενος Με-
νέλαος

Μηριόνης Φέρεϊλον, Πήδαϊον δ' αὖ τε Φυ-
λεΐδης,

Ἐυρυπύλος δ' Ἀγήνορα τὸν Δολοπίονος ἔκτα,
60

Τὸν ἱερῆα Σκαμάνδρου κάλεον ἰχθυόωντα
Ἀργυρέης δίνησιν ἐπ' εὐρύτου ποταμοῖο.

Πάνδαρος αὖ Διομήδεος ὤμιον χραῦσεν
ἐν ἰῶ,

Καὶ τότε Τυδεΐδης Τρῶεσσιν ὄλεθρον ἐφίει,
Κτεῖνε γὰρ Ἀσύνοον καὶ Ὑπήνορα ποιμένα
λαῶν, 65

Παῖ-

Παρ' δὲ Σκαμάνδριον, τὸ ο, καὶ η, καὶ π,
καὶ μ, καὶ ν, καὶ ἕτερα μυρία, κοινὰς ποιεῖ
τὰς συλλαβὰς. Φυλεΐδης, ὁ Μέγης, ὁ γὰρ
Μέγης, πᾶς ἦν Φυλέος καὶ Ἐυγηήτης, Φέρεται
δὲ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ Μέγητος τόδε·

μῆμα Μέγητι Φῶν, μεγαθύμου Φυλέος
ἰῶ

Δελίχοροι τεύξαν, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Τὸν ἱερῆα, ὃν τινα Δολοπίονα. τὸ δὲ ἱερῆα
Σκαμάνδρου κάλεον ἰχθυόωντα. τὸ σχῆμα
ἐφερημνευτικόν. ὑπάρχει δὲ τῆς σαφινείας.

Παῖδας τ' Ἐυρυδάμαντος Ἀβάντα τε καὶ
Πολύειδον,

Ἔκτα δὲ Θαῖνοπος υἱὸς Ἐάνδρον τ' ἠδὲ
Θόωνα,

Παρ' δ' ἄρ' Ἐχάιμονα καὶ Χρόμιον Πριάμου
πέφνεν υἱούς,

Σὺν δ' ἄρα Πάνδαρον ὄρσοσφάλτην, ἠπερο-
πῆα,

Πρὸς δ' ἔτι κείνον, τὸν τέκε βουκολέων Ἀγ-
χίσσης, 70

Ἄινειαν ἀπέρεξε βαλὼν λίθῳ ὀκρυόεντι·

Τὸν δὲ Φυγῆς ἐπιθυμῆ ἐξεσάωσε Φυγόντα

Νηῶ ἐν ἠγαθέῳ πανδερκέος Ἥλσιοι,

Ἐνθα ἔ Τυδείδης κατοπάζων ἐμβοάσκειν.

Ἔειπε γύναιμανὲς οὐκ ἔτι ἀντιάσειας χάρ-
μης, 75

Ἐουτάσασιν οὖ ἔνεκα φῆμιξεν χεῖρ' Ἀφρο-
δίτης,

Δ 2

ἽΟΤΤΙ

Πάνδαρον ὄρσοσφάλτης, ὁ Πάνδαρος υἱὸς
ἦν Λυκάονος καὶ Ἰδαίας νύμφης, ἀνῆρέθη δὲ
ὑπὸ Διομήδους, καὶ ἐτάφη ἐν Τροίᾳ, ἐπιγέ-
γραπται δὲ ἐπ' αὐτῷ τάδε·

Τηλεβόλῃ ρυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱὸν
ἐκ ζέλε . . κατέχει Πάνδαρον ἠ δὲ πόλις.

Ὅττι μιν ἐπεσσύμενον πολέμου ἀπέπαυσεν
ἔρωϊς.

Καὶ τότε Σαρπηδῶν Τρῶας μάχεσθαι ἔγει-
ρεν,

Πρῶτος δ' αὖ τ' Ἀγαμέμνων Δηϊκόωτα ἔπε-
φνευ.

Ἀνείας δὲ Κρήθων Ὀρσίλοχον τε κατέκτα,
80

Τραύματ' ἀκεσσάμενος τὰ τε Τυδείδης
προΐαψεν,

Καὶ νύκτε καὶ Μενέλαιον ἀντίσθοντα κατέκτα·

Ἐἰ μὴ Νέσφορος υἱὸς ἀρήϊος ὦκα παρέστη,

Ἀνείας δ' ὑποέτρεσε, τοὶ δ' ἔλον ἄνδρας ἀρί-
στους·

Ἀτρείδης μὲν πρῶτα Πυλαιμην . . . βασι-
λῆα,
85

Ἀντί-

Νέσφορος υἱὸς, Νέσφορ ὁ Νηλεὺς παῖς· καὶ Χλώ-
ριδος ἢ Πολυμέλης τῆς Ἀμφίονος καὶ Ἀντί-
πης τῆς Νυκτέος ἐξ Ἐυρυδίκης ποδῶς ἐτκένωσε
παῖδας, Θρασυμήδην, Ἀντίλοχον, καὶ λοιπὰς,
νῦν δὲ τὸν Ἀντίλοχον φησὶ Πυλαιμενέα. ὁ Πυ-
λαιμῆνης ἕτος Πάφλαγόνων ἦν βασιλεὺς, ἀνη-
ρέθη δὲ ὑπὸ Μηνελαίου, καὶ ἐτάφη ἐν Τροίᾳ.
Φέρεται δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα τοῦτο·

Ἐρμῆ πᾶν, σερραῖς πέτρας τέκος ἔνεπε πᾶσι
Παφλαγόνος μοῖραν τᾶδε Πυλαιμῆνεος.

Ἀντίλοχος δὲ Μυδωνα κατέκτανε λαῖ τυ-
χήσας,

Ἐκτωρ δ' αὖ σὺν Ἄρῃ ἐὼ πολεμήτορι θυμῷ
Πρῶτα Μενέσθην τε καὶ Ἀγχιάλον σφαιρά-
γισεν·

Ἄϊας δ' Ἀμφίων υἱὸν ἐξενάριξε Σελάγου,
Ἄντια μαρνάμενος Τρῶων καὶ Ἐκτορος οἴος·
90

Σαρπηδῶν δὲ Τληπόλεμον κατενήρατ',
Ἄχαιῶν

Δ 3

Ἠναρέη

Μενέσθη, Μενέδης καὶ Μενέδιος οὐκ ἔχουσι
διαφορὰν, ἀλλὰ τὸ μὲν Μενέδιος καὶ Ἰκάριος
καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀττικά ἔϊσι, καὶ ὡσπερ
ὑποκοριστικά τοῦ Ἰκαρος καὶ Μενέσθης καὶ τῶν
ὁμοίων. τὸ δὲ Μενέσθης καὶ Ἰκαρος πρωτό-
τυπα. καὶ τοῦτο δὲ ἴσεν, ὅτι ἐπὶ τῶν κυ-
ρίων ὀνομάτων ἐν ταῖς αἰτιατικαῖς πτώσεσιν οἱ
Ἀττικοὶ ν προσλαμβάνουσι, φωνήεντος ἐπι-
φερομένῃ, συμφώνου δὲ οὐκ ἔτι, τὸν Μενέδη
λέγοντες, καὶ τὸν Ἀρισοφάνη, καὶ τὸν Ἡρα-
κλῆ, καὶ τὰ ὅμοια, Μενέθην ἄγοντες, Δη-
μοδένην ἔλκοντες, Ἀρισοφάνην ἀσπαζόμενοι,
Ἡρακλῆν ἀγάλματι τιμῶντες, καὶ τὰ ὅμοια
ὁμοίως. ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων ἀδέποτε προσ-
θέασιν ν, μονογενῆ γὰρ καὶ εὐγενῆ ἔφα-
σαν, οὐ μὲν δήποτε μονογενῆν, καὶ εὐγενῆν
μετα τοῦ ν.

Τληπόλεμον, Τληπόλεμος ἦν υἱὸς Ἡρακλέος
καὶ

Ἦναρέη κομόωντα υἱὸν Φίλον Ἡρακλῆος,
 Καὶ νύκε δὴ σὺν αὐτῷ ψυχὴν ἐκάπτυσε καὶ
 αὐτός,

Τοιοῦ ἀπὸ ζῶντος βληθεὶς ἐγχεῖ μακρῷ·

Ἄλλ' οὐ μέρσιμον ἦν, τῷ ὀλέθριον ἐκφυ-
 γεν ἡμαρ. 95

Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς Λυκίοισι κακὰς ποτιῖ κῆρας
 ἰαλλεν,

Κοίρανον αὐτὰρ Ἀλάσαρα καὶ Χρόμιον κατέ-
 πεφνε.

Ἄλκωνδρον θ' Ἄλιον τε Νοήμονα τε Πρῶ-
 τανίν τε·

Ἐκτῶρ δὴ Τρῆχον τε καὶ Ὀινόμαον καὶ
 Ὀρέξην,

Τεύ-

καὶ Ἀσυσῆος, ἀνήρ δὲ Φιλοζῶης. Ἔτος ἐν
 Τροίᾳ μὲν ἀνηρέθη ὑπὸ Σαρπηδότος, ἀπινέχθη
 δὲ εἰς Ῥόδον τῇ γυναίκι Φιλοζῶῃ. Φέρονται δὲ
 αὐτῷ δύο ἐπιγράμματα, τὸ πρὸ τῆς ἀνακομι-
 δῆς ἐν Τροίᾳ, καὶ τὸ ἐν Ῥόδῳ·

τὸν δ' Ἡρακλείδην Εὐήνορα τηλόθι κἀταρθε
 Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὄδ' ἀνθε-
 μοίς.

καὶ τῆτο μὲν τὸ ἐν Τροίᾳ, τὸ δὲ τῆς ἐν Ῥόδῳ
 ἀνακομιδῆς τόδε·

εἰδ' Ἡρακλείδην, ἐξηνορα, θυμολέοντα,
 Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

Τεύφραν, τ' ἠδ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον ἔξε-
κάριζεν, 100

Ἄλλ' ὅτε καὶ Περιφάντα ἐὼ θυμῷ ἀρηί-
πέφινεν

Τυδείδης ἵππους ἐλάσας πέλας ἤλυθε τοῖο,
Τρῶσε δ' ἄρ' ἐς κενεῶνα ἀρήϊα μαιμῶντα.
Τρῶες δ' ὡς ἔν εἶδον πληγὴν κείριον εἶναι,
Σμερδαλέον σμαράγησαν, ἐπέβραχε δ' οὔρεα
Ἰδης, 105

Τοῖος γὰρ τε ἔμελλεν ἀνὴρ θανέειν περὰ
μοῖραν

Ἄυτάρ ἐπὶ Τυδείδου Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρη
Ἔκτορος ἄρεα θυμὸν ἔπαυσαν δηϊοτήτος,
Νόσφι θεῶν Τρῶες τε καὶ Ἀργεῖοι ἐμά-
χοντο,

Ὅυ γὰρ ἔχον μένος Ἔκτορος, εἰδὲ δόλως
Διομήδους, 110

Ἄλλ' ἀδόλως ἐμάχοντο, πέφνον δὲ Τρῶας
Ἀχαιοί.

Ἄϊας μὲν Τελαμώνιος Ἐυσώρου Ἀκαμέντα,
Δ 4 Ἄξυ-

Ἐυσώρου Ἀκάμαντι, περὶ τοῦ Ἀκάμαντος
τῆδε προϊπομνη, ὅτι Ἐυσώρου ὑπῆρχεν υἱὸς
Θράξ

"Αξυλον ἠδὲ Καλήσιον εἶλε πάϊς Τυδῶος,
Δρῆσον δ' Ἐυρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάρι-
ξεν,

"Αισηπον τ' ἰδὲ Πήδασον ὕιε Βούκολίωνος,

115

Πιδύ-

Θράξ τὸ γένος, ἀναρεθεῖς δὲ κῆτα ἐν Τροίᾳ,
καὶ φέρεται ἐπ' αὐτοῖς τὸ ὅπερ ἔφημεν ἐπί-
γραμμα. "Αξυλον, "Αξυλος κυρίως ὁ πολυ-
ξυλος, ἢ ἐκ τοῦ ἄγω ἄξω, καὶ τὰ ὕλη.

Παῖς Τυδέως, Τυδεύς, Ὀϊνέως ἦν υἱός, καὶ
Ἐυρυμηδούσης τῆς Αἰτωτοῦ, Τυδέως δὲ, καὶ
Δητύλης τῆς Ἀδράσου, Διομήδης. κατὰ δὲ
τὸν Θεόκρατον, Ἀργείας τῆς Ἀδράσου, Φησί
γὰρ Ἀργεία κυανόφρου, σὺ δὲ λαοφύον
Διομήδεα μισγομένη Τυδῆι τέκες, Καλυδάνιον
ἄνδρα. Διομήδους δὲ καὶ Ἀιγιαλείας πῆς Ἀδρά-
σου υἱὸν οὕτω παρέλαβον, δύο δὲ θυγατέρας
μισχράς. μετὰ δὲ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν Διο-
μήδης παρὰ τῆς γυναικὸς μέδων ἀναρεθῆναι,
φύγων ἀποπλεῖ πρὸς Δανίους ἦτοι Καλαβρούς
καὶ Λογγιβάρδους, κακεῖ ποῖα τρόπαια σήσας
ἐπὶ Δάνου ἀναρεῖται, καὶ κῆτα ἐν τῇ ἀπ'
αὐτοῦ Διομήδη νῆσῳ, ἔχων ἐπιγραμμα τότε
τὸν πάντεσσι κράτισον ἐπὶ χθονίους Διο-
μήδην

ἠδ' ἱερά κατέχει νῆσος ὀμανυμῆν.

ἐπὶ Σθενέλου δὲ καὶ Ἐυρύαλα ὕστερον ἀποθα-
νόντων φέρεται ἐπιγράμμα τότε

"Αργεῖος Σθενέλος Καπανήσιος ἦδε τέταπτα
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Ἐυρύαλος.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 57

Ἰδύτην δ' Ὀδυσσεὺς τε καὶ Ἀσύαλον Πολυ-
ποίτης,

Ἀντίλοχος δ' Ἀυκῆρον, Τεῦκρος δ' αὖ τ' Ἀρε-
τάονα,

Λήϊτος αὖ Φύλακον Βοιωτίας ἔκτανεν ἥρωσ·

Ἐυρύπυλος δὲ Μέλανθιον, Ἀτρείδης δ' Ἐλα-
τον πεφνε,

Ἦδ' ὄπερ Μενέλαος ἔλη ζῶντα Ἀδρησον·
120

Ἐκτωρ δ' αὖ τ' Ἐλένοιο Φραδαῖς ποτὶ Ἴλιον
ἤλθεν,

Πόρτιε ἐξέρεεν δύο καὶ δεκα ῥέξαι Ἀθήνη.

Τυδείδης δ' ἐσπέισατο Γλαύκῳ Ἴππολόχοιο,
Χάλικα δ' ὅπλα ἄμειψε καὶ εἶλετο χρύσεια
τοῖο.

Ζεὺς γὰρ τε Φρένας ὀλβιοδώρου κύδανε
Γλαύκῃ, 125

Ὅς κεν αἰὲν κλέος ἀφθετον ἔσσαι ξειροσυνάων.

Ἐκτωρ δ' ὡς ἐπέτειλε Τρωάσι ῥέξαι Ἀθήνη,

Βῆ ῥ' ἴμεν, ὀτρύνεων καὶ Ἀλέξανδρον πολε-
μίζειν,

Ἄυτὸς δ' Ἀνδρομάχην τε καὶ υἱέα Ἀσυά-
νακτα

Δ 5

Ἄρτι-

Ἄρτιφρόνων πραπίδων ἀγαυοῖς βελεύμασι
 θέλξας 130

Ῥώετ' ἀπὸ πτόλιος σὺν Ἀλεξάνδρῳ ποτὶ
 χάμμην

Ἐνθ' ἄρ' Ἀλέξανδρος μὲν ἔπεφνε Μενέσθιον
 ἔγχει,

Ἐκτωρ δ' Ἠϊόνηα, Ἴφινόου δέ Γλαῦκος,
 Ἄιας δ' ἐν προκλήσιος Ἐκτορι δῆριν ὀρίνας,
 Νικήσας νίκης ἐριγηθεὸς εἴλετο δῶρα, 135
 Νῶτα βοὸς μεγάλοιο, τὰ οἱ τότε δῶκεν
 Ἄτρεΐδης.

Ὡ σχέτλιοι μέροπες καιοφραδέες, ἀγριόθυ-
 μοι,

Οἱ νεῖκος μὲν τίστε ἰδῶλ' Ἐμπεδοκλείου,
 Χωλοῦς

Ὡ σχέτλιοι μέροπες, τὸ σχῆμα ἐπεισοδικῶ-
 κόν, ὃ καὶ πικρέμβασις καὶ ἐπένδεσις καλεῖται,
 καὶ ἀποστροφῆ. μέροπες δὲ λεγόμεθα, οἱ ἀν-
 θρωποι, ὅτι τῆς αὐτῆς καὶ μιᾶς φύσεω ὄντες,
 διαφόροις χρώμαθα ταῖς διαλέκτοις. ἄλλως
 γὰρ ὁ Πέρσης, καὶ ἄλλως ὁ Σκύθης, ἄλλως ὁ
 Ἑλλῆν, καὶ οἱ λοιποὶ πάλιν ἄλλως διαλέγον-
 ται.

Ἐμπεδοκλείου. Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀγριγαντίνος
 ὁ Μελίτονος πᾶσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι ποιηταῖς
 καὶ νεῖκος καὶ φιλίαν δοξάζει, καὶ φησὶν, ὅτι εἰ
 μετὰ

Χωλοὺς τε ἔυσσῶς τε παραβλῶπ' τ' ὄφ-
θαλμῶν,

Ἄνερας ἡμιθέας δὲ, τοίοις τίετε δώροισι,
140

Ἦ βοὸς ἢ ὄϊος ἢ ὄρνιθος μελέεσσιν;

Ἵοισι καμὲ καὶ ἄκων δειδίσκετο οὐλιος ἀνήρ,

ὦ πρὶν ἐγὼ θήτευσα κατηφῶν, Ἰσαάκιος

Ἦδ' ἄλοχος κείνου περικερδῆς, ἀγκυλόβου-
λος,

Δειδιό-

μετὰ τῶν σοιχείων ἢ Φιλίᾳ ἐπέλθοι, γίνετ' ἂν
εὐμέλεια καὶ εὐαρμοσία τῶν σωμάτων, εἰ δὲ
τὸ νεῖκος συνέλθῃ τοῖς σοιχείοις, γεννῶνται πα-
ράγιοι καὶ ἀσυντελεῖς, βραγυῆ καὶ ἀνδράπορα.
ταῦτα λέγων δοξάζει τὰ σοιχεῖα καὶ οὐχ
ἔξ, ὡς τινὲς υπέλαβον, Φιλίαν γὰρ τὴν συμ-
μετρίαν καὶ ἐυκράτῳσιν τῶν σοιχείων καλεῖ,
ὥσπερ καὶ νεῖκος τὴν ἀσυμμετρίαν αὐτῶν, καὶ
τινὸς τούτων ὑπερβολὴν, παρ' ὃ δὲ, ὡς καὶ
τὰ ἔπη τούτου δηλοῦσι.

Zeus, Ἰλιθῆρ, Ἦρη τε Φερέσβιος ἠδ' Ἄϊδο-
νεὺς

νῆσις δ' ἢ δακρύς τέγγει κρανύμα βρότειον.
ταῦτ' ἀμειβόμενα τε γὰρ διαμπερὲς ἔδαμοῦ
λήγει,

ἄλλοτε μὲν Φιλότητα συνερχόμεν ὡς ἐν
ἅπαντα,

ἄλλοτε δ' αὖ δίχ' ἕκαστα φορεύμενα νεῖκος
ἔχθει.

60 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Δειδιότες ἀκὴν ἀγέρωχον καλλιέπειαν, 145

Τίμων δ' ἀφρονέοντες, ὅσοι τοῖς αἰσθεα
ἦσαν,

Λεπροὶ ψεδνοκάρηνες, αἰδριες, ἔχθεα γαίης,
"Ουνεκα τῇ πείθοντο παρὰ κρυφίοις λεχέ-
εσσιν,

Ἵουδ' ὡς ἄλλοι ἀνήνανθ' οἱ περιώσιον ἄσθεν

Καὶ ἑσλοὶ περ' εόντες, σωφροσύνη δ' οὐ
χρᾶισμ. . . 150

Ἄλλὰ νυ τοῖσι δίνει καὶ ὑσάτιον περ' ἀρήξει,

Ἄυτὰς δ' αὐτ' ὀλέσει πολυεύνουσ κλεψιγα-
μούςας,

Χρυσοκερῶς τε πόσις, οἱ λῶϊα οὐχ ὀρόωντες

Πειθόμενοι δολίησιν ἑαῖς ἐχιδναῖς ὀμολέ-
τροις,

Τούτων μὲν κυδαίνουσι κρυφίους ὀαριζὰς,

155

Καὶ λεπρῶς περ' εόντας, αἰδριας, ἔχθεα
γαίης,

Ἄνερας ἡμιθέας δὲ ἀριπρεπέας περὶ πάν-
τας,

Καὶ γενεῇ καὶ εἰδεῖ ἠδὲ λόγοισι καὶ ἔργοις,

"Ουνεκεν οὐ κακοὶ εἰσὶν ἀτίους ἀφρονέοντες.

Ἵως

Ὡς τοτ' Ἀτρεΐδης οὐδὲ νόσω ῥάσ' ἄλλοις
160

Ἄϊαντα ταύροιο βοὸς νότοισιν ἐτίμα,
Ἐκτορα μερμέρον ἐχθρὸν νικήσαντ' ἐνὶ
χάρμη.

Ἀντήνωρ δ' Ἑλένην δέναι Φάτο Τρῳᾶς
Ἀχαιοῖς,

Μὴ δ' εἰ διαῖα μάχεσθαι, ὄρνια δηλήσαν-
τας.

Δῶρα δ' Ἀλέξανδρος Φάτο οὐχ Ἑλένην ἀπο-
δοῦναι. 165

Ἰδαῖον δὲ Τρῳῆς ἐπ' Ἀργεΐκας ἐφέηκαν,

Ἐιπέμενοι τόδε, ὡς τε νεκροὺς εἰάσειαν
θάψαι,

Ὅι δὲ τὰδ' οὐκ ἔθελον, ἄμφω δὲ νεκροὺς
κτερεΐξαν.

Καὶ

Ὡς τοτ' Ἀτρεΐδης, ἐπικράληχis καὶ ἐπιλογι-
κὸν τὸ σχῆμα, ἐσὶ δὲ τῆς εὐκρινείας, ἣ δὲ
εὐκρινεία καὶ καθαρότης τὴν σαφῆνειαν ἐργά-
ζονται.

Ἀντήνωρ δ' Ἑλένην, ὁ Ἀντήνωρ δημήγορος
ἦν τῶν Τρῳῶν, ἀνὴρ Θεανοῦς τῆς Ἐκάβης
ἀδελφῆς.

Κτερεΐξαν, ἐνεταφίσαν, ἔρα γὰρ ἡ γῆ, καὶ
ἐξ αὐτοῦ, ἐρεΐξαν καὶ κατερεΐξαν, καὶ ἐν συγ-
κοπῇ, κτερεΐξαν.

Καὶ νηῶν ἔρυμα πύργους ποίησαν Ἀχαιοί,
 Νέστωρος ἐν βεβλαῖσιν, ὃ γὰρ περίοιδε νοῆσαι.

170

Ζεὺς δὲ τότε οὐρανὸς ἀργυφέας νεφέλας συ-
 Φελίζων,

Βρόντα χιώνεμος, κακὰ δ' Ἀργείοισιν ἐδείνυ,
 Κυδίοων δ' ἀγόρευε θεοῖς κρατερῶτατος
 εἶναι,

Ὅσυνεκεν οὐρανοῦ ἐν κινήσει πάντα φορέειται.

170

Ἀργεῖοι δὲ Τρῶεσσιν ὑπέτρεσαν ἠττηθέντες,
 Νέστορα δ' Ἔκτορος ἐξεσάωσεν ἀναξ Διομήδης,
 Κτεῖνε γὰρ Ἐκτορος ἠνίοχον ταχὺν Ἠνιοπῆα,
 Ἄυθις δ' αὖ τ' Ἀγέλαον ἔπεφνε τάφροιο
 ὀρούσας,

Ἄϊετόν

Ἀργυφέας, ἀργυφέας ἔπαν τὰς νεφέλας,
 ἦσαν λευκαί, καίπερ μελαιναί ἔσας, ἐκ τοῦ
 παρεπομένου διὰ τὸ ὕδατος εἶναι γεννητικῆς,
 λευκὸν δὲ τὸ ὕδωρ.

Ἄυθις δ' αὖ τ' Ἀγέλαον, αὐθις καὶ αὐτις
 ἰδεμίαν ἔχει διαφορᾶν, Ἀττικοὶ μὲν γὰρ αὐ-
 θις μετὰ τῷ θ' Φασίν, ἐπὶ τε τοῦ πάλιν
 καὶ εἰς τ' ἐπίσω, Ἴωνες δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων
 αὐτις μετὰ τοῦ γ'.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 63

Ἰδιετὸν ὡς ἐνοήσε νεβρὸν εἰψαντα ἔραζε,
175

Πέφνον δ' ἄλλοι ἄλλους Ἀργείων βασιλῆες,
Τεῦκρος δ' αὖ τε δέκα κτείνας τόξοιο βαλῶν,
Ἰσάτιον βλήθη λίθῳ Ἐκτορος, ἤχθη δ' ἐς
νήας.

Τρῶες δ' Ἀργείας ἔλασαν παρὰ τάφρον
Ἀχαιῶν,

Ἄλλ' ὅτε τὰς ἀπέπαυσε νύξ ἀνδροκτασίαιον,
180

Καίοντες πυρὰ, Φεύγειν ἀπέβεργον Ἀχαιᾶς,

Χίλις

Νεβρὸν, ἐλάφου γέννημα παρὰ τὸ νεωστὶ βι-
βρώσκων.

Τεῦκρος δ' αὖ τε δέκα κτείνας, ὧν τὰ
ὀνόματα, Ὀρσίλογος, Ὀρμενος, Ὀφελέης,
Δαίτωρ, Χρόμιος, Δυκοφάντης, Πολυαιμονί-
δης, Δυκοφάντου Φεράτιος, Μελάνιππος, Γορ-
γυθίων, ὃ ἐκ Κασσιανείρας νόθος Πριάμου παῖς,
καὶ ὁ Ἐκτορος ἠνίοχος, Ἀρχεπτόλεμος.

Καίοντες πυρὰ, διαφέρουσι, πῦρ, πῦρ, καὶ
πυρὰ θηλυκῶς, πῦρ μὲν λέγεται ἢ τοῦ πυρός
ἑστία, πυρὰ δὲ θηλυκῶς ἢ μεγάλη κάμινος,
πῦρ δὲ ἑσπετέρως.

64 Τὰ πρὸς καὶ τὰ Ὀμήρου

Χίλια ἦν πυρὰ, πεντήκοντα δ' ἄνδρες ἐκάσῃ.
Ὡς ἐφύλασσον Τρῶες, Ἀχαιοὶ δ' αὖ τε δα-
μέντες,

Πρέσβεσι Πηλεΐδην λιτάνευον, ὁ δ' αὖ τ'
ἀπέειπεν,

Πυδεί-

Χίλια ἦν πυρὰ, τοσῶτοι μὲν οἱ κάτοικοι
Τρῶες, οἱ δὲ σύμμαχοι τῶν τριπλασίονες,
ἦγουν οἱ πάντες χιλιάδες 6." καὶ μικρὸν τι
πρὸς. ἡ δὲ τῶν Ἑλλήνων πληθυσμὸς ἦν χιλιά-
δων δυσχιλίων διακοσίων πενήκοντα, ὡς που
Φησὶν Ὀμήρου, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Ἡσίοδου κατὰ
τινας

τοῦτ' ἔτι μοι μόνον ἐρομένῳ κατάλεξον,
Ὀμῆρε,
πίσσοι αὖτ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον
Ἀχαιοί.

ὁ δὲ λέγει·

πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάρα, ἐν δὲ ἐκάσῃ
πεντήκοντ' ὀβελοὶ, περὶ δὲ κρέα πενήκοντα,
τρὶς δὲ πριηκοῖοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

καὶ οἱ μὲν εἵχοι Ὀμήρου εἰσὶν, οὐχ ὑφ' Ἡσιό-
δου δὲ τοῦτ' ἐρωτήθη, ἀλλ' ἴσως ὑπὸ τινος ἐτέ-
ρου, ἢ καὶ πλάσμα ἐστὶν ἢ ἐρωτήσεως, καὶ οἱ
τῆς ἐρωτήσεως γὰρ εἵχοι Ὀμήρου εἰσὶν, ὀλίγην
παρωδιάν καὶ παραγραμματισμὸν ἔχοντες.

Πρέσβεσι Πηλεΐδην, πρέσβεις ἐπέμψθησαν
Ἀχιλλῆϊ, Τελθύβως, Ἐυρυβάτης, Ὀδυσσεύς,
Φοῖνιξ, καὶ Ἄϊας.

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 65

Τυδείδης δ' Ὀδυσσεὺς τε κατάσκοποι ἦνον
Τρώων 185

Κτείναντες δὲ Δόλωνα δυώδεκα Θρηῆν' Ῥή-
σον,

Ἄυτις

Δόλωνα, ὁ Δόλων ἔστος υἱὸς ἦν Ἐυμήδεος,
παρ' Ἐκτορος δὲ πρὸς κατασκοπὴν Ἐκλήνων
πεμφθεὶς, ἀνακρίεται ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυ-
σείως, καὶ αὐτῶν ὁμοίως πρὸς κατασκοπὴν
Τρώων ἀπερχομένων καὶ συναντησάντων αὐτῶ.
ἐπιγέγραπται δὲ ἐπ' αὐτῷ τόδε:

πατρὸς μὲν κρύπτει με, Δόλων', Ἐυμήδεος
υἱόν,

πᾶσιν ἀπαγγέλω τοῖς περιῶσι μαθεῖν.

ὁ δὲ Ῥήσος Ἀινειῶν Θράκης ἦν βασιλεὺς, υἱὸς
Στρώμονος ἢ Ἴονέος καὶ Τερψιχόρης, καθάδωκε
δὲ ἀνακρίεται ὑπὸ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους. ἐπι-
γραμμα δὲ τοῦτου:

ὑπὸ καμᾶτῳ δεδημημένον ἐνθάδε Ῥήσον
Τρώες δὲ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

τοὺς ἵππους δὲ Ῥήσου Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
ἐλήϊσαν λευκὰς ὄντας, ὡς Ὀμήρος φησὶ:

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
καὶ Ἐυριπίδης ἐν δράματι:

εἰλβασι δ' ὡσπερ ποταμὸς κίανου πτερὸν.

καὶ Ἰππώναξ· ἐπ' ἀρχαίων τε καὶ Θρηικίων
πῶλων λευκῶν οἷς κατ' ἔγγυς Ἴλιε πύργων
ἠπεναρίσθη Ῥήσος Ἀινειῶν παλάμας.

E

Ἄυτις ὑπέσρεφον, ἵππους ῥῆσε τοῖο λα-
βόντες.

Ἄυτάρ ἐπεὶ ἀγνὸν ἐξεφάνη Φῶϊς ἡριγε-
νείας,

Πολλὰς κρείων Ἀτρείδης καταέπειπε
Τρωῶν,

Καὶ

Κρείων Ἀτρείδης, οἱ ἀνηγεμένοι ὑπὸ Ἀγαμέ-
μνονος εἰσὶν οἶδε. Ἐνωρ, Ὀϊλεύς, Ἴσος καὶ
Ἀντιφος, Πριαμίδαί, Ἴσος μὲν νόθος, Ἀντι-
φος δὲ γνήσιος. Πείσανδρος καὶ Ἰππόλοχος δὲ,
οἱ Ἀντιμάχου παῖδες. Ἰφιδάμας ὁ Ἀντήναρος
καὶ Κόων, ὑφ' ὧν τρωθεὶς τὴν χεῖρα πρὶν ὁ
Ἀγαμέμνωνος κελύως, πρὸς τὰς ναῦς ἤλαιεν.
Ἐκτώρ δὲ ἡγεμόνας Ἑλλήνων ἀνήλεν Ἀσαῖον,
Ἀυτόνοον, Ὀπίτην, Δόλοπα τὸν Κλυτίου,
Ὀφέλτην, Ἀγέλαον, Ἀισυμμον, Ὠρον, Ἴπ-
πόνου. τῶν δὲ τῆς πλυθύος ἀναριθμὰς. Διο-
μῆδης δὲ Θυμαβραῖον ἀνῆλε, Ὀδυσσεὺς δὲ Μο-
λίονα τοῦτου φερύποντα, καὶ Ἰπέροχον καὶ
Ἰππόδαμον, Διομῆδης δὲ δύο υἱοὺς τῶν Περ-
κωσῶν Μερόπος, καὶ Ἀγασσοφον τὸν Πάϊνος
υἱόν, καὶ τὸν Ἐκτορα βαλὼν κατὰ τῆς κυνέης
δορὶ πρὸς μικρὸν ἐποίησεν οὐκ ἀδῆσαι εἰς γῆν, καὶ
τότε κατὰ τοῦ ταρσοῦ τοξέυει τὸν Διομῆδην
Ἀλέξανδρος. μονωθεὶς δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ συγ-
κλειθεὶς τοῖς Τρωσὶ, τιτρώσκει μὲν Δημοπί-
την, ἀνακρεῖ δὲ Θόωνα, Ἐνομον, Χερσιδά-
μαντα καὶ Χαρόπα τὸν Ἰππᾶσος καὶ Σῶκον,
ὑφ' ὧν προετρωθῆ ἔγγυς τῶν πλευρῶν. Ἄϊας
δὲ σὺν Μενελάῳ ἑλθὼν, τοῦτον μὲν σώζει,
ἀνακρεῖ

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 67

Καὶ τότε τὸν ἀπέπαυσε Κόων, δορὶ χεῖρα
τορήσας, 190

Σῶκος δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, τὸν Ἄιας ἐξέσάω-
σεν.

Ἄυτάρ Ἀλέξανδρος κεραιελικῆα τόξον ἐρύων,
Τυδείδην βάλεν ἠδὲ Μαχάονα Ἐυρυπυλόν
τε,

Νέσῳρ δ' ὡς Φορέεσσι Μαχάονα ἰητῆρα,
Πάτροκλον ἦιεν Ἀχιλεὺς, ἐξερέοντα τίς
εἶη, 195

Ὅς δὴ Νέσορος ἐν κλισίῃς παλινόροσος
δρούων,

Ἐυρυπύλα βεβολημένε ἀγχιον ἔλκος ἀκῆτο.

E 2

Τεῖχος

ἀναγρῆ δὲ Δορύκλεα, νόθον Πριάμῃ, Παιδόα-
λον, Λύσανδρον, Πύλαρσον καὶ Πυλάρτην.
Ἀλέξανδρος δὲ τότε ἀριστεύοντα τὸν Μαχάονα
τιτρώσκει κατὰ τὸν δεξιὸν ἄμω. Νέσῳρ δὲ
ἐξάγει τούτον ἐν τοῦ πολέμου. Βιαζόμενον
δὲ τοῖς βέλεσι τὸν Ἄιαντα Ἐυρύπυλος Θεασά-
μενος, σὺς τούτου πλησίον, βάλλει κατ' ἡπαρ
Ἀπισάονα τὸν Φαισίου, σκυλεύων δὲ τούτον,
καὶ αὐτὸς ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοξένετα κατὰ τοῦ
μηροῦ, ἐκλάδη δὲ καὶ τοῦ βέλους δόναξ ἐν τῷ
μηρῷ, περισάντων δὲ τῶν ἐταίρων σώζεται,
καὶ μετὰ μικρῇ ὑπὸ Πατρόκλου ἰάται.

68 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Τείχος δὲ Τρῶες Δαναῶν ἔλον, οἱ δὲ Φέ-
βοντο.

Τὲς δ' Ἐνοσίχθων Ἀργείους ἐσάωσε Πο-
σειδῶν

Πολλὰ δ' ἀπ' ἀμφοτέρωθε κερήατα πίπτειν
ἔραζε. 200

Καὶ

Τείχος δὲ Τρῶες, πρὸ τοῦ κατασχεθῆναι τὸ
τείχος, Πολυποίτης καὶ Λεοντεύς οἱ τῶν Λαπί-
θων βασιλεῖς ποδοῦς τῶν Τρῶων ἀναιροῦσι.
Πολυποίτης μὲν ὁ Πειρίδου Δάμαστος, Πύλωνας
καὶ Ὀρμενον. Λεοντεύς δὲ ὁ Ἀντιμάχου δοῦ-
λὸς μὲν Ἰππόμαχος, ξίφει δὲ Ἀντιφάτην, Μένωνα,
Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέην. ἐπιβανόντων δὲ τῶν Λυ-
κίων μετὰ Σαρπηδότος καὶ Γλαύκου ἐπὶ τὸν
Μενεδέος πύργον, Ἄϊας ἔλθων ἀμύνην Μάρ-
μαρον, ἀνέλεν Ἐπικλέα, Σαρπηδότος ἐταῖρον.
Τεῦκρος δὲ ἰὼ βιάσει Γλαῦκον κατὰ τοῦ βρα-
χίονος, ἐπιβανόντα τοῦ τείχους καὶ φυγάδα
ἐργάζεται. Σαρπηδῶν δὲ Ἀιμαίωνα τὸν Θε-
σορος υἱὸν ἀναρῆι, καὶ τὴν ἑπαλξιν ταῖς χερσὶ
περιαρῆι, καὶ τοῦ τείχους ἔμελλεν ἐπιβαίνειν,
ὅ μὴ Τεῦκρος ἰὼ τοῦτον ἐβεβλήκει κατὰ τῆ
τῆς ἀσπίδος τελαμῶνος. Ἄϊας δὲ ἐφάπτομενος,
ἐνυξεν αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα, καὶ τοῦτον ἀπεπαύ-
σατο. Ἐκτωρ δὲ λίθῳ τὰς πύλας διαδρόξας
ἕσπερον εἰσῆλθεν, οἱ δὲ Ἕλληες πρὸς τὰς ναῦς
ἔφυγον.

Κερήατα, ἐπελθόντων γὰρ τῶν Τρῶων ταῖς
τῶν Ἑλλήνων ναυσί, ταχθέντες οἱ ἄριστοι τῶν
Ἑλλή-

Καὶ τότε Ἀτρείδης καὶ Νέστωρ σὺν τραυμα-
τίαισιν

Ἔς πόλεμον κατέβαινον, ἐρίβρομος γὰρ ἦν
ἰωή,

E 3

Ἦση

Ἐβήνων ὑπὸ τὰς Ἰλιάντας, καὶ τὴν πύκνωτον
ποιησάμενοι, πυργηδὸν Ἐκτορα, καὶ τοὺς σὺν
αὐτῷ ἐξεπέχοντο. ἐπελθόντων δὲ, Τεύκρος
Ἰμβριον, Μέντορος υἱὸν ἀναρῆϊ, γαμβρὸν ὄντα,
ἐπὶ θυγατρὶ νόσφ, Μηδεσικᾶσθ, Πριάμφ. ἀν-
εἶλε δὲ αὐτὸν δαρή, τρώσας κατὰ τὸ ἔς, Ἐκ-
τωρ δὲ Ἀμφίμαχον τὸν Κτεάτου βαλὼν πρὸς
σῆθος, Ἄϊας δὲ, τρώσας, ἀπέώσκατο. Ἰδομε-
νεὺς δὲ ἀνείλεν Ὀφρονέα, ὃς ὑπέσχετο Πριά-
μφ, εἰ λάβοι Κατάνδραν πρὸς γάμον, καὶ
ἀκοντας Ἐβήνας ἐξελάσει τῆς Τροίας, τούτῳ
βοηθοῦντα καὶ τὸν Ἄσιον ἀνείλε, κατὰ τὸν
λαιμὸν βάλων. Ἀντίλοχος δὲ κτείνει τὸν
Ἄσιου ἠνίοχον, Διήφοβος δὲ κτείνει τὸν Ἰππά-
σου Ἰψήρορα. Ἰδομενεὺς Ἀλκίθου τὸν Ἀγ-
χίστου γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἰπποδαμείᾳ, Ἀι-
νείας δ' ἐπαμύνων ἤλθε σὺν ἀρίστῳ. Ἰδομενεὺς
δὲ πάλιν Ὀινόμαον ἀναρῆϊ γαστρὶ βάλων, Διή-
φοβος δὲ Ἀσκάλαφον τὸν Ἀρεῖος υἱὸν, ὦμφ
βαλὼν, Μηριόνης δὲ κατὰ τοῦ βραχίονος τι-
τρώσκει Διήφοβον. Ἀνείας δὲ ἀναρῆϊ Ἀφα-
ρέα, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, Μηριόνης Ἀδά-
μαντα τὸν Ἀσίου. Ἐλενος δὲ ξίφει Διήπουρον
ἀνείλε. Μενέλαος δὲ τιτρώσκει κατὰ τὴν χεῖρα
τὸν Ἐλενον, Πείσανδρον δὲ ἀναρῆϊ ξίφει. Μη-
ριόνης δὲ τοξεύσας κτείνει Ἀρκαλίωνα, τὸν
υἱὸν Πυλαιμένεος, τοῦ Παφλαγῶνων βασιλέως.
Ἄλλε-

70 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου

Ἦρη λεπταλέος δὲ ἀήρ πυρρὸς ἀναρού-
σας,

Κράσιος Ἀφροδίτης παντερπέα κερσὸν
έλοῦσα,

Ὀμβροφόρων νεφέων ἀνεμάδεας ἤλασεν ὄρ-
μας. 205

Ἐιδαρδ' ἀνθεμόεν ποιητρόφον ἐξεφαάνθη
Πάμπαν δ' οὐ καταέσχε, μετάτροπος ἤθε-
λε δ' ἔγωγ.

Τούνεια λάθριον Ἦρη κοίτην εἶναι Φημί-
ξαντο

Ἵπνον τε Ζηνὸς νίκων δὴ Τρῶας Ἀχαιοί.

Ἄιας δ' Ἔκτορα χάρις παύσε λίθου ὑπ'
έρωῆς, 210

Κραίπνοσύνῃ δὲ ποδῶν Λοκρὸς ἔκτινε νηριθ-
μούς

Ἄυτὰρ ἄρα Ζεὺς ἐγρόμενος κατὰ τεύξεν
Ἀχαιοίς,

Ἐκτορα

Ἀλέξανδρος δὲ ἀναρεῖ τὸν Πολυδάμαντα τοῦ μάν-
τειος υἱόν. Ἐκτωρ δὲ παιδεῖ Πολυδάμαντα
συγκαλεῖ τοὺς ἀρίστους, καὶ συβρῆγγυσι μάχην
βαρεῖαν πρὸς Ἄιαντα. ἤχη δὲ ἀπ' ἀμφοῖν τῶν
στρατῶν οὐρανομήκης ἐκρίνεται.

Ἔκτορα γὰρ τ' ἀνέγειρε βεβλημένον αἰμ' ἰμέοντα,

Ὃς πολέας ὀλέσας νέα πρῆψε Πρωτεσί-
λάου,

Καὶ τότε Ἀχιλεὺς Πάτροκλον ἀφῆκεν ἀμύ-
να Ἀχαιοῖς, 215

E 4

Ὃς

Ἔκτωρα γὰρ τ' ἀνέγειρεν, Ἔκτωρ γὰρ Στο-
χίον, Ἀθηναῖον, καὶ Ἀρκέσιον, Βοιωτὸν, ἀν-
αιρεῖ, Ἀινείας δὲ Μένοντα, Οἰλέος νότον υἱόν,
καὶ Ἴασον, τὸν Σφῆλου υἱόν, ἀρχὸν Ἀθηναίων.
Μηκισία Πολυδάμας, Ἐχιόνα Πολίτης, Κλό-
μιον Ἀγήνωρ, Πάρις Διήνοχον, Ἄϊας δὲ Καλή-
τορα ἀναίρει, τὸν Κλυτίου, πυρφορῆντα πρὸς
τὴν τῶν ὀλκιάδων κατάφλεξιν. Ἔκτωρ δὲ Λυ-
κόφρονα, Ἄϊαντος θεράποντα. Τεῦκρος τοξεύ-
σας ἀνείλε Κλεῖτον τὸν Πεισήνορος. Ἔκτωρ,
Σχέδιον, ἀρχὸν Φωκίαν, Ἄϊας Ακαδάμαντα
τὸν Ἀντήνορος, Πολυδάμας ὄνταν Κυζηνίου,
Μέγης Κροῖσμον καὶ Δόλοπα τὸν Λάμπου.
Μενέλαος ἀνείλε Μελάνιππον. Ἔκτωρ Πολυφῆ-
την τὸν Κοπρεός.

Ἀφῆκεν ἀμύνα, ἀνείλε γὰρ Παραίχμον, ἀρ-
χὸν Παιόνων, τὸν ἐξ Ἀμυδανῆς καὶ Ἀξίου
ποταμοῦ, καὶ Ἀρηίλυκον, βαλὼν μηρῶ.
Μενέλαος δὲ Θόαντα κατάσῆθος. Μέγιστος Ἀμ-
φικλον κατὰ σκέλους, Ἀτύμιον Ἀντίλοχος
λαπαρῆ βαλὼν. Μέσσην δὲ Θρασυμήδης, ἕρμω
ἐλῶν. ὁ Λοκρὸς δὲ Κλεόβελον ζῶντα λαβὼν,
ξίφει ἀναίρει. Πηνέλοως Δύκωνα τῇ παρατιδὲ
ξίφει

Ὅς πολέας ὀλέσας, Σαρπηδόνα τε Διὸς
 υἱόν

Ἦ Τσατον

ξίφει πάσας, Μηριόνης Ἀκάμαντα κατὰ
 ὤμον, Ἴδομενεὺς Ἐρύβαντα κατὰ σῶμα, Πά-
 τροκλος Πρόνοον κατὰ σῆθος, Θέστορα κατὰ
 γναθμόν, Μέρουλλον πέτρῳ βελῶν τῇ κεφαλῇ,
 Ἐοῦμικτα αἰφότερον, Ἐπάλλην, Γληπόλεμον
 τὸν Δικμάσορος, Ἐχίον, Πύρρην, Ἰπέα, Ἐυιπ-
 πον, Ἀργεῖδην καὶ Θρασυμήδου θεράποντα,
 Σαρπηδόνα, γαστρί βελῶν, Σαρπηδῶν δὲ Πήδα-
 σον τὸν ἵππον, ἀναερίταια δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Σαρ-
 πεδῶν ὑπὸ Πατρόκλου βληθεὶς, περὶ
 καὶ τὸ ἀμφράγμα. Ἐπὼρ κατὰ κεφαλῆς βα-
 λῶν, λίθῳ ἀνέιλε Ἐπίστια, Μυρμηδόντα τὸν
 Ἀγακλέους. Πάτροκλος Σθενέλκον τὸν Ἰθε-
 μήμεος, Γλαῦκος Βιθυλίεα τὸν Χαλκιδῶντος.
 Μηριόνης Λαογόνον, Ὀνήτορος υἱόν, τοῦ Ἰδαίε
 Διὸς ἱερέα. Πάτροκλος Ἄδρασον, Ἀυτόνοον,
 Ἐχεκλον, Μήγηδην, Ἐπίστορα, Μελά-
 νιππον, Ἐλιάσσαν, Μάλιον, Πύλιαρτον, καὶ Κε-
 βριόνην τὸν Ἐκτορος ἠνίοχον, λίθῳ βαλῶν με-
 τῶπι, καὶ ἑτέρας τρεῖς ἔνεα, Ἐυφορβος δὲ ὄπι-
 δεν ἐλθῶν, βαλῶν Πάτροκλον κατὰ τοῦ με-
 ταφρένου, αὐτὸς μὲν ὑποχωρεῖ, Ἐπὼρ δὲ βα-
 λῶν κατὰ τῆς λαπάρας τοῦτον ἀναερεῖ.

Διὸς υἱόν, ὁ Σαρπηδῶν Διὸς, ἦγαν βασιλεὺς
 υἱὸς ἦν, καὶ γεννηθεὶς ἐν Διὶ ἀστέρη, ἀναερεθεὶς
 ὑπὸ Πατρόκλου, ἀποκομιθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῇ πα-
 τριδὶ ἐτάφη. ἐπεγράφη δὲ αὐτῷ

Κάρης καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
 ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

καὶ

καὶ μεθ' Ὀμηρον ἐν συντόμῳ. 73

Ἰσατον αὐτὸς ὑφ' Ἐκτορος ἔκτανεν ἀνδρὸς
Φοῖβοιο.

Ἄυτὰρ δὲ Μενέλαος χρυσοκόμην κατέπε-
φνεν

Βουκολίδην Ἐυφορβον Ἀβαρβαρέης φίλον
υἷον.

Ε 5 Ἄργα-

καὶ Γλαῦκος ὁμοίως ἐν Λυκίᾳ ἐτάφη. ἐπεγρά-
φη δὲ αὐτῶν·

εὐώδης κυπρίσσιος ὁμοῦ καὶ λαῖνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λυκίον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

ἐπὶ Πατρόκλου ὑφ' Ἐκτορος ἀναρρεθέντος ἐπί-
γραμμα τόδε·

Πατρόκλα τάφος ἔστος, ὁμᾶ δ' Ἀχιλῆϊ τέ-
ταπται,

ὃν κτάνεν ὦκὺς Ἄρης Ἐκτορος ἐν παλά-
μαις.

Βουκολίδην Ἐυφορβον, Ὀμηρος τὸν Ἐυφορ-
βον Πάντου υἷον καὶ Φρόντιδος λέγει. ἐγὼ δὲ
ἐν τοῖς Ὀρφείοις κηρύμασιν ἔυρον, Βουκολίανος
καὶ Ἀβαρβαρέης εἶναι τοῦτον υἷον, ᾧ δὴ καὶ
Ὀρφεῖ ἐπέειδεν, ὡς ἀξιοπιστοτέρῳ Ὀμήρου καὶ
παλαιωτέρῳ τυγχάνοντι, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν
εἰπεῖν, ὡς ὄντος Ὀμήρου ἐπῶν κλοπῆ. ἔστος
δὲ ὁ Ἐυφορβος ὑπὸ Μενελάου ἀνῆρέσθη, οὐ φέ-
ρεται δὲ τοῦτου ἐπίγραμμα, ἔσω δὲ ταῦτα·

ἔζοχον ἠγορή τε, καὶ ἠίδεοισιν ἀρείω

Βουκολίδην φορέω Ἐυφορβον ἀκροκόμαν.

ἢ δὲ

Ἀργαλέα πολέμα γεγαῶτος δ' ἀμφὶ Πα-
τρόκλω,

Ἀντίλοχον πέμπασιν Ἀχιλλῆϊ ἔρέοντα.

221

ἢ δὲ τοῦ ὅ πάσα υπόθεσις τοιαύτη· Μενέλαος
μὲν ἀνείλε τὸν ἑθέντα Ἐυφορβὸν βαλὼν κα-
τὰ τοῦ λαίμον, Ἄϊας δὲ Ἰππόδρον τὸν Λήθου
κατὰ τῆς περιεφαιλάας, Ἐκτωρ δὲ Σχέδιον
κατὰ τὴν κλεῖν Ἄϊας Φόρκυνα τὸν Φαινοπος
κατὰ Ἀινείας δὲ Λεώκαιτον τὸν Ἀρίσ-
βαντος, Λυκομήδης Ἀπετάονα τὸν Ἰκπάσου
κατὰ ἦπαρ. Ἀυτομέδων ὁ Πατρόκλου ἠνίοχος
Ἄρητον κατὰ τὸ ὑπογάσριον. Μενέλαος Ποδῆν
τὸν Ἡετίωνος κατὰ ζωσῆρα, Φεύγοντα, Πενέ-
λεως βληθεὶς ὑπὸ Πολυδάμαντος τὸν ὄμον ἤρ-
ξατο φυγῆς. Λήϊτος ὁμοίως ὑπὸ Ἐκτορος βλη-
θεὶς κατὰ χεῖρα. Ἐκτωρ ἀνείλεν Κοίρανον
ἠνίοχον Μηριόνου βαλὼν κατὰ σιαγόνος, Μενέ-
λαος δὲ ὑποθήκαις Ἄϊαντος Ἀντίλοχον Ἀχιλλεῖ
ἄγγελον πέμπει.

Ἐκ

Ἐκ τῶν Μεθομηρικῶν.

Ἄυτὰρ ἐγὼν ἐρέω περὶ τέρματι μῦσαν
 ἐλαύνων,
 Τροίην ὅπποτε πέρσαν ἀρήιοι ὕες Ἀχαιῶν.
 Πρωτίῃ προπάρειθεν Ὀλυμπιάδος μετὰ
 κύβητα
 Μέτρον ἀπειρέσιον τετρακοσίων λυαβάν-
 των,
 Ὀγδοάτων δεκάτων τε (τὸ) Τρώϊον ὤλετο
 ἄστυ·
 Ὡς Σικελὸς Διόδωρος ἐν Ἰσορίησιν ἐνέειρε.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν κατέλεξα κυκλά μεγάλων
 ἐνιαυτῶν.
 Μῆνα δὲ ἤδη ἐρέω, ἧμαρ τ' ἠδὲ τε ὄρην,
 Οἰκτροτάτα λυαβαντος, ὅς ἄλγεα θήκατο
 Τροίη.
 Δωδεκάτη μὲν ἔην μηνὸς Θαρρηλιῶνος,
 Τὸν ῥ' Αἰωνάριον κυκλήσκει μὲν Λογγῖνος·
 Ἰανθάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέεσι.
 Νύξ δ' ἄρ' ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε
 σελήνη,

Παρ·

76 Τὰ πρὸ καὶ τὰ Ὀμήρου κ. τ. λ.

Παρθένη εἰσελάσασα δρόμον μεγάλοισιν ἐν
ἄσφοις,

Ἑλίχ ἀμφ' Αἰγόνερον Κρόνα οἶνον ἔοντας.

Καλλισὼ δ' ἰέρεια κλειναῖς ἦν ἐν Ἀθήναις
Οἰκτροτάτῃ μεγάλῃ λυκάβαντος. Κείνη
ἐν ᾠρῃ,

Κείνη νυκτὶ, ὁ Λέσβιος Ἐλλάνικος αἰεῖδει·

Σὺν τῷ καὶ Δᾶρις. Τροίαν ἐλέει πανα-
χαίρις,

Οἴκαδε τ' ἐλθέμενοι λυγρὸν τὸν νόσον
ιδόντας.

Ἐξ ᾧν ὁ Διόδωρος ἰσορεῖ φαίνεται ἡ Τροία πορ-
θηθεῖσα πρὸ τετρακοσίων ὀκτωκαίδεκα χρόνων
τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Ἐγὼ δὲ ὁ Φασίν
αὐτοὶ περὶ τῶν Ὀλυμπιάδων λῆρον ἡγάμα.
Οἶδα γὰρ ἀκριβῶς τὸν Ἡρακλέα τὰς Ὀλυμ-
πιάδας συνησάμενον.

Μέγα κύκλος τὰς Ὀλυμπιάδας ἔλεγον, ὅτι
κατὰ πενήκοντα μῆνας ἐτελέοντο τὰ Ὀλύμ-
πια. Συνεστήσατο δ' αὐτὰ Ἡρακλῆς Πολέμων
δὲ λυθείσας ἐς ὕστερον Φείδων καὶ Ἐφετας πά-
λιν ἀνεκτήσαντο, Ἡρακλείς μὲν ὅντος ἐν
Δελφοῖς Ἀθήνησι δὲ Θρακηλιῶνος, ὁ χθόρῃ δ'
φθίνοντας ἡ Τροία ἐάλω.

NOTAE

NOTAE ET EMENDATIONES.

Omnino dolendum est, errores operarum multos irrepsisse, quos tamen, quatinus in festinatione, cum immineret mercatus Lipsiensis variaequae aliae occupationes nos distractos tenerent, fieri potuit, corrigere studuimus. Leuiora, aut alia, quae nostram curam effugerunt, aequitati eruditorum lectorum commendare nulli dubitamus. Reddidimus rationem in praefatione.

Pag. 3. lin. 8. in Schol. delendum censeo vocem *τότε* ante *τὸ σῶμα*. Intepa vero nota, similis aliis, grammaticum inutilem et spinosum pro dens, non eget aut refutatione aut pluribus verbis. Neque etiam non sufficit, notasse, idem nos de pluribus Scholiis et animaduersionibus Ioannis Tzetzae sensisse. Pro *ἡ* leg. *δ*.

p. 6. lin. 8. in Schol. pro *κεφαλαίως* legend. puto *ἀνακεφαλαίως*.

Ibid. lin. 16. voces, *ασαφήνειαν γὰρ ἐμποιεῖ*. delendas omnes iudico. Irrepsertunt textum ex sequ. *σαφήνεια* et *ασα* librarius ex anteceded. duxit.

p. 9. vers. 32. Ita in cod. legitur. Non integrum esse locum ipsa contexta docent.

Ibid. vers. 36. -- in codice erat *ἀρεῖα* pro *᾽Ουρια*. Ego aduerbialiter verbum sumo.

pag.

78 NOTAE ET EMENDATIONES.

pag. 10. versf. 38. in cod. *μαθόντες ἢδ' ἀπὸ δρά-
κοντος ἅπαντα.*

p. 11. versf. 50. post: *ξανθοκάμη ἦν*, adde, *μα-
κρὸς* etc.

Ibid. lin. penult. in Schol. pro *αὐτὴν* lege *αὐτῆν*.

p. 12. versf. 55. in cod. erat *ἐπὶ βαιτὸν*, quod ni-
hili est.

p. 13. lin. 70. lege *σώφρων*.

p. 14. lin. penult. lege *ἐπεχείρει βιάζειν*.

p. 15. lin. 17. legend. *ὃν ὠραιότατον ἄντα κ. λ.*
pro *ὡς* etc.

p. 16. versf. 71. reponerem si placuerit, *δίαι τοι
τελεθρασίη α. α. τὸ νῦν* placere mihi nullo mo-
do potest.

p. 19. lin. 5. in Schol. leg. *δχυρωσάμενοι*.

p. 21. versf. 106. post verbum *περονήσας* aut pun-
ctum ponendum, aut colon.

p. 22. versf. 115. leg. *ἦπια* pro *ἦπια*.

p. 23. versf. 123. ponendum existimem *πάντα* pro
πάντων, vt referatur ad *ἔθνεα*, certe melius
esset.

Ibid. versf. 124. *φθόρος ἔχθος* mihi dure dictum et
minus bene videtur, sed emendare tamen
non ausim.

Ibid. in Schol. lin. 3. leg. *τύχων* pro *τύχων*.

p. 24. in Schol. lin. 14. ego legendum, si place-
ret, iuberem *καὶ αὐτὸς* pro *αὐτὸν*, vel etiam
ταυτον.

Ibid.

Ibid. lin. 19. *δολοῖς εἶπον* mutandum cenfeo in
δ. εἶχεν. λαβῶν εἶχεν notus Graecismus sensu
 facilis, et simul ita redolet locus Tzetzianum
 ingenium loquendi.

p. 25. in fine et pag. sequ. in Schol. leg. *σωφρο-
 νοῦντα* pro *σωφρονουντα*.

p. 26. lin. 2. in Schol. forte delendum vocab.
μεμηνότων.

p. 29. vers. 164. *ἐκ λαχάνων βελέεσσιν ἐρονκατε
 λοιμῆς ἐρωήν.* ne haec corrupta cenfeas, ex-
 plicabo mirum acumen: nolite carnibus ves-
 sci, sed herbis: his, inquam, sagittis utimini
 ad impetum pestis arcendum.

Ibid. vers. 168. ad voc. *ἐπισφῆσαντος* conf.
 Suid.

p. 32. vers. 187. et sequ. pro *ἔσσας Ἀιακίδης* lege
ἔσσαν Ἀιακίδην. totus vero locus admirabilis
 poetae ingeniolum facetulum prodit.

Ibid. vers. 192. *παρείρεται* forte idem quod
ἀπείρεται.

Ibid. vers. 195. Videntur aliquot versus aut ex
 Vlyssis oratione, aut praeced. intercidisse.

p. 36. vers. 233. leg. *κτερείζει* pro *κτερείζει.*

p. 37. lin. 10. in Schol. leg. *Ἀχιλέως.*

Quae ad pag. 47. moneri et possint, et debe-
 ant, viris me longe doctioribus lubentissime
 committo; neque non etiam quae canit
 et docet Tzetzes noster pag. 58 et sq.

Quae

Quae vero sequuntur, videri ipsi, propter loci, vbi prelis effingebatur libellus, longinquitatem, et temporis celeritatem non potuimus; quare committendos, quos par erat metuere, errores sicut omnem nostram in edendo hoc libello positam opellam lectorum doctorum aequitati et comitati duximus. Plura monuissimus, adnotassimus, omnino attulissimus, si dignus auctor vberiori sedulitate visus fuisset. Codex, qualis erat, literis descriptus est; in nonnullis locis etiamnum haeremus; sed, in re vili vilis gloria. Tu vero, Lector benevole, et erudite, nobis aut faue, aut ignosce; et si quid habes melioris

Candidus imperti, si non, his vtere
mecum.

SAM.

SAM. FR. NATHAN. MORI
NOTAE AD TEXTVM.

a pag. 1. ad 36.

- V. 2. ὄφ' — αἰοδαῖς, *accine eum (πόνον) meo cantui, me canente tu dic laborem.* Fortasse formam loquendi inde duxit, quod ὑπ' αὐλῶ saltare dicitur, qui *ad tibiae cantum saltat.* v. Bacchius ad Xenoph. Sympof. 6, 3.
- V. 5. Δύσπαριν. Il. γ, 39. Hoc verbum a sequenti diuidendum videtur commate.
- V. 8. Pro μὲν legendum videtur μιν, i. e. αὐτῆν.
- V. 10. ὄλεθρον.
- V. 13. Λ. ἠριγενείης. Memnona describit, Aurorae filium.
- V. 14. Ἀικκίδαα.
- V. 20. Ἕητοι.
- V. 34. ἐφείκε, et v. sq. Φραδμοσύνησιν.
- V. 38. Il. β, 305. sqq.
- V. 40. Φαινομένη primo casu.
- V. 43. Legendum εἶσαν, *collocarunt.*
- V. 48. πρῶτος πρωτεσίλαος. Lusit cum Homero Il. β, 102. πολὺ πρῶτις ἀποθρῶσκων νηός.
- V. 50. Huiusmodi χαρακτῆρας v. apud Rutgersf. Var. lect. V, 20, p. 509, vt veteres taceam scriptores. Multa sibi contra metrum v. 50. indul-

Z

indul-

indulſit Tzetzes. Fortaſſe legendum: *ξανθο-
κόρης γὰρ ἔην, ἔλ.*

V. 55. An *Νυμφεΐδης*? Tamen repetitum eſt
v. 60.

V. 58. *Χείρεσιν* metri cauſa legendum. τοῦτο an
articulus eſt, qui ad *εὐφρόβη* v. ſq. pertinet?

V. 59. *Ἀχάτης*, media correpta, contra quam
Virgilius folet.

V. 60. *κόσμοισι* ſine *ν ἐφέλευτικῶν*, metri cauſa.

V. 63. L. *ἀνοίτη* caſu tertio.

V. 67. L. *πανθειν*, ita conſtanter apud Xe-
noph. *Cyrop.* 1. 6. et 7, ſcribitur. Eius mors
narrata ibid. 7, 3, 5, ed. Welf.

V. 72. Nonne nomen mulieris eſt *Σθενόβοια*?
Hygin. fab. 57.

V. 77. L. *ιδόντες τόνδε*. Saepe male diuiſum
eſt illud *τόνδε, τήνδε, τώδε*.

V. 79. L. *προμνάοισι*,

V. 86. L. *οἱ οἱ ἔποντο*, qui eum ſequebantur.

V. 89. *Σταβαράς*. v. Meurfii gloſſar. gr. barb.

V. 91. L. *ἄσε* et *Ἀχιλλεύς*.

V. 97. L. *εὐγενέος*.

V. 99. L. *Μυσῶν*.

V. 101. Metri cauſa *πρὸς δὲ τὸ Ἔλ.* legendum
videtur.

V. 103. Haud dubie pro *Ἀχαιοὶ* legendum
Ἀχαιῶν. *Μυſίη penetrāſſent ad naues Grae-
κοῦντι.*

V. 105.

- V. 105. L. ἀμαιμακίτην βασιλείαν Ἄρματι μαρ-
ναμένην. Nam interfecit Hieran, Telephi
coniugem, reginam. Femininum ἀμαιμακίτη
habet Hom. Il. ζ, 179. et alibi.
- V. 108. ἀνοήτη casu tertio. Sed quomodo in
περιέτρως Ἀχιλλεύς metrum constabit?
- V. 111. puncto finiendus est.
- V. 115. ἔην legendum pro ἦεν.
- V. 125, 126, 127. sunt parenthetici: nam μοῖρα
v. 128. refertur ad Ὀδυσσεύς v. 124.
- V. 126. In ἐκ τε latet imperfectum aut aoristus.
- V. 127. ἔρσε idem quod ἀπόρσε lib. 2, v. 42.
v. Hesych. in ἀπόρσε.
- V. 131. ἐχέλωσεν Ἀχιλλῆα, irritauit Achillem
ad iram aduersus Argiuos, occasionem ira-
scendi praeiuit. Tzetzes recedit a narratio-
ne HomERICA. cf. p. 37.
- V. 133. αὐτῶν, Vlyffis et Palamedis.
- V. 135. Οὐτ' ἄρα Τηλεμάχοισι. (Ψεύδεα πάντα
πέτυκται) Ita haec distinguenda arbitror,
saltem colon ponetur, etiamsi parentheseos
signa negligentur.
- V. 134 — 136. Non commemorabo inepte ara-
trum Vlyffis, nec Telemachum: sunt enim
omnia commenticia: ipse enim (Vlyffes
sponte) collegit exercitum (non cogendus
fuit). Ego potius vere rem narrabo.
- V. 139. Ἐς τρωίην ὄτ' ἐπλων. Haec, deleta
colo, commatibus includenda sunt.
- V. 140. Comma ante βρονταὶ alienum est.

V. 141. L. λείψις.

V. 149. ἀριστοφόνος, i. e. Φονεύς τῶν ἀρίστων.
cf. v. 124.

V. 160. τήνδε.

V. 163. καὶ ante τόξα metri causa delendum.

V. 164. βέλη ἐκ λαχάνων, arma e plantis, sunt
illa Φάρμακκα ἀλθροσήρια, de quibus v. 119.
An hic ἐρύκτε legendum?

V. 169. L. οἷοι ἀπ' ἄλλων, vt v. 78. οἷος ἀπ'
ἄλλων.

V. 170. An τῆσαν pro ἦσαν? Quamquam non
opus est.

V. 171. L. οἱ pro οἷ.

V. 177. An εἶλε?

V. 178. οἷος, non οἶος.

V. 180. L. γλαγόχρες, vt v. 50, γλαγόχρες,
quod idem est.

V. 184. καλλιπάρῃος.

V. 186. βασίλειε.

De his Lelegibus v. II. n. 428.

V. 187. προάρον est πρώτης. In fine versus le-
gendum εἰούσαν pro εἰούσας, et post Δελέγγων
comma ponendum. Sensus est: Erat ibi
uxor Menetis, regis Lelegum, eam, agen-
tem tunc annum vigesimum primum, Aea-
cides —

τήνδε pro τῆν τε.

V. 189. An Ἀχιλλεῖ?

V. 191.

V. 191. L. Ἀγνώσσης, τάδε — Nonne sentis
haec?

V. 195. Haec non intelligo.

V. 199. L. τόνδε.

V. 200. Ideo vocantes, ut patraret. Haec
erat πρόφασις vocandi.

Μῆχαρ ἐλεπτολέων dicitur pro μῆχαρ ἐλέπτο-
λι, ut v. 203. Sic μηχανή τῶν πολεμικῶν
pro μηχανή πολεμική.

V. 201. ὡς χωρίζεσι, sed (ipsa re) ut eum ab
Achille separarent.

V. 203. L. Ἀτρείωνε pro ἀρείωνε. Est vocatius,
Atridae. Includetur ergo commatibus.

V. 206. μήχεϊ legendum.

V. 221. L. ἀδινά πεσῶν.

V. 223. L. φιλέων, κλαύσας.

V. 225. βλακεία videtur esse eius segnitias, qui
corpus potius curat, quam rem militarem
et proelia tolerat.

Notae ad Ἐξήγησιν a pag. I - 36.

P. 1. Φυσιούνομος L. Φιλοσυντ. Sequitur enim
Φιλόμηρος.

τοῦτο δακνύς. An hic excidit ἡλίθιον ἢ κωρόν?

P. 2. n. 3. συστολῆ μέγας, adparatu magnum.
Comma delendum.

n. 6. τοῦ α εἰς η. Sic.

P. 4. not. 1. τάδε ὀλίγων. Legerem πλὴν ὀλί-
γων, si historiae fide constaret.

Z 3

P. 5.

P. 5. n. 2. ὅτι καὶ — ἀχθῆ. Ad, ὅθεν καὶ —
ἢ χθῆ?

P. 6. n. 3. κεφαλαίως καὶ ἐπανόληψις.

n. 4. μετὰ μικρῶς τῆς διηγ.

καίνα ἐπὶ διηγύσεως, ἀσαφῆναι γὰρ —

Sed vbi quarta virtus? Consulendus Aphthonius.

P. 7. n. 2. ζῶντων δέσας, αἶ — Sic.

δέβησαν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντες — Sic.

Ῥοῦῶν

Ἡρόδοτος 4, 110.

P. 8. l. 5. in nott. L. ἐπιδρομή.

Apollonius Rhodius 2, 966.

L. ἀερην. Ἀρητιάδα Μελανίππην. Ἐγγυῶς
λίξεν. Κασινῆτης Ἀπήμονα.

Verfus Δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἀ. Ἀρ. τε est
v. 992. apud Apollonium.

Ἀμίζονες κατὰ τίος; unde dicuntur? E. hic
ponendum interrogandi signum.

ἀνηρῶντο γὰρ ἀν. periissent enim. Hic pun-
ctum ponendum.

P. II. Hanc notam facile quilibet diuidet in
quatuor, vt quaeuis ad versum suum refe-
ratur.

Verba καὶ πρότε ὁ θόλος sanare non possum,

Ποδάρκης II. β, 704.

Ἀχιλεὺς quid hoc sibi vult?

Ἐλεί-

Ἐλείπετο Λαοδάμειος ad v. 54. p. 12.

Ἐφηνεν L. ἔφημεν, quo habitu die nuptiarum fuerat induta.

αὐτήν L. αὐτήν

P. 13. not. 2. Φερσάως L. Φερσώς.

P. 14. not. 2. Ἐγερείς. Egerius est. Liv. 1, 34.

Ἄρδεατῶν. Sic.

ἀδελφοὶ L. ἀδελφός.

P. 15. Ἡβραδίτης L. Ἄβρ. e Xenophont. Cyrop. 6, 1, 26. ἡ γυνή; τὴν παριεφάλασαν καὶ — λιδοκύλλῃτεν ποιοῦσα. Sic haec distinguenda. Paulo aliter Xenophon.

P. 16. l. 1. περὶ Φιλίππου

P. 17. l. 2. L. ἐξετέλεσσαν

Πρωτεσιλάω pronounciandum (λω), ut pentameter constet. Cum huiusmodi epitaphiis cf. Aufonii epitaphia heroum.

ἐξέλονται. Rursum duae notae confluerunt.

ἐν τῶν ἀρτηριῶν τὸ πνεῦμα. E veterum medicorum opinione, qui arteriis aerem includi opinabantur.

ἀπόχησις L. ἀπήχησις.

P. 18. not. 1. ἀμολγῶν. Hic incipit nota,

μεσουκτιφ Sic.

περιπατοῦσιν pro πεμπ.

μολγός L. μολγός v. Hesych.

P. 19.

- P. 19. not. 1. An παρασηνήσις pro παρασηνηαῖς?
 An ἀγροτικαῖς?
 L. ὀχυρωσάμενοι pro ὀχρωσ.
- P. 23. L. ἡ βῆς ἀνελεθῶν — ἐπὶ κλ. Liv. 21, 62.
 ἐπλευσιν L. ἐπέλευσιν.
- P. 24. l. 14. Φοβηθεῖς καὶ αὐτὸς — Sic.
 ἐν ταῖς γυραῖς πέτραις. De his diligentius
 quaerendum. Gyanem noui, insulam Delo
 vicinam.
 εἶπον L. εἶχιν.
- P. 25. l. 7. Haec non intelligo.
- P. 26. l. 2. An μεμνηότως pro μεμνηότων? Furi-
 osē.
- P. 27. l. 5. συνεδόχη L. συνεκδέχη
 In fine haec nota non omnino perspicua est.
 not. 2. ὀποτοπασείη, suspicetur l. criminetur.
 Sed quale verbum in hoc corrupto latet?
 Bis legendum ἀνωτέρως pro ἀνώτως, e com-
 pendio scribendi ἀνωτως.
- P. 34. l. 23. πορθῶν pro πορφῶν.

Cg 4289

ULB Halle 3
002 107 333

VD 18

m.c.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

ZOT
M H P O Y
P O T
M H P O N
OΘENTA

ETZAE
LIACA
VM
GVST
SCHIRACH.

. CVRTII
x.